JUDITH SMITH

Apus de soare

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN.

ALCRIS

Capitolul 1

Ceasul bătea ora când Frankie apăru în fața clădirii elegante de piatră albă. Ochii ei se opriră asupra numărului 5, gravat pe una din cele două coloane care încadrau intrarea principală. Chiar aici avea întâlnire. Impresionată de măreția edificiului, se opri o clipă să-l privească. La primul etaj, trei ferestre înalte, dreptunghiulare, fără perdele, reflectau razele soarelui. Înăuntru nu se vedea nici un semn de viață și Frankie urcă treptele de la intrare cu sentimentul că intră într-un muzeu.

Pe căldura asta înăbușitoare, se sufoca în taiorul ei alb de lână. De ce naiba o ascultase pe mătușa Jeny? Să se prezinte la o întâlnire îmbrăcată în taior era bineînțeles mai convenabil, dar lui Frankie îi părea rău că nu-și pusese rochia cu volane bleu-ciel, în care se simțea mult mai bine.

Ajunsă la capătul treptelor, Frankie își lăsă jos bagajele ca să se șteargă pe mâini cu o batistă. Ieșise de la Harold's, marele magazin londonez, de unde cumpărase un cadou pen-

tru mătușa ei. Tânăra femeie se gândise prima dată să lase bagajul la magazin și să-l ia mai târziu, dar asta ar fi întârziat-o. Așa încât se resemnase să-l ia cu ea.

Frankie apăsă pe butonul soneriei cu o mână nesigură. Înăuntru se auzi un clopoțel, apoi, din nou liniște. Să nu fi fost nimeni acasă? Totuși Cal Fenton însuși stabilise întâlnirea. Cu o săptămână înainte îi scrisese prezentându-se drept un prieten al tatălui ei. În scrisoarea lui făcea aluzie la o slujbă care ar fi putut s-o intereseze și îi propunea să se întâlnească și să stea de vorbă pe tema asta. De atunci tânăra numărase zilele, nerăbdătoare să afle despre ce era vorba. Această ofertă i se păruse providențială: era chiar pe punctul să accepte un post de secretară, care n-o încânta deloc. Cine știe dacă acest Cal Fenton nu-i propunea o muncă mai interesantă?

Nici o mișcare, așa încât Frankie se hotărî să mai sune o dată. În sfârșit, după o scurtă așteptare, o femeie între două vârste deschise ușa.

– Bună ziua! Cu ce pot să te ajut?

– Sunt domnișoara O'Shea.

– Frankie O'Shea?! exclamă femeia surprinsă.

– Da. Am întâlnire cu domnul Fenton, spuse Frankie roșind ușor.

-Sunt la curent, răspunse interlocutoarea, cercetând-o cu privirea. Intră, te rog.

Frankie pătrunse într-un hol imens cu podeaua de marmură albă. Răcoarea de aici contrasta plăcut cu căldura sufocantă de pe stradă.

– Eu sunt Elaine Pye, secretara domnului Fenton. Avionul a plecat cu întârziere de la Paris, altfel n-ar fi întârziat. Urmează-mă, am să te conduc în salon, unde poți să-l aștepți.

Frankie traversă holul în urma ei, fără a îndrăzni să-i pună întrebarea care-i frigea buzele: cine era Cal Fenton? Și cu ce se ocupa? Atitudinea rezervată a secretarei o intimida și își spuse că era mai cuminte să aștepte sosirea lui Cal Fenton ca să afle mai multe.

Salonul părea cu atât mai mare cu cât era mobilat cu extremă sobrietate. Două canapele cu tapițeria verde-pal, o masă joasă din lemn de acaju pe un covor oriental în tonuri armonioase constituia esențialul mobilierului. Câteva acuarele olandeze ornau pereții roz-pal și perdele groase de un albastru închis încadrau cele trei ferestre. În fața ei o oglindă dreptunghiulară, cu ramă aurie, era așezată deasupra unui șemineu de marmură albă reflectându-i imaginea. Privindu-se în oglindă, Frankie văzu că era singură: Elaine Pye dispăruse discret.

Tânăra își scoase haina și se duse spre o fereastră. De partea cealaltă a străzii, arborii din parc, își întindeau ramurile deasupra trotuarului. Copiii alergau zbenguindu-se pe peluze, dar geamurile duble nu-i permiteau să audă țipetele și râsetele lor.

Deodată, un taxi intră pe stradă și se opri în fața casei. Un bărbat înalt și zvelt, cu păr negru, ieși din mașină și urcă în fugă cele câteva trepte din fața intrării. Cal Fenton? Frankie auzi ușa trântindu-se, apoi o voce bărbătească țipând autoritar:

– Elaine?

– Da, domnule Fenton. Sunt aici.

– La ce oră sunt așteptat la Brighton?

– La ora șase. Un cocteil va preceda înmânarea premiilor.

– Parcă n-aș avea altceva mai bun de făcut!

– Frankie O'Shea vă așteaptă în salon.

– Frankie O'Shea? A, da, avem întâlnire. Nu cred că am prea mult timp. Sună-l, te rog, pe Andrew Rowlins la New York.

– Domnule Fenton, apropo de Frankie O'Shea.

– Mi-ai spus acum o clipă, Elaine. Sunt grăbit.

Oare ce voia să-i spună despre ea? Pe măsură ce pașii se apropiau de salon, Frankie simțea că inima-i bate tot mai tare.

Cal Fenton intră brusc și lăsă jos pe covor geanta de voiaj. Era îmbrăcat cu o geacă de piele neagră și niște blugi care-i confereau o alură dezinvoltă. Pe față i se citea oboseala, dar era totuși foarte seducător. Părul negru, privirea deschisă, gura subțire, bărbia voluntară, totul părea să exprime o mare hotărâre. Când o zări pe tânăra femeie care stătea în picioare lângă fereastră, chipul i se crispă.

– Tu ești Frankie O'Shea?

Cuvintele lui avură ecou în cameră.

– Da. Te surprinde?

Cal Fenton izbucni într-un hohot de râs care o puse pe tânăra femeie într-o situație stânjenitoare

– Păi... eram convins că am de-a face cu un bărbat! spuse el redevenind serios. Frankie nu e un prenume feminin, din câte știu eu.

– Este diminutiv de la Francesca. Acesta e adevăratul meu prenume. Întotdeauna mi s-a spus Frankie. Mai puțin când am fost la școala catolică: acolo surorile preferau Francesca, e mai feminin!

– Surorile?

– Am stat în pension într-o școală de fete.

– Din ce în ce mai bine! Nu știam că Mike și-a trimis fata la măicuțe.

La aceste cuvinte, Frankie tresări.

– L-ai cunoscut bine pe tata?

Cal Fenton se apropie de ea fără să răspundă. Avea ochii de o culoare extraordinară, un albastru-verde amestecat cu gri, foarte limpezi. Totuși avea o privire gravă care reflecta o mare tristețe.

– Unde l-ai cunoscut? continuă Frankie.

– În Orientul Mijlociu.

– Și tu ești ziarist?

– Nu, fotograf. Am fost în același timp cu tatăl tău, dar nu făceam parte din aceeași echipă.

– Tata nu s-a mai întors din Beirut, remarcă Frankie cu amărăciune.

Îi reveni în minte amintirea acelei după-amiezi de primăvară când telefonul sunase ca s-o anunțe despre moartea lui. De atunci trecuseră trei ani și totuși, de fiecare dată când se gândea la el o cuprindea o mare tristețe.

– Așa a vrut soarta, reluă Cal Fenton cu emoție în glas. Mike a trecut pe stradă tocmai în clipa în care a explodat o mașină. A murit pe loc.

– N-a fost chiar rodul întâmplării, replică Frankie. Când a lua hotărârea să meargă la Beirut știa foarte bine că acolo explodau bombe în fiecare zi.

– Riscurile fac parte din meserie. Tatăl tău era cel mai bun ziarist pe care l-am cunoscut vreodată. Îl admiram mult.

Cu inima strânsă, Frankie întoarse privirea. Făcea eforturi să nu plângă, dar nu-și putu stăpâni o lacrimă care i se prelinse pe obraz.

– Înțeleg ce simți, reluă Cal Fenton. Tu și mama ta cred că ați suferit mult.

– Mama a murit într-un accident de mașină când aveam zece ani, murmură Frankie. Am fost crescută de mătușa mea.

Cal Fenton rămase tăcut câteva clipe, mulțumindu-se s-o privească întristat pe tânăra din fața lui.

– Îmi pare rău, domnișoară O'Shea, spuse el în cele din urmă. Tatăl tău a fost un om deosebit, aș fi vrut să-ți fac un serviciu în amintirea lui. Din păcate, munca pe care mă gândeam să ți-o propun nu e potrivită pentru o femeie. Am obținut datele tale de la agenția de presă la care lucra tatăl tău, și prenumele tău m-a indus în eroare.

– Dacă m-ai fi sunat în loc să-mi trimiți o scrisoare, ai fi știut imediat că sunt femeie! răspunse Frankie tranșant.

– M-am gândit să te sun dar n-am avut timp. De când m-am întors la Londra, nu-mi văd capul de treburi. În realitate, angajasem pe cineva pentru treaba asta dar mi-a dat plasă în ultima clipă. Atunci m-am gândit la tine. Voiam să știu dacă băiatul lui Mike i-a moștenit puternica personalitate.

El oftă.

– Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să te părăsesc. Mai am încă multe formalități de pus la punct. Scuză-mă că te-am făcut să vii degeaba.

În timp ce el vorbea, tânăra femeie își reveni în fire. Perspectiva de a fi nevoită să accepte postul de secretară o făcu să se hotărască să-l mai întrebe ca să afle mai multe. În definitiv, de ce nu i s-ar fi potrivit? Cum el se îndrepta spre ușă, Frankie îl strigă:

– Domnule Fenton! În ce constă munca pe care voiai să mi-o propui? De ce ții să angajezi un bărbat?

Cal Fenton se întoarse spre ea.

– Pentru că am nevoie de un șofer! Acum două săptămâni am fost rănit la umăr și nu pot să conduc.

– Dar am permis! exclamă Frankie.

– Nu e vorba de condus pe drumuri asfaltate, ci pe drumuri neamenajate, în Africa. Plec să fac un reportaj în Kenia, într-o rezervație de animale. Cum plătesc din buzunarul meu, eu și șoferul vom împărți aceeași cameră de motel și același cort... De asta prefer să iau un bărbat.

Dar Frankie nu-l mai asculta deja. Fusese de ajuns ca gazda ei să aducă vorba despre Africa, pentru ca tânăra să se simtă asaltată de o mulțime de senzații noi. Africa! Savana, baobabii, platourile aride străbătute de turmele de antilope; atâtea imagini îi treceau prin fața ochilor, imagini de film sau din reviste care o făcuseră să viseze în copilărie. Parcă-și simțea deja pielea arsă de soare, praful acru intrându-i în toți porii, în timp ce un vânt de liber-

tate îi sufla prin părul liber. Era ca o revelație. Da, voia să plece, întotdeauna voise! Cum de putuse să aștepte atâta timp?

– Ascultă, eu... eu nu văd de ce un bărbat ar fi mai potrivit să te însoțească decât o femeie! bâlbâi ea. Ba dimpotrivă! O femeie ar putea să-ți gătească, și...

– Și? o întrerupse el, fără s-o slăbească din ochi. Frankie, n-are rost să mai discutăm. Știu de ce sunt în stare femeile. Ăsta e unul dintre motivele pentru care prefer să angajez un bărbat.

– Te înșeli! Timpurile s-au schimbat! Astăzi, femeile fac exact aceleași lucruri ca bărbații.

– Unele lucruri nu se schimbă, spuse el, luându-și geanta. În orice caz, n-o să mă faci să mă răzgândesc în problema asta. N-am să te iau cu mine.

– Când pleci? întrebă ea, ajungându-l în dreptul ușii.

– Vineri.

– N-o să ai timp să găsești pe altcineva.

– Ba sunt sigur că da.

– Și în caz contrar?

Stăteau amândoi în cadrul ușii, înfruntându-se din priviri.

– Atunci o să mă descurc singur.

– Nici nu se pune problema!

Frankie tresări auzind vocea Elainei Pye. Secretara stătea în hol, cu o agendă în mână, și îl privea pe Cal Fenton cu o mină dezaprobatoare. Întorcându-se spre Frankie, ea adăugă:

– Domnul Fenton abia și-a revenit după accident. A fost împușcat în umăr. Nu trebuie să plece singur, ar fi o dovadă de inconștiență!

– Elaine, te rog să nu mai faci pe infirmiera cu mine, protestă Cal Fenton. L-ai găsit pe Andy?

– O să sune el în câteva minute.

– Perfect, Elaine. Frankie, e timpul să ne părăsești. Elaine te va conduce.

Furioasă, Frankie își înhăță haina. Era atât de încăpățânat! Cum putuse să se înțeleagă tatăl ei cu acest Cal Fenton?

Fără nici un cuvânt în plus, Cal Fenton se răsuci pe călcâie și traversă holul, înainte de a dispărea pe o ușă.

– În ce împrejurări a fost împușcat? o întrebă Frankie pe secretară.

– Făcea un reportaj în Haiti în timpul răzmeriței.

Nevenindu-i să creadă, Frankie făcu ochii mari. Cum de nu înțelesese mai devreme? Fără să-și dea seama de ce, numele lui i se păruse cunoscut. Deodată, toate piesele de puzzle se așezară la locul lor: faptul că îl cunoscuse pe tatăl ei, rana de glonț, mina aceasta tristă care nu-l părăsea niciodată... Nu putea fi decât el: Cal Fenton, fotograful ale cărui clișee se găseau în toate ziarele și revistele de actualitate. Gânditoare, Frankie o urmă pe secretară până la intrare.

– Abia acum mi-am dat seama cine este domnul Fenton, murmură Frankie.

Elaine îi deschise ușa.

– Ei bine, cel puțin n-ai venit degeaba! spuse femeia cu un ton înțelept. La revedere, domnișoară.

Ușa se închise, și Frankie, dezamăgită, coborî încet treptele casei.

Capitolul 2

– Ei, s-a terminat cu bine întâlnirea? întrebă Alice, așteptând ca Frankie să deschidă ușa.

Alice era cea mai bună prietenă a lui Frankie. De câteva luni cele două tinere împărțeau un apartament aproape de parcul Regent. Când ajunse Frankie, Alice, instalată la masa de lucru, pregătea paginarea unei reclame. Lucrând pe cont propriu ca tehnoredactor, ea își amenajase o masă de lucru într-un colț al salonului.

– Munca m-ar fi interesat foarte mult, spuse Frankie. Dar nu i-am convenit domnului Fenton.

Alice se învârti cu scaunul și ridică o sprânceană către prietena ei.

– Adevărat? Pentru ce motiv?

Pur și simplu pentru că sunt femeie, răspunse Frankie înbufnată.

Un zâmbet disprețuitor apăru pe fața lui Alice.

– În cazul ăsta de ce te-a chemat?

– Prenumele meu l-a indus în eroare. Agenția de presă la care a lucrat tata i-a dat adresa mea fără să-i precizeze că eram fiica, și nu fiul lui Mike O'Shea.

– Înțeleg. Și ce slujbă voia să-ți propună? Majordom sau grădinar?

Frankie izbucni în râs și se prăbuși într-un fotoliu.

– Caută un șofer care să-l însoțească în Kenya. Trebuie să știi să conduci pe teren accidentat, de asta preferă Fenton să ia un bărbat.

– E tâmpit! Toată lumea știe că femeile fac mai puține accidente de circulație decât bărbații!

– Sunt de acord cu tine. Dar n-am putut face nimic să-l pot convinge.

Frankie își scoase pantofii oftând.

– Aș fi vrut atât de mult să plec în Africa!

– Când o să ai niște bani, o să-ți poți cumpăra un bilet de avion!

– Da, poate, răspunse Frankie, fără convingere.

– Și ce-o să facă în Kenya? Un safari-foto?

– Habar n-ai câtă dreptate ai. E Cal Fenton.

Stupefiată, Alice încetă să mai ronțăie capătul creionului.

– Celebrul fotograf? Ca să vezi! E chiar atât de seducător cum se spune? Se pare că are mult succes la femei!

– Cum așa?

– Ar trebui să citești ziarele! Un articol i-a fost consacrat în Sunday Dispatch, nu mai departe de duminica trecută. Viața lui sentimentală pare tumultuoasă.

– Crezi toate bârfele? E ridicol! În orice caz degeaba e seducător, nu e genul meu de bărbat. Și în plus, e mult prea arogant.

– Ei bine, în cazul ăsta, n-ai ce să regreți! exclamă Alice. În orice caz, așteptând ceva mai bun, poți să accepți postul de secretară care ți s-a promis deunăzi!

– Mă enervează faptul că o să mă întrebe cu siguranță de ce am demisionat din ultimul post. Ce să le răspund?

– Spune-le adevărul. Că patronul îți făcea avansuri și că ai plecat pentru că devenise insuportabil.

Insuportabil era cuvântul potrivit! Frankie se cutremură la amintirea acestei triste experiențe. Plecase din Yorkshire unde trăise de când se născuse, ca să vină să lucreze la o agenție de publicitate din Londra. Postul părea foarte promițător. Și totuși, ce deziluzie! Patronul nu înceta nici o clipă să-i facă propuneri care o făceau să se simtă foarte prost. Într-o zi, când se afla în biroul lui, a încercat chiar s-o sărute. Frankie plecase trântind ușa și chiar a doua zi îi trimisese demisia.

– O să-mi râdă în nas!

– Nicidecum! replică Alice. Povești de felul ăsta se întâmplă frecvent.

Ochii verzi ai lui Frankie lansară scântei.

– În orice caz, povestea asta m-a dezgustat într-atât încât m-am lecuit pentru totdeauna de munca de birou!

– Atunci, ce te gândești să faci?

– Vreau să plec în Africa! răspunse Frankie oftând din toată inima.

Niciodată nu simțise un astfel de sentiment de frustrare. Era nedrept! Cal Fenton n-ar fi șovăit nici o clipă dac-ai fi fost bărbat. De ce nu voia să-i dea și ei o șansă?

– Va trebui să te resemnezi, trase concluzia Alice, ca și cum i-ar fi citit gândurile. În locul tău, aș lua neîntârziat o hotărâre în legătură cu această slujbă. Riști să pierzi și ocazia asta dacă nu dai nici un răspuns. Și îți aduc aminte că joia viitoare trebuie să plătim chiria.

Alice se răsuci din nou cu scaunul ei și se adânci în muncă, lăsând-o pe Frankie să reflecteze.

***

Dimineața următoare, Frankie se trezi foarte bine dispusă. Când dădu la o parte perdelele, soarele pătrunse în valuri în camera mansardată. Încă o zi frumoasă în perspectivă! Dar astăzi nu mai era nevoie de taior: Frankie se îmbrăcă cu rochia cu volane bleu-ciel în care se simțea atât de bine. Apoi își prinse cu grijă părul lung castaniu-roșcat și și-l prinse cu o panglică.

Apartamentul era gol: Alice trebuia să fi plecat deja la dentist. Frankie își pregăti o cafea, puse un disc cu muzică clasică și se instală într-un fotoliu.

Alice avea dreptate, trebuia să ia o hotărâre în legătură cu postul de secretară. De fapt, chiar avea de ales? În câteva zile trebuia să plătească chiria și economiile ei se vor topi precum zăpada la soare. Frankie închise ochii. Trecuseră deja șase luni

de când, cu diploma de secretariat în buzunar, se apucase de lucru. Tânăra femeie fusese mai întâi angajată într-un birou de avocatură din Skipton, un mic orășel din Yorkshire. Dar i se încredințaseră puține responsabilități și, nu după mult timp, o lăsase baltă. Așa încât, atunci când se ivise ocazia să lucreze la Londra, luase imediat legătura cu Alice, care căuta o colocatară. O lună mai târziu, Frankie se muta la prietena ei.

Se adaptase ușor la noul mediu. Din păcate, fericirea ei nu durase prea mult pentru că fusese nevoită să demisioneze ca să scape de avansurile patronului ei.

Mătușa Jenny înțelesese imediat cum stăteau lucrurile și îi trimisese un cec consistent care să-i permită să se întrețină mai mult timp. Draga de ea! își spuse Frankie. În ciuda ideilor ei învechite era o femeie inimoasă. Peste trei zile urma să împlinească cincizeci de ani și Frankie era nerăbdătoare să-i ofere o superbă vază de cristal de Boemia pe care o cumpărase de la Haroxd's.

Vaza! Dumnezeule! Uitase vaza la Fenton! Ce putea să facă? Cel mai simplu era să se ducă înapoi, dar gândul că trebuia să-și ceară scuze că fusese zăpăcită, în fața lui Elaine Pye, nu-i plăcea deloc. Aceasta n-ar fi scăpat prilejul s-o dojenească! Cât despre Cal Fenton, nu-și dorea să-l revadă pentru nimic în lume! De ce nu i-ar telefona secretarei să-i trimită pachetul? Nu, risca să ajungă la ea prea târziu și Frankie nu voia să se prezinte la mătușa ei cu mâinile goale. Și dacă vaza se spărgea în timpul transportului, nu

mai avea cu ce să cumpere altceva... Nu! Trebuia să se resemneze să meargă să-și recupereze pachetul afurisit!

Când Frankie sună la ușă, menajera veni să deschidă cu aspiratorul în mână.

– Bună ziua! Aș vrea s-o văd pe doamna Pye dacă se poate.

– Intră, domnișoară. Doamna Pye e în salon, spuse femeia înainte să pornească din nou aspiratorul.

Frankie porni spre salon dar împietri în fața ușii întredeschise când recunoscuse vocea lui Cal Fenton.

– Haide, Elaine, ți-am spus deja că n-am timp! După-amiază trebuie să trec pe la Sunday Globe și mâine trebuie să mă ocup de fotografiile din Malaezia.

– Domnule Fenton, dacă nu faceți vaccin împotriva holerei înainte de a pleca, eu îmi dau demisia.

– Bine, ai câștigat. Dar cu o condiție: să chemi o infirmieră. Nici nu se pune problema să pierd o oră în aglomerație pentru o simplă injecție!

– Foarte bine. A! Altceva... persoana cu care am luat legătura pentru postul de șofer nu e liberă în momentul de față. Nu puteți amâna plecarea pentru luni?

– Imposibil, Elaine. Luna viitoare trebuie să fiu în Irak și deja mi-a rămas foarte puțin timp.

– Și dacă luăm legătura cu agenția de presă? Poate ar fi interesat vreunul dintre stagiarii lor?

– Nu, acum am de lucru până peste cap.

– Poate angajați pe cineva acolo, la fața locului?

– Într-adevăr, se pare că nu există altă soluție, dar asta nu-mi place deloc.

Din liniștea care se așternu, Frankie bănui că fotoreporterul era perplex. Se hotărî să bată la ușă.

– Da? răspunse Cal Fenton.

– Bună ziua, domnule Fenton. Respectele mele, doamnă Pye.

– Domnișoară O'Shea! exclamă Cal Fenton zărind-o. Ce surpriză! Intră te rog.

Frankie înaintă câțiva pași, la fel de intimidată ca în ajun. Cal Fenton o privea admirativ. Era drept că rochia i se potrivea de minune, subliniindu-i talia subțire și bustul proporționat.

– Ce schimbare! observă Cal Fenton clătinând din cap admirativ. Îmi vine greu să te recunosc!

– Adevărat? se miră Frankie, ușor neliniștită.

– Bineînțeles! Ieri parcă erai o profesoară. Trebuie să-ți spun că te prefer îmbrăcată așa.

– Pot să te ajut? interveni Elaine Pye.

Secretara o privi pe noua-venită, cu un aer înțepat.

– Ieri am uitat un pachet aici, răspunse Frankie. L-am lăsat lângă fereastră. Aș vrea să-l iau înapoi, e un cadou pentru mătușa mea.

Frankie se duse la fereastră unde gasi pachetul așa cum îl lăsase. Grăbită să termine cu această poveste, se aplecă să-l ia.

Când se întoarse, se trezi nas în nas cu Cal Fenton, ai cărui ochi verzi-cenușii o priveau intens. Privirea lui luminoasă o făcu să simtă o furnicătură din cap până-n picioare. Rămaseră nemișcați câteva secunde, împietriți, ca și cum ar fi fost singuri în cameră. În sfârșit, Cal Fenton rupse tăcerea.

– Frankie, semeni leit cu tatăl tău. Aceiași ochi, aceeași bărbie. Sunt sigur că și tu ai simțul umorului.

– Sinceră să fiu, în clipa asta, n-am nici un chef de glume.

– De ce? Ai necazuri?

– Îmi pun întrebări în legătură cu viitorul meu. Nu mă simt făcută pentru secretariat, e o munca prea de rutină pentru mine.

În clipa aceea, Elaine Pye tuși ca să le aducă aminte de prezența ei. Frankie se întoarse spre ea și-i întâlni privirea dezaprobatoare.

– Scuză-mă, doamnă Pye! spuse Frankie. Sunt sigură că e pasionant să lucrezi cu domnul Fenton. În ceea ce mă privește, eu suport cu greu să stau închisă într-un birou.

Frankie se întoarse din nou spre Cal Fenton.

– Aștept mai mult de la viață!

Cal Fenton schiță un zâmbet.

– Elaine, aud telefonul sunând. Dacă e Max, spune-i că-l sun eu puțin mai târziu.

– Bineînțeles, domnule Fenton.

Secretara închise agenda și ieși din cameră fără să arunce o privire spre Frankie.

– Am jignit-o, nu-i așa? întrebă Frankie de îndată ce ușa se închise.

– Așa am impresia. Dar nu-ți face griji. Elaine se supără ușor dar îi trece repede.

– Spun întotdeauna ce gândesc.

– E clar că ești fata lui Mike.

Figura lui Frankie se lumină cu un zâmbet.

– Îi datorez mult tatălui tău, continuă Cal Fenton. M-a învățat extrem de multe lucruri despre meseria de ziarist. Mi-ar fi plăcut să am ocazia să-i dovedesc recunoștința mea.

– Dar poți! exclamă Frankie vehementă. N-ai decât să mă angajezi ca șofer! Am surprins conversația pe care ai avut-o puțin mai devreme cu doamna Pye. Știu că n-ai găsit încă pe nimeni!

– Nu sunt cele mai potrivite condiții pentru ca să angajez o femeie, ți-am spus deja...

– În ziua de azi, femeile fac aceleași meserii ca bărbații!

– Tatălui tău nu i-ar fi plăcut să-ți propun o asemenea muncă.

– Te înșeli. Era un om modern. Sunt sigură că mi-ar fi dat ocazia să dovedesc ce sunt în stare.

Cal Fenton își încrucișă brațele și o privi pe Frankie cu atenție. Ochii mari ai tinerei scânteiau cu entuziasm.

– Ai mai condus pe drumuri accidentate?

– Da, cel puțin pe drum de țară. Când locuiam în Yorkshire, îmi petreceam toate verile la o fermă, la niște prieteni ai mătușii mele.

– Și dacă ar trebui să lipsesc o noapte și să te las singură în plină savană?

Frankie ridică bărbia.

– Nu mi-ar fi frică, declară ea hotărâtă.

– Încep să cred și eu.

– Atunci, ia-mă.

Urmă o lungă tăcere. Cal Fenton făcu câțiva pași gânditor. Plină de speranță, Frankie își simțea inima bătându-i cu putere în piept.

– În definitiv, poate o să te descurci, răspunse el. Totuși, n-aveam de gând să plec cu o tânără educată de surorile de la școala de fete!

– Nu e ce-ți imaginezi! Și pe urmă, mătușa m-a crescut și a vrut întotdeauna să devin secretară. Visul ei era să mă vadă măritată, ducând o viață liniștită într-un orășel de provincie. Dar eu văd cu totul altfel viitorul meu. Eu vreau să călătoresc, să văd lumea!

Un licăr amuzat apăru în privirea cu Cal Fenton. Începea să cedeze? Tânăra făcu un efort mare ca să nu-și trădeze nervozitatea. Cal Fenton părea confuz și continua s-o privească intens. Când el rupse în sfârșit tăcerea, Frankie tresări.

– De acord, te iau. Dar te previn că munca riscă să fie mult mai grea decât îți închipui. Dacă într-o bună zi o să-ți pară rău că ai venit, n-o să-ți poți reproșa decât ție însăți acest lucru.

Frankie nu-și găsea cuvintele să-și exprime fericirea.

– Vino, reluă Cal, să punem la punct împreună cu Elaine amănuntele călătoriei tale.

Capitolul 3

Taxiul o lăsă pe Frankie în fața apartamentului. Cal stabilise întâlnirea în fața ghișeelor de la Kenya Airways, de unde trebuiau să-și ia biletele. Blocajele de circulație de la ieșirea din Londra o întârziaseră cu cel puțin zece minute! Ce-o să creadă Cal? Cu inima bătându-i puternic. Frankie își croi drum prin mulțimea de călători și ajunse răsuflând greu. Cal era deja acolo, ocupat să completeze un formular la ghișeul companiei. Tânăra nu putu să nu-i admire alura dezinvoltă pe care i-o conferea costumul de jeans.

– Scuză-mă, Cal! exclamă Frankie ajungând lângă el. Circulația m-a făcut să întârzii!

Cal o privi în ochi, apoi privirea lui se opri asupra valizei mari de piele pe care fata o ținea în mână.

– Ar fi trebuit să-ți spun să-ți iei o geantă de voiaj. N-or să te lase să urci în avion cu valiza asta. Va trebui s-o duci s-o înregistrezi la bagaje, spuse el sec.

– Sper că nu e prea târziu? întrebă ea timid.

– Nu, dacă te grăbești. Dar asta o să ne întârzie la Nairobi, unde durează mult descărcatul bagajelor.

Frankie își mușcă buzele. Cât despre Cal, el nu-și luase decât strictul necesar: o mică geantă de voiaj și geanta lui de piele neagră în care-și ținea probabil materialul fotografic. De ce naiba își luase ea atâtea lucruri? Încercase să ușureze valiza, dar Cal nu-i făcuse nici o precizare în legătură cu durata sejurului lor și îi fusese frică să nu rămână fără haine de schimb.

– Îmi pare rau, Cal. Dar dacă mi-ai fi spus și mie mai multe...

– Am avut altceva de făcut! i-o tăie el. De când ne-am văzut, n-am avut nici o clipă liberă! Poftim, ăsta-i biletul tău, și ăsta-i itinerariul. Elaine a adaugat câteva amănunte practice despre desfășurarea călătoriei.

Frankie luă foaia pe care el i-o întindea.

– Acum, te las, reluă Cal. Am de dat un telefon important. Ne întâlnim în avion. Pe curând!

Înciudată, Frankie îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta.

După o jumătate de oră se întâlniră în sala de îmbarcare.

– Totu-i OK?

– Da, răspunse ea încercând să zâmbească. Am citit planificarea. Sunt și niște „activități neprevăzute". Despre ce-i vorba?

Cal ridică o sprânceană.

– Elaine are o concepție foarte personală despre aceste „foi de drum". Arată-mi și mie!

Frankie îi întinse foaia arătându-i cu degetul ultimul paragraf.

– Privește, spuse ea. „Rezervația Marai Mara. Fotografii și activități neprevăzute".

– Ei bine, asta vrea să însemne că am de asemenea misiunea să fotografiez tot ce mi se pare insolit. Un turist pe cale să aprindă un foc de tabără în plină junglă, de exemplu!

Cal vorbise cu un ton ostentativ detașat și Frankie bănui că-i ascundea ceva.

– Ești sigur că despre așa ceva este vorba, Cal?

– Ascultă, un lucru aș vrea să fie clar între noi, replică el puțin nervos. Te-am angajat să-mi conduci mașina, nimic mai mult. Atunci nu te amesteca în altceva și totul o să fie foarte bine.

Pe Frankie o cuprinse furia. Cum îndrăznea să-i vorbească pe tonul ăsta?

– Credeam că formăm o echipă!

– Ei bine, într-o echipă, fiecare trebuie să stea la locul lui: treaba ta e să studiezi traseul și mi se pare că acum ai toate datele necesare pentru asta.

Frankie era exasperată. În clipa aceea, călătorii fură invitați să mearga în sala de îmbarcare. Fără să-l aștepte pe Cal, tânăra se ridică să-și ia locul în șirul de pasageri. Când prezentă biletul, se întoarse să vadă dacă el o urma. Dar Cal nici măcar nu se ridicase de pe fotoliu! Cu nasul în ziar, nu părea deloc grăbit.

O dată ajunsă în avion, Frankie se instală la mijloc și-i pândi sosirea. Spre marea ei surpriză, Cal își rezervase loc în zona fumătorilor și se instală acolo fără să-i arunce măcar o privire.

Neîndrăznind să se apropie din proprie inițiativă, tânăra așteptă în zadar ca el să-i facă vreun semn. Dar Cal nu părea deloc a avea de gând s-o invite să stea lângă el: de îndată ce-și prinse centura, își deschise ziarul și își continuă lectura ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

De ce o evita? Pentru că se dovedise puțin prea curioasă, după părerea lui? În cazul ăsta, nu era o dovadă clară că-i ascundea ceva? Nedumerită, Frankie îl privi cu atenție ca și cum o examinare minuțioasă a înfățișării lui i-ar fi permis să pătrundă misterul. Din locul ei, îl vedea doar din profil: nasul drept și fin, pielea bronzată în recenta călătorie în Malaezia, părul negru creț pe frunte. Această figură impasibilă nu dezvăluia nici un secret!

Tânăra femeie oftă. Știa atât de puține lucruri despre Cal! Weekendul trecut se dusese în Yorkshire pentru aniversarea mătușii și luase legătura cu prietena ei Hélène, care lucra la televiziunea regională, unde fusese transmis un documentar despre cei mai buni fotoreporteri din ultimii zece ani. Cal făcea parte dintre ei.

Avionul zbura acum la mare înălțime. Frankie închise ochii pentru a se lăsa legănată de torsul motoarelor. Curând adormi și nu se trezi decât atunci când avionul începu să coboare la Nairobi. Luminițe scânteiau în întuneric: era Africa! Această imagine avea ceva magic. Totul se petrecuse atât de repede, abia avusese timp să se gândească! Stewardesa anunță că în Kenya era ora patru dimineața și că temperatura era de douăzeci și cinci de grade.

După ce coborâră din avion pătrunseră într-un aeroport pustiu. Așa cum prevăzuse Cal, Frankie fu nevoită să piardă câtva timp până să-și recupereze valiza de pe banda rulantă. În timp ce ea aștepta, Cal se duse să ia un taxi.

– Scuză-mă că te-am făcut să aștepți, Cal! spuse Frankie luând loc lângă el. Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să iau valiza asta! Dar n-am știut ce trebuia să-mi iau.

Cal ridică din umeri.

– Strictul necesar: un șort, câteva tricouri, niște pantaloni, un pulover și niște ochelari.

– Asta-i tot?

– Eventual, o carte. Alții preferă să se înarmeze cu un tirbușon!

– Înțeleg. Fiecare are preferințele lui. Țin minte că tata nu pleca niciodată fără un briceag elvețian!

– Da, îmi amintesc.

După expresia lui bosumflată, Frankie bănui că interlocutorul ei n-avea nici un chef să vorbească despre tatăl ei. Taxiul demarase în forță și acum mergea cu viteză pe drumul către Nairobi. Tânăra se întoarse spre fereastră, tăcută. Afară, totul era înecat în întuneric.

– Nu-mi vine să cred că suntem în Africa, reluă ea.

– Periferia orașului n-are nimic foarte exotic.

– Pentru mine, da! E începutul aventurii!

Neonul unui garaj lumină chipul lui Cal pentru câteva secunde. La ce se gândea oare? Privea drept înainte, fără să acorde nici o atenție suburbiilor care defilau de o parte și alta a drumului.

Taxiul se opri în sfârșit în fața unui hotel de trei stele construit în stilul colonial în mijlocul unui mare parc. Cal plăti cursa și lăsă un angajat al hotelului să se ocupe de bagaje.

– Doamna și domnul Fenton, îl anunță el pe recepționerul adormit. Am rezervat o cameră.

– Dar... spuse Frankie în spatele lui.

Privirea lui Cal puse capăt protestelor.

– Nu-ți face griji, draga mea. Au eu grijă de toate.

– Camera 205, anunță recepționerul. Vă rog să semnați aici, domnule Fenton. Vă conduc în camera dumneavoastră.

Recepționerul luă valiza lui Frankie și îi conduse prin curtea interioară. Aerul era saturat de parfum de flori, dar Frankie era prea revoltată ca să remarce. Imediat ce rămaseră singuri în cameră, furia ei izbucni:

– De ce m-ai dat drept soția ta?

Cal o privi calm.

– N-aveam de ales.

– Ai fi putut să mă întrebi și pe mine, nu-i așa?

– Ascultă, Frankie. În țara asta e extrem de deplasat să împarți camera cu o femeie dacă nu e soția ta legitimă. Deci am hotărât să te prezint în această ipostază.

– Dar de ce n-ai rezervat două camere?

Cal își aruncă geaca pe un fotoliu, vizibil amuzat.

– Deci nu auzi nimic din ce-ți spun! Și totuși ți-am explicat totul înainte de plecare. Pentru reportajul ăsta sunt foarte prost plătit și nu vreau să-mi cheltuiesc banii pe hotel. Iată de

ce am vrut să angajez un bărbat: ca să evit acest gen de probleme! În orice caz, te asigur că n-am de gând să profit de situație.

Frankie văzu sclipind în ochii lui o undă de ironie.

– Sper că acest lucru e valabil și pentru tine? insinuă Cal.

– Evident! se răsti Frankie, furioasă că fusese ridiculizată.

Ca să scape de privirea zeflemitoare a lui Cal, fata își luă valiza și o puse pe unul dintre cele două paturi lipite.

– Va trebui să te obișnuiești, Frankie, reluă Cal. O să petrecem mult timp împreună. Te-am prevenit că o să fie așa!

Fără să ridice ochii, ea deschise valiza și răspunse:

– Nu-ți face griji pentru mine. Sunt în stare să mă adaptez la orice situație.

Cal se duse spre ușă.

– Mă duc să fac un tur. Poți să te schimbi în timpul ăsta.

– Să nu te simți obligat...

– Am nevoie să iau puțin aer! Pe mai târziu.

„Ce ușurare", își spuse tânăra desfăcându-și valiza.

Când se întoarse Cal, Frankie se culcase. De cum îl auzi închise ochii prefăcându-se că doarme. El se dezbrăcă în baie înainte să se bage în pat. Foșnetul cearșafului și scârțâitul arcurilor o făcură pe Frankie să tresară: cât era de jenant să stea așa, întinsă în pat în apropierea unui bărbat pe care abia îl cunoștea! Din fericire, Cal căzu repede într-un somn adânc. Frankie nu rezistă tentației să-l privească dormind. Îi contemplă îndelung chipul liniștit, întrebându-se, dacă va reuși într-o bună zi și să-i pătrundă misterul. Fără să știe de ce, avea sentimentul c-o să reușească.

Capitolul 4

În dimineața următoare, Frankie fu trezită de mângâierea unei raze de soare pe obraz. Era deja târziu. Fereastra camerei dădea într-o curte interioară și, din patul ei, tânăra zărea frunzele unui palmier care se profilau pe fondul cerului albastru. Africa! Sunt aici în sfârșit! își spuse ea încântată.

Pe culoar răsunau glasuri de femei, dar Frankie nu înțelese un cuvânt din discuția lor aprinsă și bănuia că vorbeau în swahili. Trebuiau să fie femeile de serviciu care făceau curățenie în camerele eliberate deja pentru că auzi clar zgomotul inconfundabil al unei găleți care se deplasa din când în când. Haide, era timpul să se scoale! Frankie se întoarse spre Cal și fu cuprinsă de nesiguranță. Trebuia să-l trezească? Dormea atât de bine!

Fără a îndrăzni să se miște, îi admiră chipul bronzat, încadrat de părul negru care se odihnea tihnit pe pernă. Trăsăturile lui erau destinse, buzele schițau un zâmbet ușor.

Cuprins în brațele somnului, din Cal emana atâta blândețe și senzualitate! Cearșaful alunecase, descoperindu-i pieptul musculos, acoperit cu fire de păr negru. Frankie remarcă o cicatrice pe umărul drept, în locul unde lovise glonțul. Fără cicatricea asta, eu n-aș fi aici își spuse ea visătoare.

Deodată, Cal se întinse ca un motan și întredeschise ochii.

– Bună dimineața! spuse el zărind-o pe Frankie.

Fata simți că roșește. Ghicise că-l privise în timp ce dormea?

– Te-ai trezit de mult? întrebă el reprimându-și un căscat.

– Nu. Abia de cinci minute.

Cal zâmbi.

– Retrag ce-am spus ieri. Ai făcut bine că ți-ai mai adus niște lucruri în plus. Cămașa ta de noapte e extrem de sexy.

Plecându-și ochii, Frankie își dădu seama cu groază că transparența cămășuței sale de noapte roz-pal lăsa să se întrevadă conturul sânilor ei. Rușinată, își trase cearșaful pe ea, întâlnind stânjenită privirea amuzată a lui Cal. Acesta întinse mâna să-și ia ceasul care rămăsese pe noptiera de la capul patului.

– Nu e decât opt. Dacă vrei, poți să mai rămâi în pat. Eu am să mă ocup de pregătiri.

– Nu, prefer să mă scol, răspunse Frankie. Abia aștept să descopăr orașul.

– Sper că noul tău statut de femeie măritată nu te-a împiedicat să dormi?

Frankie pufni în râs.

– Nu, dar am adormit greu. Decalajul orar, fără îndoială. Eu nu sunt obișnuită cu călătoriile.

– Mai bine recunoaște că nu ești obișnuită să împarți camera cu un bărbat! exclamă el ironic.

– Asta nu te privește, răspunse Frankie, arogantă. Și pe urmă, parcă înțelesesem că nu-ți plac discuțiile inutile.

– Chiar așa! De altfel, hai să ne oprim aici. Vrei să închizi ochii? O să mă scol.

Frankie se conformă și-l așteptă să dispară în baie ca să deschidă ochii din nou. De ce lua tonul ăsta ironic de fiecare dată când i se adresa ea? Recunoștea că n-avea o mare experiență de viață dar era adultă și responsabilă, suficient ca să merite o oarecare considerație!

Zece minute mai târziu, Cal apăru din nou, îmbrăcat cu o cămașă kaki și niște pantaloni de culoare bej. Lungită în pat, Frankie citea liniștită ghidul Kenyei.

– Am să fiu ocupat toată ziua, anunță el scoțându-și portofelul și ochelarii din geanta de voiaj. Dacă nu ți-e frică că te rătăcești prin Nairobi, o să-ți spun ce-ar trebui să faci.

– Bine. Te ascult.

– În primul rând, te duci să cauți un Land Rover la un centru de închirieri. Adresa e pe formularul ăsta. Pe urmă te duci să faci cumpărături. Trebuie să iei mâncare cât să ne ajungă o săptămână. Uite banii. Ai grijă!

Cal puse câteva bancnote pe noptieră.

– În locul tău, reluă el, după-amiază mi-aș face siesta când căldura e în toi. În zilele următoare vom avea nevoie de toate forțele.

Privirea lui întârzie pe ochii mari și albaștri ai tinerei.

– Crezi că o să te descurci singură?

– Bineînțeles! răspunse Frankie înțepată.

– În cazul ăsta, pe mai târziu!

Cal își luă geanta și porni cu pas hotărât spre ușă.

– Cal! Pentru drum ce vrei...

Ușa se trânti în urma lui înainte ca Frankie să-și termine întrebarea. Cu atât mai rău, își spuse tânăra femeie. O să fiu cu băgare de seamă! Curios, gândul că-și va petrece singură prima zi în Nairobi n-o speria deloc.

Bine dispusă, făcu repede un duș și coborî pe terasa unde se servea micul dejun. Era deja cald și soarele care se reflecta pe dalele albe răspândea o lumină orbitoare. Din fericire, mai era o masă liberă la umbra unui palmier. Frankie se așeză acolo și începu să se gândească cum să-și folosească timpul.

– Ai un plan al orașului? îl întrebă ea pe bărbatul care servea.

– Da. Mă duc să-l caut, doamnă Fenton.

Frankie îi mulțumi cu un zâmbet amuzat. Uitase deja că tot personalul o credea soția lui Cal Fenton! Studie harta în timpul micului dejun, apoi, părăsi hotelul.

Magazinul de închirieri auto se afla la cinci sute de metri distanță. Funcționarul îi întinse un formular să-l completeze și-i ceru permisul.

– O'Shea? întrebă el copiindu-i numele.

– Da, abia m-am căsătorit și n-am avut încă timp să-mi aduc la zi documentele, răspunse Frankie implorând Cerul să-i fie acceptată această explicație. Îmi puteți verifica identitatea la hotel, dacă vreți.

Funcționarul îi zâmbi complice.

– Nici vorbă, doamnă Fenton. Vă doresc s-aveți o lună de miere cât mai plăcută în țara noastră.

Frankie puse cu grijă cheile mașinii în geantă, apoi înainte de a pleca îl întrebă unde era supermarketul cel mai apropiat.

După câteva manevre șovăitoare, ea reuși să stăpânească Land Roverul. Dar indicațiile angajatului nefiind prea clare, se pierdu de mai multe ori în labirintul străzilor până să găsească supermarketul. Magazinul nu era prea mare și raioanele prost aprovizionate. Totuși Frankie reuși să cumpere cele necesare. După ce și-a încărcat sacii în mașină, se îndreptă spre o mică piață care se afla pe cealaltă parte a străzii. Pentru prima oară de la sosirea ei aici, se trezea într-un univers complet diferit de al ei.

Fără să șovăie, Frankie se amestecă în mulțimea pestriță care se agita în jurul tarabelor pline cu grămezi de fructe, legume și mirodenii. În jurul tarabelor plutea un freamăt vesel; vânzătoarele, îmbrăcate în cămăși largi de pânză viu colorate îi agățau pe trecători târguindu-se cu ei printre râsete și exclamații. După ce observase cum decurgeau lucrurile, Frankie își încercă șansa cu o

vânzătoare de fructe și spre marea ei mândrie, obținu o reducere importantă față de prețul inițial. Puțin mai departe, cumpără un sac de rafie, ca să-și poată lua pe drum doar haine de schimb pentru o săptămână și să-și lase valiza la Nairobi.

Frankie se opri după aceea la un garaj pe care-l văzuse nu departe de supermarket. O baterie de rezervă și o trusă de scule le puteau fi de mare ajutor în savană. Bineînțeles, era posibil ca „soțul ei " să se fi gândit deja, fără îndoială, dar Frankie preferă să-și ia toate măsurile de prevedere. Patronul garajului îi dăduse de asemenea adresa unui magazin cu materiale de camping. Tânăra se duse pe jos până acolo, bucurându-se în fiecare clipă de spectacolul insolit pe care i-l oferea orașul Nairobi. O dată cumpărăturile încheiate, Frankie se întoarse la mașină. Trotuoarele erau invadate de o mulțime de vânzători ambulanți care-și prezentau marfa etalată pe un petec de pânză pus pe pământ: ustensile de bucătărie, șampon, săpunuri, măști și statuete de lemn... Negustorii de porumb și banane se certau cu vânzătorii de mango și nuci de cocos pentru a atrage atenția trecătorilor.Toată această animație o încânta pe tânără: Nairobi era atât de diferit față de tot ce văzuse până acum!

Totuși, o surpriză neplăcută o aștepta la mașină: cauciucul din dreapta față era dezumflat. Din fericire, n-o speria ideea de a schimba o roată. Deja exersase pe mașina bunicii și se descurcase. Se apucă de treabă imediat,

refuzând oferta unui tânăr care-i propunea s-o ajute. După aceea trebui să treacă din nou pe la magazinul de unde închiriase mașina pentru o nouă roată de rezervă. Astfel încât nu reuși să se întoarcă la hotel decât puțin înainte de ora șase.

Intrând în cameră, Frankie se lovi de o grămadă de cutii de carton. Cal le adusese după-amiază, de bună seamă. Tânăra profită că era singură ca să se spele pe îndelete și să se schimbe în liniște. Se îmbrăcă cu o rochie neagră fără mâneci, simplă și elegantă, apoi se machie discret.

Când tocmai termina, recepționerul o sună la telefon s-o anunțe că domnul Fenton o aștepta să cineze pe terasă. Frankie își puse o pereche de pantofi ușori și coborî să-l întâlnească. Spre marea ei surprindere, Cal nu era singur: doi bărbați erau așezați cu el la masă și discuția părea foarte aprinsă. Când o văzu venind, Cal o privi admirativ.

– Frankie, ești superbă! exclamă el.

Și întorcându-se spre cei doi comeseni, adăugă cu subînțeles:

– Și mă antrebați ce fac în Kenya?

Frankie îl privi uimită. Ce însemna această subită familiaritate față de ea? Era beat? Cei doi tovarăși de masă o contemplau cu un viu interes, cu zâmbetul pe buze. Să fi insinuat Cal ceva pe seama ei? Luând-o de mână, el se ridică să facă prezentările:

– Geoff Peters, corespondent al serviciului de presă american. Murray Boulters, de la agenția Reuter. Am reușit cu greu să-i conving că suntem aici pentru un reportaj despre rezervația de la Masai Mara.

– Cal, te cunosc prea bine, interveni Peters, un bărbat de patruzeci de ani, cu o figură binevoitoare. Ăsta e genul de reportaj pe care l-ai accepta la vârsta pensionării.

– Am hotărât să-mi iau concediu, declară Cal aruncându-i o privire complice lui Frankie.

Aplecându-se spre tânăra femeie, el adăugă:

– Îmi făceam griji pentru tine. E târziu.

Frankie încercă să-și ascundă stânjeneala, dar atingerea mâini lui calde și blânde îi provoca senzații tulburătoare. Îi răspunse nervoasă la întrebare:

– Am găsit mașina pe jantă. A trebuit să schimb un cauciuc.

– Singură? se miră Cal.

– Da, bineînțeles. Pe urmă, m-am întors la magazin și le-am cerut să-mi dea o nouă roată de rezervă.

Cal o privea cu o admirație amestecată cu neîncredere. Jenată, Frankie își desprinse mâna dintr-a lui și se depărtă puțin de el.

– Asistenta mea este în același timp și un bun mecanic auto! le spuse Cal tovarășilor săi. După ani de căutări, am găsit în sfârșit o perlă rară.

– Da, așa s-ar zice! exclamă Murray Boulters, un omuleț chel cu o față rubicondă.

El se întoarse spre Frankie și îi spuse pe un ton conspirativ:

– E prima oară când Cal ne-o prezintă pe una din asistentele lui.

Furioasă, Frankie îi aruncă o privire glacială interlocutorului său.

– Ce insinuezi? Nu mă aflu aici decât pentru scopuri profesionale.

– Cal a știut întotdeauna să îmbine plăcutul cu utilul, remarcă Peters, cu o mutră poznașă.

Cu obrajii în flăcări, Frankie îl privi disprețuitoare.

– Bine că nu toți ziariștii sunt ca voi. Tatălui meu i-ar fi fost rușine să audă asemenea aluzii.

– Tatăl tău? se miră Boulters.

– Sunt fiica lui Mike O'Shea!

Cu lacrimi în ochi, se răsuci pe călcâie și traversă terasa fără să arunce o privire înapoi.

– Frankie, întoarce-te! strigă Cal după ea.

Iuți pasul, aproape alergând de-a lungul culoarului. Ajunsă în cameră, se aruncă pe pat și izbucni în hohote de plâns.

De ce o umilise Cal în fața confraților lui? Se folosise de ea fără să-i pese ce simțea! Avea atâta nevoie să-și mențină reputația de seducător?

Mult mai târziu, atunci când aproape se liniștise, Frankie auzi răsucindu-se clanța ușii Cal intră fără să facă zgomot și se apropie încet. Lungită în pat, Frankie era cu spatele la el.

– Frankie, știu că nu dormi.

– Cum aș putea să dorm după tot ce mi s-a întâmplat? răspunse ea fără să se întoarcă.

Cal era în picioare, lângă ea.

– Mă urăști?

– Sunt furioasă. Ai vorbit despre mine ca despre ultima ta cucerire.

Cal întinse mâna să aprindă lampa de pe noptieră și se așeză lângă ea.

– N-aveam de ales.

Întorcându-se în sfârșit către el, Frankie îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Ai băut prea mult.

– Nicidecum! Tot ce-am spus astă-seară a fost pentru ca să alung bănuielile confraților mei.

– I-ai făcut să creadă că sunt prietena ta?

– Erau bănuitori. Povestea reportajului despre rezervație nu i-a convins. A trebuit deci să inventez altceva: o poveste de dragoste.

Uimită, Frankie privi chipul lui Cal. Părea sincer.

– Dar de ce ai avut nevoie să-i convingi? Cal, sunt sigură că-mi ascunzi ceva. Ce urmează să facem la Masai Mara? Nu mergi acolo ca să fotografiezi lei, nu-i așa?

Cal oftă și-și întoarse privirile de la ea. Când o privi din nou, avea chipul înnegurat.

– Nu te mai gândi la asta, Frankie. Și nu te supăra prea tare pentru astă-seară. Când le-am spus că ești încântătoare, într-adevăr credeam ce spun.

La aceste cuvinte, Frankie simți un val de căldură străbătându-i trupul și roși până în vârful nasului. Din fericire, Cal, care se ridicase să-și descheie cămașa, părea pier-

dut în gândurile sale. Tânăra nu se putu abține să nu arunce o privire discretă spre pieptul lui bronzat. Aproape că-i venea să-l atingă. N-avusese niciodată ocazia să admire un corp atât de perfect! Vocea lui Cal o trezi din reveria care o cuprinsese.

– La ce te gândești, Frankie?

– Mă întrebam ce le-ai fi spus ziariștilor ălora dacă aș fi fost bărbat, răspunse ea tulburată.

– Ei bine, i-aș fi făcut fără îndoială să creadă că ești băiatul meu și că ți-am promis că te iau într-un safari-foto, de exemplu.

– Atunci de ce nu le-ai spus că sunt fiica ta?

Figura lui Cal se întunecă.

– Ar fi înțeles imediat că le spuneam baliverne! Frankie, nu te mai gândi la asta, îți faci griji degeaba! N-o să ne mai întâlnim cu ei.

– Nu asta-i problema! se indignă tânăra femeie. M-am săturat să fiu pusă în acest gen de situații. Înainte să vin aici, am lucrat la Londra, într-o agenție de publicitate. Dar directorul s-a arătat atât de insistent încât a trebuit să-mi dau demisia ca să scap de avansurile lui. Ți se pare normal?

– Nu, dar nu mă miră deloc. Ai farmec, ești inteligentă... îmi închipui că mulți bărbați nu-ți rezistă.

Frankie oftă.

– În concluzie, dacă vreau să evit neplăcerile, n-am decât să-mi găsesc o slujbă unde să n-am de-a face decât cu femei!

Cal se crispă și o privi în ochi.

– Sper că nu vrei să insinuezi că-ți fac avansuri?

– Nu, nu asta vreau să spun! exclamă Frankie, cuprinsă brusc de stânjeneală.

– Bine. Atunci să ne oprim aici! spuse el aruncându-și cămașa pe un scaun.

Cal se aplecă să-și desfacă șireturile, în timp ce Frankie rămase tăcută, rănită de reacția lui. Când ridică din nou capul, Cal îi zâmbi deschis.

– Nu ți-a fost greu să schimbi roata?

– Nu.

– Nu te-a ajutat nimeni?

– N-am avut nevoie de ajutor.

Cal o privi admirativ înainte de a porni către baie. Ajuns în pragul ușii, se întoarse.

– Frankie, încearcă să mă-nțelegi. Sunt obișnuit să lucrez singur, dar împrejurările m-au obligat să te aduc aici. Orice-ai crede, să știi că fac mari eforturi ca să mă adaptez la această situație nouă. Și așa aș vrea să faci și tu, și mai ales să nu te mai înfurii de fiecare dată când îți fac vreo remarcă.

– Vreau foarte mult să fac efortul ăsta, Cal, dar cu o condiție: să mă consideri într-adevăr coechipiera ta.

Frankie îi înfruntă privirea lui Cal. Acesta privi cu atenție chipul fetei. În sfârșit, figura i se destinse și ieși din mutenia lui.

– Îți promit să încerc. Și-ți promit c-am să mă străduiesc, OK?

Frankie îi răspunse cu un zâmbet radios, și Cal dispăru în baie. Lucrurile începeau să meargă.

Capitolul 5

O voce groasă o trezi pe Frankie dintr-un somn adânc.

– Frankie, trezește-te!

– Cât e ceasul? întrebă ea căscând.

– E ora cinci!

Frankie deschise ochii pe jumătate. O rază de lumină răzbătea prin ușa întredeschisă a băii. Cal era deja îmbrăcat. Se învârtea în jurul bagajelor, triind cutiile și verificând dacă nu uitase nimic.

– E timpul să te trezești, o anunță el. Eu mă duc să încarc lucrurile în mașină.

Frankie profită de absența lui ca să facă un duș rapid. Apa călduță o trezi de-a binelea și îi dădu o stare de bună-dispoziție. Când reveni, în cameră, înfășurată într-un prosop, Cal nu se întorsese încă. Poate că se dusese să bea o cafea? Frankie se hotărî să se îmbrace repede și să ducă ultimele cutii. Nerăbdătoare să se apuce de treabă, tânăra se debarasă de

prosopul pe care-l puse pe pat și îmbrăcă un slip alb de dantelă, înainte de a răscoli prin valiză în căutarea unui tricou.

În clipa aceea, ușa se deschise brusc și Cal dădu buzna în cameră, cu o cutie goală în mână. Luată prin surprindere, Frankie se grăbi să-și recupereze prosopul ca să-și acopere goliciunea. Cal se mărginea s-o privească zâmbind. Nonșalanța lui îi stârni indignarea tinerei. De ce intrase fără să bată la ușă? Trebuia să-și dea seama că ea tocmai se îmbrăca! Fără măcar să-și dea osteneala să-și ceară scuze pentru intrarea lui inoportună, Cal puse jos cutia goală, luă alta din grămadă și ieși.

Furioasă, Frankie se duse grăbită la ușă s-o încuie cu cheia. Bădăranul! Ar fi putut să-și ceară scuze! Dar era clar că, departe de a-l jena faptul că o surprinsese pe jumătate goală, îl amuzase! Obișnuia oare să-și vadă des asistentele așa sumar îmbrăcate? Gândul acesta o făcu pe Frankie să turbeze de furie. Lui Cal puțin îi păsase de jena ei, de disperarea pe care i-o citise în priviri. Fără îndoială că-și dăduse seama că nu se dezbrăcase încă niciodată în fața unui bărbat! Cum putea de acum înainte să-i întâlnească privirea fără să roșească? Se simțea cu atât mai umilită cu cât o privise dezbrăcată, cu o totală indiferență! O examinase ca un amator de artă descoperind o statuie drăguță într-un magazin de antichități, fără nici o emoție, nici un fel de dorință! Era atât de blazat? Ce concluzie putea să tragă despre omul ăsta?

Frankie oftă. La ce bun să-și pună toate întrebările astea? În definitiv, nu ținea s-o placă. Un singur lucru conta: să-și facă bine treaba. Călătoria abia începea, ar fi fost o prostie s-o lase

baltă din cauza acestui incident! Cal Fenton era poate un mojic, dar ea hotărâse să-l însoțească. Acum, trebuia să-și asume această hotărâre.

Oarecum liniștită de aceste reflecții, Frankie se îmbrăcă și începu să-și adune lucrurile. Se auzi o bătaie în ușă.

– Bună ziua! V-am adus micul dejun, spuse un glas de bărbat.

Cal comandase, de bună seamă, două porții de mic dejun când trecuse pe la recepție. Femeia îi deschise bărbatului care intră și puse tava pe masă. Atunci intră și Cal.

– Micul dejun este servit? Ce devreme! exclamă el închizând ușa. N-am știut dacă vrei ceai sau cafea, așa încât am comandat și una și alta.

– Eu beau cafea, spuse Frankie așezându-se.

Cal se așeză lângă ea și turnă cafeaua.

– Cal, începu Frankie, apropo de ce s-a-ntâmplat adineauri...

– Da, scuză-mă c-am intrat fără să bat la ușă, mă gândeam la altceva, spuse el dezinvolt.

Cal puse ceașca lui pe tavă și își unse o felie de pâine prăjită cu dulceață. Blocată de reacția lui, Frankie îl privea fără să scoată o vorbă amestecând ca hipnotizată cu linguriță în ceașca ei. Nici măcar n-o lăsase să vorbească! Cum putuse oare să-și închipuie c-o s-o asculte? Ceea ce simțea ea, lui îi era indiferent! Când ridică ochii, Cal văzu că așa nu mergea. Puse mâna delicat pe mâna tinerei femei și îi spuse cu o voce blândă:

– Ascultă, Frankie. Acolo unde plecăm, n-or să fie nici uși, nici băi, nici ziduri. Dacă ideea ți se pare insuportabilă, mai poți să te răzgândești și să te urci într-un avion pentru Anglia.

– Nici vorbă! O să mă adaptez condițiilor. Aș vrea doar să bați la ușă, atunci când ai una în fața ta. E un minim de politețe!

– Ți-am spus, mă gândeam la altceva. Și pe urmă, am fotografiat multe modele nud în viața mea. Nu mai sunt ușor de șocat!

Indignată, Frankie se ridică de pe scaun.

– Ți-e ușor să vorbești! Tu ești poate obișnuit să vezi femei goale, dar eu nu sunt obișnuită să pozez pentru fotografi!

Privirea lui Cal se înnegură.

– Bine. Îți cer scuze. Am să încerc să fiu mai atent pe viitor.

– Cât despre mine, am să fiu atentă să nu mă etalez într-o ținută indecentă, completă ea cu un ton mai domol.

Incidentul era încheiat. Încărcară restul bagajelor și plecară din Nairobi o dată cu primele raze de soare. După ce străbătură kilometri întregi prin suburbiile orașului, se treziră în sfârșit în câmp deschis. Dealuri mici urmau după câmpurile cu porumb și bananieri. Cu cât avansau către vest, pământul era mai arid. Câmpurile cultivate erau înlocuite de o câmpie nesfârșită, ale cărei mici denivelări erau subliniate de tufișuri de mărăcini. Călătoria se desfășurase în liniște. Cal părea să doarmă ascuns de ochelarii de soare. Deodată, Frankie tresări auzindu-l cum exclamă:

– Am uitat să cumpăr o lanternă!

– Am cumpărat eu una, spuse Frankie. Am mai cumpărat și o baterie de rezervă pentru mașină.

– Bravo! Ai niște inițiative excelente!

Tânăra roși de plăcere auzind complimentul.

– Am încercat să mă gândesc la tot ce-am avea nevoie în timpul călătoriei, reluă Frankie, dar cu siguranță am uitat ceva.

– Am să-ți spun eu ce-ai uitat, zise Cal răutăcios.

– Ce?

– Ai cumpărat bere?

– Nu, la asta nu m-am gândit, recunoscu tânăra zâmbind. Eu beau foarte rar.

– Nu-i nimic, o să găsim la Narok. O să vezi că nimic nu-i mai bun decât o bere rece după o zi întreagă de mers.

După vreo două ore, se opriră la intrarea în Narok în fața unui mic magazin. Câteva minute mai târziu, Cal ieșea din butic cu un carton de bere în brațe. Frankie îl ajută să aranjeze sticlele în răcitor și puse două deoparte pentru consumul imediat. Se așeză pe un gărduleț la umbra unui copac.

– N-ar fi trebuit să cari sticlele! remarcă Frankie. Umărul tău încă se resimte.

– Știu. Dar dac-aș vrea să fiu un om rezonabil n-aș fi acum aici!

Cal tăcu pentru a contempla pământul arid care se întindea până în zare, sub un cer azuriu.

– Iubesc Africa! declară el. E singurul continent de pe pământ care mă face să simt că am un suflet!

Un suflet? Cal Fenton era un romantic? Frankie își spuse că era momentul oportun să-i pună întrebarea care-i ardea buzele de sosire:

– Răspunde-mi cinstit, Cal. Mergem la Masai Mara doar pentru ca să fotografiezi niște animale?

Surprins, Cal o privi pieziș.

– Sper să fotografiez câteva.

– Nu asta te-am întrebat.

– N-am nici un alt răspuns să-ți dau.

– Văd.

Așadar intuiția n-o înșelase! Cal îi ascundea ceva de la bun început.

– Mai e încă mult până la Masai Mara? întrebă Frankie.

– Da, încă cel mult optzeci de kilometri. După-amiază ajungem acolo.

Frankie rămase gânditoare câteva clipe, înainte să-l întrebe pe nepusă masă:

– De ce practici meseria asta, Cal?

– Pentru că-mi place! Și de asemenea pentru că consider necesar să-i informez pe oameni ce se-ntâmplă în lume, fie că e vorba despre un război sau un cutremur de pământ.

– Ți se-ntâmplă să-ți fie frică?

– Bineînțeles! În meseria asta înfrunți de multe ori riscuri. Dar asta-i viața pe care mi-am ales-o și nu-mi închipui c-aș putea trăi altfel!

– Parcă-l aud pe tata. De fiecare dată când pleca, jura c-o să fie ultima oară. Voia să ceară un post de corespondent de

presă într-o capitală. Eu și el am fi locuit în sfârșit împreună. Dar până la urmă, mă întreb dac-ar fi putut să se resemneze, să abandoneze reportajul.

– Poate. Atunci când ai familie, viața de reporter prezintă multe inconveniente.

– Și tu, dac-ai avea o familie, ai fi gata să-ți schimbi viața?

Cal oftă și-și trecu degetele prin păr.

– Nu-ți pot răspunde. N-am fost legat niciodată de cineva.

Pe urmă, cum nu voia să se mai întindă la vorbă pe tema asta, Cal se ridică și se duse la mașină.

Pe drumul din ce în ce mai accidentat, Frankie trebuia să fie în permanență atentă să evite făgașurile. În căldura sufocantă din miezul zilei, kilometrii îi părură interminabili. După-amiaza era pe sfârșite când ajunseră la Masai Mara. Își continuară drumul și, în mai multe rânduri, zăriră de departe câte o turmă de zebre sau de gazele pe care zgomotul motorului le făcea să se îndepărteze. Frankie era în culmea bucuriei, fermecată de spectacolul grandios al naturii. Toată oboseala dispăruse. Așezat lângă ea, Cal se mulțumea să zâmbească, fericit de entuziasmul ei.

– Cal, e extraordinar! Până acum n-am văzut niciodată animale sălbatice în libertate! exclamă ea.

– Din păcate, nu suntem singurii veniți să le admire! spuse el arătând cu degetul undeva peste câmp.

Mai multe jeep-uri formau un cerc în jurul unei leoaice și a puiului ei.

– Asta înseamnă un safari-foto. În zilele noastre sărmanele animale nu mai au un pic de liniște! exclamă Cal. Ar fi mai bine să plecăm de-aici dacă ținem la liniștea noastră!

Cal îi arătă o pistă care se pierdea în spatele dealurilor. După jumătate de oră de mers, se treziră într-o câmpie largă, absolut pustie.

– E perfect! spuse Cal. Să ne oprim.

Parcară la umbra unui baobab și începură să scoată lucrurile din mașină.

– Putem să ne punem cortul oriunde, aici în rezervație? întrebă Frankie.

– Nu. Pentru vizitatori sunt prevăzute niște campinguri speciale. Dar eu am o autorizație specială. Tânăra își puse mâna streașină la ochi ca să poată privi peisajul fără să fie stânjenită de soare. În jurul lor, câmpia se întindea până la orizont. Erau singuri, absolut singuri.

– Evident, aici nu e apă curentă, nici bufet, reluă Cal, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dar o să te obișnuiești repede!

Frankie îl ajută să ridice cortul și să construiască o vatră din pietre. Apoi, în timp ce Cal își inspecta materialele fotografice, ea luă binoclul și îndepărtă.

Un pic mai departe, fata escaladă o colină mică și se instală pe o stâncă destul de plată. Câmpia se întindea la picioarele ei, o întindere aridă, acoperită din loc în loc cu tufișuri mici și arbuști țepoși. Fascinată de peisajul insolit, Frankie îl contemplă îndelung, bucurându-se de sentimentul profund de libertate pe care i-l prilejuia acest ținut sălbatic.

Când se întoarse în „tabără", Cal dispăruse. Scrutând orizontul cu binoclul reuși până la urmă să-l repereze în spatele unor tufișuri, ocupat să fotografieze ceva ce ea nu vedea. Se deplasa cu spatele și cu o rapiditate uimitoare, rămânând uneori nemișcat minute întregi, în poziții nu prea confortabile. Frankie nu putu să nu-i admire agerimea și precizia mișcărilor. Cum putea să se miște atât de precis și dezinvolt, cu un umăr încă nevindecat? se întrebă ea. Răspunsul era simplu: când fotografia, Cal părea să uite de toate, inclusiv de el însuși.

Când începu să se însereze, el reveni în tabără.

– Ce-ai fotografiat? întrebă Frankie.

– Un fluture, șopârle și scarabei. Am vrut doar să mă antrenez. Mâine ne vom duce să ne așezăm lângă un lac indicat pe hartă. Fără îndoială, ne vom petrece ziua așteptând animalele să vină să se adape. Sper să nu te plictisești prea tare.

Frankie scuturã vehement din cap.

– Nu, cu siguranță nu! Aici sunt atât de multe lucruri noi de văzut!

Cal desfăcu și-i întinse o sticlă de bere.

– Ei, ce părere ai despre Kenya?

– E o țară minunată. Sunt încântată că mă aflu aici!

– Iubești Africa așa cum iubești o femeie. O dată ce te-a fermecat, nu te mai poți lecui, continuă Cal fără s-o scape din ochi.

Stânjenită de privirea lui insistentă, Frankie întoarse capul. O tulburare nedefinită puse stăpânire pe ea: un frison pre-

lungit, însoțit de o senzație de amețeală... Hotărât lucru, Cal exercita o ciudată putere asupra ei. Era de ajuns s-o privească în ochi pentru ca s-o tulbure. Totuși, Frankie lupta din toate puterile împotriva acestei atracții. Nici nu se punea problema să se-ndrăgostească de el! Cal Fenton era întradevăr un bărbat seducător, dar nu era în stare să se atașeze de o femeie. Nu, trebuia cu orice preț să se tempereze!

– Ți-e foame? întrebă ea pe neașteptate. Am copt ouă și am făcut o salată de roșii.

– Iată o ofertă în fața căreia nu pot să rezist!

Se așezară pe o pătură și Cal aprinse focul în timp ce Frankie scotea proviziile. Se lăsase noaptea. În timpul mesei, abia schimbară câteva cuvinte, mulțumindu-se să se uite la focul în jurul căruia zburătăceau insecte, și să asculte răgetele animalelor în depărtare.

– Vorbește-mi despre tata, spuse Frankie după ce-și termină ceașca de cafea. Erați buni prieteni?

Chipul lui Cal se întunecă. Trecu un pic până să răspundă.

– Da. Îl admiram mult. Era unul dintre cei mai buni ziariști pe care i-am cunoscut. Și fără îndoială era singurul pe care succesul nu-l făcuse arogant.

Cal făcu o pauză, cu privirea pierdută în contemplarea flăcărilor. Când vorbi din nou, glasul lui purta amprenta emoției.

– Tatăl tău a fost formidabil cu mine. Abia debutasem în meserie când l-am cunoscut. M-a învățat o mulțime de lucruri despre meseria de reporter. Îi datorez mult, și totuși...

Fraza rămase în suspensie. Se făcuse răcoare și Frankie se cutremură înfrigurată. Cal se apropie de ea ca să-i pună o pătură pe umeri și mai puse câteva lemne pe foc.

– Nu ți-ai terminat fraza, remarcă Frankie. Ce voiai să mai adaugi?

– Nimic. Spuneam că-i datorez mult tatălui tău.

– Și accidentul? Cum s-a-ntâmplat? Erai la Beirut în momentul acela, nu-i așa?

– Vrei să-ți mai spun o dată ceea ce știi deja? răspunse Cal agasat. Crede-mă, să răscolești trecutul nu ajută la nimic. Trebuie să știi să întorci pagina.

Frankie simți că n-are rost să mai insiste. Cal nu mai avea să-i spună nimic despre asta. Apucă un băț și răscoli în foc.

– Moartea tatei m-a revoltat, reluă ea încet. L-am cunoscut atât de puțin.

– Totuși, din când în când se întorcea în Anglia?

– Da, între două reportaje. Rămânea câteva zile acasă apoi pleca din nou. Locuiam la mătușa mea, cea care m-a crescut după moartea mamei. Când venea, aveam impresia că trăiesc într-o poveste. Venea cu brațele pline de cadouri și mă striga de cum intra în curte. Uneori, ne făcea surpriza să sune la ușă în toiul nopții!

– Mike era imprevizibil. Din când în când dispărea să lămurească vreo afacere. Nimeni nu știa unde mergea, nici chiar redacția. Am impresia că se baza pe intuiția lui și nu ezita să-și asume riscul. O zi două mai târziu, Mike revenea cu un reportaj senzațional! Era ziaristul cel mai înzestrat din generația lui.

– Întotdeauna a vrut să facă meseria asta, spuse Frankie. Era vocația lui.

Tânăra oftă.

– E formidabil să știi ce vrei să faci în viață, continuă ea. Aș fi vrut să am și eu acest noroc.

Cal rămase tăcut, privind gânditor flăcările. Umbrele jucau pe chipul lui cu trăsături drepte, de o frumusețe aproape sculpturală, și dădeau o sclipire aurie ochilor lui. Când o privi pe Frankie expresia lui senzuală o făcu să tresară. Nici un alt bărbat nu putea fi mai seducător decât Cal Fenton în clipa asta!

– Într-o bună zi o să-ți descoperi și tu vocația, reîncepu Cal cu frumoasa lui voce de bariton. Nu e decât o chestiune de timp.

– În orice caz, de un singur lucru sunt sigură, remarcă Frankie. Nu sunt făcută pentru munca de birou.

– Ei bine, ești pe drumul cel bun, răspunse Cal ridicându-se. Nu-ți face griji pentru viitor. Ești tânără, ai tot timpul înaintea ta!

Cal își înăbuși un căscat.

– Mă duc să mă culc, Frankie. Sunt obosit și mâine avem o zi grea. Noapte bună!

Cal luă o pătură și dispăru în întuneric. Liniștea savanei îmbia la reverie. Frankie se lungi pe spate, să privească stelele. Simțea nedeslușit că viitorul ei depindea de săptămânile acestea petrecute în Kenya împreună cu Cal Fenton. După o experiență atât de exaltantă, i-ar fi imposibil să revină la rutina vieții ei londoneze fără să moară de plictiseală. Prinsese prea mult gustul aventurii. Frankie prelungi mult timp reveria, până când, ruptă de oboseală, se hotărî să meargă în cort.

Pe la trei dimineața, fu trezită de un foșnet în iarbă. Cal o lăsase să doarmă singură, preferând să-și petreacă noaptea sub cerul liber. Trăgând cu urechea, deslușI un fel de mormăit surd. Ceva se mișca aproape de ea, un animal... și dacă era un leu? Zgomotul se apropia. Cu inima bătându-i cu putere, Frankie își ținu răsuflarea ca să audă mai bine. Era bine să aprindă lanterna? Nu, risca să atragă atenția animalului! Nu trebuia să facă nici un zgomot. Poate pleca până la urmă? Se gândi cu spaimă că afară Cal dormea fără nici o protecție. Și dacă era atacat de un animal sălbatic?

Deodată, o umbră să profilă pe pânza cortului ei.

– Cal! țipă Frankie îngrozită.

– Nu te teme, Frankie! Sunt eu!

Un tropăit urmat de un galop se auzi imediat: animalul fugea! Pe Frankie o cuprinse o imensă ușurare când silueta lui Cal apăru în fața ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce tremurătoare. Am auzit zgomot și am crezut că un leu dă târcoale pe-aici.

Trăgând-o afară, Cal o cuprinse de umeri ca s-o liniștească.

– Liniștește-te, Frankie. N-a fost decât o antilopă gnu, un animal absolut inofensiv. În fiecare an, turme întregi migrează la Masai Mora. Sunt câteva zeci, acolo. Privește!

Frankie scrută orizontul și întrezări animalele în depărtare, trecând încet sub clarul de lună.

– Sunt proastă! Îmi închipuiam ce-i mai rău...

Cal o privi tandru și o mângâie pe părul lung.

– Nu-ți mai e frică?

– Nu, deloc.

Era adevărat! Fusese de ajuns ca bărbatul să-și petreacă brațul pe după umerii ei pentru ca toată tensiunea să dispară instantaneu. Fără să se gândească, Frankie își sprijini capul pe pieptul lui gol. Mirosul senzual al pielii arse de soare, atingerea părului fin de pe piept cu obrazul ei, treziseră în ea o dorință ciudată, așa cum nu mai simțise niciodată. Fata ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o strângă cu pasiune, să pună stăpânire pe buzele ei... Dumnezeule, ce se-ntâmpla cu ea?

Brusc, ridică ochii și-l privi pe Cal, ușor neliniștită. Îi simțise dorința? I se păru că distinge o lucire ciudată în adâncul ochilor lui verzi.

– Nu mai ai de ce să te temi, Frankie, murmură el încet.

– Știu.

– Vrei să dorm cu tine în cort?

Frankie lăsă ochii-n jos. Cât de mult i-ar fi plăcut să-și petreacă noaptea în brațele lui, cu trupul lipit de al lui! Niciodată nu simțise o dorință atât de imperioasă. Dar trebuia să reziste ispitei. Nici vorbă să se îndrăgostească de Cal Fenton!

– Nu, Cal, nu-mi mai e frică, reuși ea să articuleze.

Expresia lui Cal se înăspri și se depărtă de ea.

– Cum vrei tu, spuse el răgușit. Noapte bună.

Fără să mai adauge un cuvânt, ieși din cort lăsând-o pe Frankie singură cu tristețea ei.

Capitolul 6

– Dă-mi teleobiectivul de 200, șopti Cal.

Frankie strecură mâna în geantă și îi întinse obiectivul. La cel puțin o sută de metri de ei o femelă elefant și puiul ei mergeau pe malul micului lac. Fără un zgomot, Cal făcu câțiva pași înainte și se întinse în iarbă să-i fotografieze. Abia îndrăznind să respire, Frankie privea cele două animale cu încântare. Având abia o săptămână, după părerea lui Cal, micuțul elefant pășea cuminte în urma mamei, cu același mers solemn.

Deodată, cei doi elefanți părăsiră malul lacului îndreptându-se spre apă. Cal îi făcu un semn tinerei să se ascundă după mașină și veni și el lângă ea după câteva secunde. Frankie îl privi pieziș, impresionată de calmul și concentrarea lui. Era emoția de a vedea elefanții apropiindu-se sau prezența lui Cal care-i accelera bătăile inimii? Încet, Cal își aruncă aparatul și fu gata de acțiune.

Femela se oprise la vreo patruzeci de metri de mașină și părea că șovăie. De bună seamă că remarcase prezența oamenilor. Deodată se întoarse și, urmată de micuțul ei, porni legănându-se în direcția opusă. Decepționat, Cal îi privii depărtându-se într-un nor de praf, înainte de a se întoarce spre Frankie. Aceasta văzuse o minunată pasăre cu penajul bălțat într-un salcâm și o viza cu aparatul pe care el i-l împrumutase. Într-adevăr, dându-și seama de spiritul de observație de care dădea dovadă tânăra și de interesul ei în creștere pentru fotografie, Cal o încurajase să exerseze.

Ea învățase foarte repede principiile de bază ale fotografiei și, datorită sfaturilor pe care Cal nu se zgârcise să i le dea, avea impresia că progresează cu rapiditate. Trebuie spus că sursele de inspirație nu lipseau! În câteva zile, străbătuseră peisaje unul mai frumos decât celălalt și văzuseră multe animale: câțiva hipopotami care lâncezeau în apa mocirloasă, gazele cu blană arămie, turme de zebre care se adăpau în apele râului Talek. De fiecare dată, Frankie încerca să pună în aceste fotografii toată emoția pe care i-o provoca minunatul spectacol al naturii. Din păcate, nu putea să vadă rezultatul decât la întoarcerea la Londra, Cal considerând că era de preferat să developeze acolo filmele.

Pasiunea ei în creștere pentru fotografie și dragostea pentru Africa o apropiaseră de Cal. Acest lucru era de netăgăduit. Independența lui de care dădea dovadă în fiecare clipă, înclinația către solitudine, nu-i mai păreau ciudate, ci necesare, lui Frankie. Ea însăși avea uneori un sentiment minunat de liber-

tate atunci când, dispărând după vreo stâncă pentru ca să facă niște fotografii, o lăsa singură în mijlocul peisajului deșertic.

Totuși sentimentele ei pentru Cal erau încă confuze. Cu cât îl vedea mai mult lucrând, cu atât îi admira mai mult profesionalismul, capacitatea de adaptare și înclinația spre fotografia artistică. Dar de cele mai multe ori, atracția pe care o simțea pentru el o aducea într-o stare de confuzie totală. Amintirea acelei prime nopți petrecute în savană, când el o ținuse în brațe, o chinuia. De fiecare dată când se atingeau întâmplător, dorința o cuprindea din nou, o dorință din ce în ce mai puternică, împotriva căreia nu-i folosea la nimic să lupte.

– La ce te gândești, Frankie?

Vocea lui Cal o trezi din reflecțiile ei. Pusese geanta foto pe capota mașinii și curăța obiectivul pe care tocmai îl folosise.

– Îmi spuneam c-ai fi mai liniștit să lucrezi dacă n-aș fi aici, se hazardă ea.

Cal îi aruncă o privire surprinsă, aproape chinuită, și lui Frankie îi păru imediat rău că abordase subiectul atât de brutal.

– De ce spui asta? Sunt foarte mulțumit de serviciile tale. Ești o asistentă excelentă!

La aceste cuvinte, tânăra simți că roșește de plăcere.

– Mulțumesc, Cal. Dar nu asta voiam să spun. Uneori, am impresia că prezența mea te stânjenește, că mă eviți... mă înșel?

Cal o privi ciudat și își aranjă meticulos obiectivul în geanta foto înainte de a-i răspunde, ca și cum i-ar fi trebuit timp ca să-și aleagă cuvintele.

– Ascultă, Frankie. Nu vreau să existe nici o ambiguitate în privința relațiilor noastre. Ele sunt și vor rămâne strict profesionale.

Frankie rămase fără glas un timp, până să găsească curajul să-i răspundă.

– De ce spui asta?

Cal oftă. Deodată părea foarte iritat.

– Știi foarte bine de ce, răspunse el sec. Nu încerca să mă faci să cred că nu se întâmplă nimic între noi. Orice-ar fi, am să fiu atent ca lucrurile să nu meargă mai departe. În orice caz, sunt mult prea bătrân pentru tine.

Frankie simți sângele fierbându-i în vene.

– Când o să-ncetezi să mă tratezi ca pe o puștoaică? Am douăzeci de ani și sunt o persoană respectabilă.

– Ai douăzeci de ani și trăiești într-o lume a iluziilor tale. Nu vreau să ți le pierzi din cauza mea.

– Ce încerci să insinuezi, Cal? Nu-ți cer nimic! Ba dimpotrivă, încerc să mă fac neobservată ca să nu te deranjez în munca ta.

Cal își șterse cu dosul palmei broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte. Un licăr ironic apăru în ochii lui.

– În orice caz, îmbrăcându-te așa n-o să reușești să treci neobservată.

Cal aruncă o privire ostentativă asupra șortului și tricoului mulat al tinerei femei.

– Să știi că sunt bărbat!

– E problema ta, nu a mea! țipă Frankie ieșindu-și din fire. Cum vrei să mă îmbrac la patruzeci de grade? Cu rochie lungă?

Cal îi zâmbi conciliant.

– Nu, ar fi păcat. Hai să nu ne mai certăm. Discuția asta n-are nici un rost. Să încercăm pur și simplu să ne vedem de treburile noastre cât se poate de serios, de acord?

– Bineînțeles, răspunse Frankie ridicând din umeri.

– Bine. E târziu, n-are rost să mai rămânem aici, reluă Cal pe un ton detașat. O să ne petrecem noaptea la Mara Serena. O să vezi că e un loc foarte plăcut. Bungalourile au tot confortul și o să poți profita și de piscină. Eu voi lipsi câteva zile. Ai să mă aștepți acolo.

– Ce? O să lipsești? De ce?

– Trebuie să merg să văd un prieten care locuiește la câțiva kilometri de aici. N-o să am nevoie de tine.

– Nu poți să te duci singur, protestă Frankie. Nu ești în stare să conduci!

– Ba da, o să mă descurc.

– De ce nu vrei să vin și eu? Ce se-ntâmplă? Nu mai ai încredere în mine?

Mișcat de reacția ei, Cal dădu la o parte o șuviță de păr care cădea pe fruntea fetei.

– O să-ți povestesc totul la întoarcere.

– E periculos?

– Ascultă, e o problemă pe care trebuie s-o rezolv singur, spuse el pe un ton care nu admitea replică. Și acum încetează cu întrebările. Hai să ne facem bagajele și să mergem la Mara Serena. De acord?

– Foarte bine, șopti Frankie strângând din dinți ca să nu plângă.

Fără un cuvânt în plus, ea trecu la volan și răsuci cheia în contact. Mașina demară într-un nor de praf.

Capitolul 7

– Oprește-te, spuse Cal punând mâna pe brațul lui Frankie. Avem o vizită.

Frankie îl întrebă din priviri. Chipul lui era încordat și o licărire neliniștită îi sclipea în ochi. Ce putea să se-ntâmple? Privind în depărtare distinse, la câteva sute de metri de locul unde se aflau, o camionetă gri, oprită în fața cortului lor.

– Poate sunt gardienii rezervației? Mi-ai spus că nu e voie să faci camping oriunde. Vor să știe dacă ai o autorizație specială.

Cal luă binoclul și cercetă locul cu atenție.

– Văd mai mulți oameni în jurul cortului. S-ar părea că ei caută ceva... nu sunt gardieni, nu poartă uniformă.

Cal o privi pe Frankie cu o expresie îngrijorată.

– Întoarce și oprește dincolo de arbuștii ăia. Să nu ambalezi motorul.

Înțelegând că se petrecea ceva anormal, Frankie se execută fără a pune întrebări. Dar în timp ce ea manevra Land Roverul, camioneta gri demară îndreptându-se exact către ei.

– Ne-au reperat! strigă Cal privind din nou prin binoclu. Repede! Întoarce și dă-i bătaie!

– Cine sunt oamenii ăștia și ce vor? întrebă Frankie cu o voce temătoare.

– Habar n-am, dar nu par prea prietenoși. Sunt înarmați.

– Ce?

Înnebunită, tânăra nu reuși să se concentreze asupra manevrei pe care voia s-o facă și îi trebui un moment să înțeleagă că mașina era împotmolită în nisip.

– Cal! Nu-i nimic de făcut, mașina nu înaintează!

Lăsând binoclul, Cal privi prin geamul portierei. Roata din spate era pe jumătate îngropată în nisip. Singura soluție era să împingă mașina, dar era prea târziu, camioneta o să fie lângă ei dintr-o clipă în alta!

– Ascultă-mă bine, Frankie! exclamă Cal. Din clipa asta o să faci exact ce-ți spun. Eu mă duc să vorbesc cu ei. Tu rămâi în mașină și nu faci nici o mișcare. De acord?

Frankie încuviință dând din cap. Urmăritorii lor rulau acum cu toată viteza pe drumul accidentat. Când trecuseră deja de jumătatea distanței, Cal ieși din mașină și rămase în mijlocul drumului, cu mâinile pe lângă corp. Voia să le arate că nu era înarmat? Camioneta se opri cu un scrâșnet de roți la câțiva metri de el și cinci oameni coborâră precipitați. Cel care părea a fi șeful țipa ordine în swahili. Imediat, doi dintre acoliții lui îl împinseră pe Cal către spatele mașinii.

– Cal! țipă Frankie înspăimântată.

În aceeași clipă, unul dintre oameni deschise portiera și-i făcu semn să coboare. De cum puse piciorul pe pământ, el o împinse fără menajamente înspre camionetă. Cal, șezând în spate, o văzu sosind cu o expresie înfricoșată. Cel care o însoțise pe Frankie vru s-o ajute să urce dar tânăra femeie se împotrivi.

– Sunt destul de înaltă ca să urc singură!

Se cățără în mașină și se așeză lângă Cal.

– Ce brute! remarcă ea indignată.

Șeful bandei dădu ordin oamenilor lui să se îndepărteze de camionetă și rosti câteva cuvinte, îndreptându-și pușca spre Frankie.

– Vrea să-i dai cheile Land Rover-ului, traduse Cal.

Nehotărâtă, Frankie îl privi cu ochii mari.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Frankie, dă-i cheile!

Fata căută în buzunarul șortului și-i întinse cheile șefului bandei. Satisfăcut, bărbatul le înhăță imediat și dispăru din raza lor vizuală. Câteva minute mai târziu, Land Rover-ul demară.

– Cal! Aparatele, filmele tale! Or să le ia pe toate! țipă Frankie.

– Nu asta-i cel mai important, răspunse Cal. În orice caz, suntem prizonierii lor.

Un frison o străbătu pe Frankie la auzul acestor cuvinte. Cal avea dreptate: erau la mâna lor. Nimeni nu venea să-i salveze în plină savană!

Doi tipi urcară în spate și se așezară în fața prizonierilor, cu câte o carabină pe genunchi. Câteva clipe mai târziu, camioneta demară în trombă. Frankie trebui să se țină bine de banchetă ca să nu cadă.

Călătoria a fost un adevărat calvar. De fiecare dată când treceau printr-o groapă, Cal și Frankie erau proiectați unul în altul sau se izbeau de pereții metalici ai camionetei.

– Ăsta habar n-are să conducă! se adresă Frankie celor doi bărbați din fața ei.

Reacția lor nu se lăsă așteptată. Cel mai tânăr aținti arma spre ea, în timp ce celălalt țipa ceva, cu un aer amenințător. Cal îi puse o mână pe umăr tinerei femei și-i spuse la ureche:

– Nu-i provoca, Frankie. Fii calmă!

În ciuda privirii lui aparent liniștite, glasul îi trăda neliniștea. Cal se adresă pe urmă celui care avea arma îndreptată înspre Frankie. După un scurt schimb de cuvinte, acesta lăsă arma jos.

– Ce i-ai spus? întrebă Frankie.

– Nu vorbesc prea bine swahili, dar am reușit să-l fac să înțeleagă. I-am spus că nevasta mea e însărcinată și că suportă greu călătoria cu mașina asta!

Un licăr amuzat sclipi în ochii albaștri ai fetei.

– N-ai mințit decât pe jumătate! Voiajul ăsta e un coșmar!

Cal o cuprinse tandru cu brațul pe după umeri.

– Trebuie să dăm puțină credibilitate scornelii mele!

Moartă de oboseală, Frankie puse capul pe umărul lui Cal. Își dădea seama puțin câte puțin cât de reconfortantă era odihna la pieptul lui.

– Fii atentă ce le spui. Sunt nervoși.

– Dar ce au cu noi?

Camioneta urca o pantă, și motorul ambalat le acoperea glasurile.

– Ce?

– Cine sunt oamenii ăștia? îi țipă Frankie la ureche.

Cal îi făcu semn că n-o auzea. N-are nici un rost să-și scuipe plămânii într-un asemenea vacarm, își spuse Frankie. Așa încât se sprijini din nou de umărul lui Cal și închise ochii.

Când îi deschise, soarele deja coborâse mult către linia orizontului. În ciuda hârtoapelor drumului, oboseala o doborâse și dormise câteva ore fără întrerupere. Camioneta mergea acum mai încet. Savana se întindea până la orizont și pământul părea aproape roșu, sub lumina soarelui la asfințit.

– Unde suntem? întrebă Frankie întinzându-și mâinile și picioarele amorțite.

– Nu știu, răspunse Cal. Au luat-o pe un drum care nu e marcat pe hărți.

Deodată, camioneta se opri. Cel mai tânăr dintre gardieni sări jos și le făcu semn să coboare. Când Frankie puse piciorul pe pământ, era atât de slăbită încât Cal trebui s-o susțină ca să nu cadă. Epuizarea și frica o aduseseră cu nervii la pământ, și avea lacrimi în ochi. Cal observă și o strânse lângă el.

– Nu-ți face griji, Frankie, ne descurcăm noi.

– Să știi că nu mi-e frică. Dar sunt atât de obosită...

– E normal. N-am mâncat nimic de azi-dimineață.

Ochii lui exprimau o tandrețe nemărginită și Frankie simți cum o copleșește emoția. Prezența lui era atât de liniștitoare! Lipită de el, se simțea protejată ca și cum brațele lui Cal formau un zid de apărare împotriva tuturor.

Dar răgazul lor fu brusc întrerupt de ordinele lansate de șeful bandei.

– Ne-a spus să-l urmăm, traduse Cal.

Gardienii îi duseră în tabăra lor care era formată doar din două corturi înconjurate de mormane de resturi, cutii de bere și hârtii. Îi împinseră în primul cort și închiseră pătratul de pânză care folosea drept intrare. Cal și Frankie se treziră singuri în întuneric. Zgomote de pași ajunseră până la ei, însoțite de cuvinte care abia se auzeau. Restul trupei se îndreptă către celălalt cort. Apoi se așternu liniștea. Poate că răpitorii lor erau pe punctul de a le stabili soarta? Un miros de țigară se simți la intrarea cortului: cum era de așteptat, rămăsese cineva să-i păzească.

Descurajată, Frankie se așeză pe o pătură.

– Presupun că ceea ce ni se întâmplă nouă acum face parte din „activitățile neprevăzute" de care vorbea Elaine Pye? întrebă ea.

Cal nu-i răspunse. Frankie auzi un zgomot de pânză care se destramă și simți imediat o pală de aer pe obraz.

– Nu mi-au umblat prin buzunare, explică el. Și la fel ca tatăl tău, am deprins obiceiul să am asupra mea briceagul meu elvețian.

Prin tăietura pe care-o făcuse în pânza cortului, bărbatul scrută împrejurimile.

– Cal, ce vor de la noi?

– St! Gândesc.

– Și eu ce trebuie să fac în timpul ăsta? Să aștept liniștită continuarea de la sine a evenimentelor?

În obscuritatea din cort, nesiguranța situației lor începea s-o apese. Așezată lângă Cal, își răsucea cu un gest automat o șuviță de păr în jurul degetului.

– Foarte bine, am să-ți spun ce se-ntâmplă, zise încet Cal luând loc lângă ea. Oamenii ăștia sunt braconieri. Draghează zona de mai mulți ani. Cineva mi-a spus că erau pe punctul să pună la cale o operație de mare avengură la Masai Mara. De asta am venit aici. Speram să-i întâlnesc și să-i fotografiez, cu scopul de a-i alerta pe cei îndreptățiți să facă ordine. Dar ei ne-au găsit primii.

– Fac trafic cu fildeș?

– În primul rând.

– Cum de ți-au ghicit intențiile? Oficial, erai aici ca să faci niște fotografii ale animalelor din rezervație.

Ochii lui Cal sclipiră în penumbră.

– Fără îndoială că informatorul meu a vrut să facă un joc dublu și le-a spus de venirea mea.

– Și acum ce or să ne facă?

Acum, când știa cine erau răpitorii, situația i se părea mult mai alarmantă. Niște oameni care nu șovăiau să împuște animale ocrotite de lege, să se împiedice de cei doi martori stânjenitori?

– După părerea mea, vor doar să ne sperie ca să ne descurajeze să ne mai întoarcem. Cred că mâine or să ne abandoneze într-un loc izolat.

Pe Frankie o trecură fiorii. Rezervația era foarte întinsă și drumurile, așa accidentate cum erau, erau foarte puțin circulate; era posibil să nu întâlnească pe nimeni câteva zile!

Deodată, Cal se ridică.

– Bine, mă duc să vorbesc cu ei.

– Fii prudent! îi spuse Frankie speriată.

– Nu-ți face griji, nu-i nici un pericol. Au tot interesul să cadă la o înțelegere cu noi. Cu doi ostatici în mână își asumă niște riscuri.

Așezată în întunericul cortului, Frankie așteptă întoarcerea lui Cal, făcând mii de planuri de evadare. Dar chiar dacă reușeau să evadeze, până unde puteau să ajungă? Cu siguranță că ar fi fost prinși, dacă nu cumva se rătăceau prin savană. Și ar fi fost și mai rău. Atunci ar fi riscat să fie găsiți de vreun leu, sau de un leopard! La gândul acesta, pe Frankie o trecură fiorii. Tânăra se gândi la prietenii ei și la mătușa Jenny, din Anglia. Ei habar n-aveau de trista lor soartă. Și-o închipuiau descoperind peisaje grandioase alături de un fotograf de prestigiu.

Dar femeie făcu un efort să se liniștească. În ciuda a tot ce putea să li se întâmple, nu simțea nici un pic de regret. Călătoria în Africa fusese o adevărată revelație și pentru nimic în lume n-ar fi dat timpul înapoi. Acum, un singur lucru conta: să scape de braconieri. Numai să obțină Cal eliberarea!

În clipa aceea Frankie auzi un zgomot de pași și Cal apăru cu un bol în mână.

– Or să ne dea drumul mâine dimineață în schimbul Land Roveru-lui și al materialului foto.

– Ne vor lăsa în mijlocul savanei? întrebă Frankie alarmată.

– Nu, pe marginea unui drum, spuse Cal întinzându-i bolul în care era și o lingură. Ține, asta-i pentru tine. Orez cu legume.

– Și tu?

– Eu am mâncat puțin cu ei.

Când luă bolul cu orez, Frankie își dădu seama că era moartă de foame. Pe măsură ce mânca, își recăpăta puterile parcă văzând cu ochii.

– Frankie, poate că există un mijloc să scăpăm, reluă Cal.

Fata lăsă lingura din mână și ridică ochii spre el.

– Am ascuns câteva sticle cu whisky în mașina noastră pe care le-am făcut cadou în semn de bunăvoință. Sticlele astea au fost un adevărat catalizator pentru discuție.

Se apropie de ea și-i spuse încet.

– S-au îmbătat deja. Într-o oră sau două or să doarmă buștean.

– Să profităm și să fugim?

– Exact! spuse Cal, legănându-i o cheie pe sub nas.

– E cheia mașinii?

– Pentru siguranță, las întotdeauna dublura sub tabloul de bord. Când le-am arătat unde erau sticlele, am preluat cheia discret.

– Bravo! exclamă Frankie entuziasmată.

Cal îi puse un deget pe buze, stăvilindu-i frenezia.

– Să nu le atragem atenția. Dacă n-o să facem zgomot, vor uita de noi.

Cal se apropie de tăietură ca să supravegheze împrejurimile.

– Merge! Gardianul nostru s-a dus lângă foc, alături de ceilalți. Eram sigur că n-o să reziste mult timp tentației.

Exclamații și hohote de râs răsunau în liniștea nopții.

– Așteptând momentul prielnic, n-ar fi rău să ne odihnim, spuse Cal. O să avem nevoie de toate puterile. Să ne întindem pe pătură și să încercăm să dormim.

Desfăcură împreună pătura și se întinseră unul lângă altul pe ea, fiecare încercând să găsească o poziție confortabilă. Frankie își încrucișase brațele pe piept ca să se mai încălzească, dar tremura totuși. Cal era atât de aproape încât îi simțea mângâierea respirației pe ceafă. La orice mișcare, trupurile lor se atingeau și Frankie simțea cum bătăile inimii i se accelează. Ce se-ntâmpla cu ea? Pericolul și teama o făcuseră să uite de atracția pe care o simțea pentru el, dar acum, în calmul și liniștea cortului, dorința își reintra în drepturi.

Frankie închise ochii și se lăsă cuprinsă de această senzație plăcută. În ultimele zile nu încetase să se gândească la Cal. Tânăra îi știa pe de rost trăsăturile fine ale feței, felul cum părul negru se cârlionța pe ceafă, expresia din ochii lui când era fericit... Cu toate astea, nu știa nimic despre el. Deseori, când îl simțea preocupat, Frankie încerca să pătrundă în adâncul gândurilor lui. Dar Cal rămânea o redută inexpugnabilă: nici un bărbat n-o intrigase niciodată atât de mult! Prin ce trecuse la viața lui ca să aibă o privire atât de misterioasă? Ce gândea despre ea? Uneori, Frankie avea impresia că în ochii lui, ea nu era decât un obiect de decor. Dar în clipa următoare, Cal îi zâmbea tandru și neliniștile ei dispăreau.

Neputând să-și găsească somnul, Frankie șopti în întuneric.

– Cal, și dacă n-o să ne trezim?

Cal, nici el nu dormea, și-i răspunse cu siguranță în glas:

– Dormi liniștită. O să mă trezesc eu, sunt obișnuit. Nu ți-e frig?

– Ba da, puțin. Puloverul meu a rămas în cortul nostru.

– Vino mai aproape. Dacă stăm lipiți unul de altul, o să ne fie mai puțin frig.

Frankie tresări. Nu se îndoia că însoțitorul ei fusese sincer, dar știa el oare ce senzații trezea în ea? Doar la gândul că va dormi în brațele lui, o cuprinse o emoție puternică.

– Sper că nu te deranjează ce ți-am propus? În definitiv, ești soția mea! sublinie el cu ironie.

Frankie era prea tulburată ca să-i răspundă, și Cal trebuia să ia tăcerea ei drept o încuviințare pentru că o cuprinse cu brațul de mijloc și o trase lângă el. Femeia își ținu răsuflarea, dar Cal nu mai făcu nici o mișcare. Puțin câte puțin, teama ei făcu loc unei delicioase senzații de bine. Lipită de el, se simțea la adăpost. Mirosul lui, cald și liniștitor răsuflarea, lui regulată pe gâtul ei, contactul cu acest corp suplu și viguros îi dădeau susținerea de care avea nevoie.

Fără îndoială, epuizat de tensiunea zilei, Cal părea că adormise. Frankie închise ochii și așteptă ca somnul s-o cuprindă și pe ea. De acum înainte, o certitudine se înfiripase în inima ei: că voia sau nu, destinul ei era alături de Cal.

Capitolul 8

Cal puse mâna încet pe umărul tinerei ca s-o trezească.

– Haide, să mergem! îi șopti el la ureche.

Fără să facă vreun zgomot se strecurară unul după altul afară din cort. Răpitorii lor dormeau buștean în jurul a ceea ce mai rămăsese din foc, și doar sforăiturile lor sonore tulburau liniștea nopții.

Cei doi fugari se îndreptară în liniște către Land Rover, trăgând însă cu coada ochiului la trupurile înfășurate în pături, ale bandiților care dormeau.

Pe când se apropiau de mașină, tânăra zări geanta foto a lui Cal lângă unul dintre cei care dormeau. Aparatele și filmele! Fără nici o șovăire, se duse direct să recupereze geanta cu materiale. Cu infinită precauție, ea apucă cureaua genții implorând Cerul ca omul care-o păzea să nu se trezească. Dar acesta continua să sforăie liniștit, așa încât Frankie putu să ajungă nestingherită la mașină. Se lăsă să cadă greu pe scaun strângând la piept prețioasa captură.

– Ce faci? șopti Cal exasperat. Se pot trezi dintr-o clipă în alta!

– Să mergem, răspunse simplu Frankie.

Motorul porni la sfert. Femeia aruncă o privire îngrijorată spre cei care dormeau, dar toropiți de băutură, aceștia nu schițară nici un gest. Cu luminile stinse, mașina se îndepărtă de tabără mai încet. De îndată ce ajunseră pe drum, Cal apăsă cu nădejde pe accelerator, făcând să scârțâie cauciucurile pe pietre. Cu inima strânsă, Frankie se întoarse temându-se ca acest demaraj brusc al mașinii să nu-i trezească pe beți. Dar nici o mișcare.

– Am reușit! exclamă ea cu entuziasm.

– Nu te grăbi să te bucuri! Încă pot să ne prindă.

Frankie bănui, din felul cum vorbea, că-i reproșa faptul că întârziase. Cu mâinile încleștate pe volan, Cal privea atent drumul, făcând cu mare dexteritate slalom printre gropi.

– Eu ar trebui să conduc, remarcă Frankie.

– Ai noroc că ești în mașină. Aș fi putut să plec fără tine, îi reproșă Cal fără s-o privească. Ce-ai făcut?

– Am recuperat geanta foto.

– N-a meritat riscul! exclamă el. Tot materialul meu este asigurat!

– Am vrut să recuperez filmele.

– N-au cine știe ce valoare.

– Ale mele au! Pentru mine! Am de gând să aflu cum sunt fotografiile făcute de mine.

– Sunt sigur c-or să fie foarte reușite, răspunse Cal zâmbindu-i complice. Ai ochiul format și înveți repede. Ai putea să devii fotograf de meserie.

Frankie nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Era cel mai frumos compliment pe care i-l putea face!

– O să vezi, continuă Cal. Când vrei într-adevăr ceva, până la urmă reușești.

Tulburată, Frankie întoarse privirea și contemplă linia orizontului unde începea să se crape de ziuă. Din noaptea care era pe punctul să se termine știa ce voia: îl voia pe Cal. Voia să-l iubească și să fie iubită de el.

Cuvântul iubire o lovi ca o revelație. Era prima oară când spunea pe nume acestui sentiment inefabil care o stăpânea de câteva zile și o menținea într-o dispoziție incertă, oscilând pe rând între euforie și confuzie totală. Pentru că această iubire pe cale să se nască era din start sortită eșecului: Cal nu era bărbatul care să se atașeze vreodată de o femeie pentru toată viața.

Cal întrezărise tristețea fetei pentru că se întoarse spre ea și o întrebă blând:

– Totu-i OK, Frankie?

– Da, răspunse ea cu o voce neutră, cu fața întoarsă spre fereastră.

Ce putea să-i spună? Că-l iubea cum nu mai iubise pe nimeni, niciodată? N-ar fi folosit la nimic să-și deschidă inima în fața lui Cal. Dacă ar fi aflat ce simțea pentru el, ar fi acceptat s-o păstreze aproape?

Cal conducea de mai multe ore în șir, fără să fi făcut vreo oprire. Reflexele arămii ale pământului se confundau acum cu razele aurii ale soarelui. Încet-încet, peisajul se schimbă. În locul câmpiei uscate și monocrome, apăru un pământ umed, mocirlos, acoperit cu ierburi înalte și tufe pitice. Mergeau de-a lungul râului Mara, mărginiți de eucalipți și palmieri, și văzură în depărtare gazele cu blană arămie și alb pe burtă, care se adăpau în apele liniștite.

– Să ne oprim aici, propuse Cal după un timp. Trebuie să mai pun niște benzină în rezervor. Și pe urmă, am chef să-mi dezmorțesc picioarele! Opri mașina sub un copac și deschise răcitorul.

– A mai rămas o bere! anunță el. S-o împărțim.

Tânăra bău câteva înghițituri cu plăcere îndepărtându-se câțiva pași de mașină. După tensiunea din ultimele ore, pietrele și praful de pe drum, liniștea care domnea acum în jurul lor era un dar neașteptat. Erau salvați, braconierii nu-i urmăriseră! Liniștită de acest gând, Frankie admiră întinderea sălbatică ce se desfășura până în zare. Amintindu-și de frica pe care i-o inspiraseră bandiții, simți că i s-a luat o piatră de pe inimă. Totul era atât de liniștit în jurul lor! Cum puteai să-ți închipui că în această lume paradisiacă se pot întâmpla asemenea grozăvii? O lacrimă i se rostogoli pe obraz, apoi a doua, și deodată, nemaiputându-se stăpâni, Frankie izbucni în hohote de plâns.

Văzând-o așa, Cal veni lângă ea și îi cuprinse umerii cu palmele.

– Liniștește-te, Frankie. Acum, totul e bine. Coșmarul s-a sfârșit!

– Nu-mi mai e frică! Nu știu ce se-ntâmplă cu mine, bombăni ea.

– E o reacție perfect normală, șopti Cal cu o voce mângâietoare. Să nu-ți fie rușine să plângi.

Cal îi cuprinse fața mâini și îi șterse lacrimile din ochii înroșiți.

– Ai dovedit mult curaj, să știi. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine. Frankie schiță un zâmbet palid, simțind un nod în gât din cauza emoției. Privirea lui Cal exprima un amestec de tandrețe și admirație. Cu multă blândețe, o mângâie pe obrazul încă umed, trăgând-o lângă el. Acest gest simplu fu de ajuns să-i învingă orice dorință de a-i rezista. Frankie își sprijini docilă obrazul de pieptul lui și închise ochii, abandonându-i-se în brațe.

La atingerea acestui trup puternic și cald, tânăra femeie fu imediat asaltată de o mie de senzații noi, care-i trezeau în același timp culpabilitatea și o dorință oarbă. Era Cal conștient de tulburarea ei? Apăsarea degetelor lui în jurul coapselor ei o înnebunea pe Frankie, stârnindu-i fiori pe șira spinării. Ar fi vrut ca acest moment de fericire să se prelungească la infinit, dar glasul lui Cal o readuse brusc la realitate.

– Scuză-mă, Frankie, șopti el slăbind strânsoarea. Cred că am rămas împreună prea mult timp! Nu mai știu ce-i cu mine.

Cu privirea umbrită dintr-o dată, Cal se depărtă de ea. Ce era cu el? Rănită, Frankie îl întrebă din priviri dar expresia lui rămânea impenetrabilă.

– Toate astea nu duc la nimic, reîncepu el. Îți dai seama de asta? Cred că nu!

Frankie citi în privirea lui o neașteptată animozitate și inima i se tulbură profund. Cal n-o iubea, asta voia s-o facă să-nțeleagă. Fără îndoială că regreta deja că o strânse în brațe într-un moment de rătăcire.

Dar probabil că în primul rând se temea ca ea să nu se îndrăgostească de el! Dar răul era deja făcut, își spuse Frankie oftând. Prima ei iubire adevărată era o iubire imposibilă. Cal și ea erau prea diferiți unul de celălalt. El era un bărbat remarcabil, care nu făcea concesii, care avea obiceiul să bulverseze inimile, și ea o tânără fără experiență, puțin naivă, care cedase farmecului lui, ca multe altele înaintea ei.

Stânjenită, Frankie lăsă ochii-n jos și simți cum îi iau foc obrajii. Era chiar atât de naivă încât crezuse că o să-l poată schimba pe aventurierul Cal Fenton într-un îndrăgostit? Faptul că știa că și el o dorea îi sporea și mai mult tristețea. Dar ce mai putea spera în afară de cele câteva zile care-i mai rămăseseră de petrecut cu el? Frankie trebuia să recunoască dovada de mare sinceritate al lui Cal. În locul lui, mulți n-ar fi rezistat s-o facă să creadă că o iubeau pentru a le ceda, în timp ce Cal îi lăsase clar să înțeleagă că nu era în stare să se lege stabil de o femeie.

Când fata ridică ochii, Cal era deja instalat la volanul mașinii și se uita pe hartă. Frankie se așeză la locul ei, hotărâtă

să-și ascundă tristețea. Din fericire, Cal nu făcu nici o aluzie la conversația lor și se mărgini să-i explice traseul pe care aveau să-l urmeze.

– O să mergem în continuare spre vest. La doisprezece kilometri de aici e o bifurcație, unde o s-o luăm pe drumul principal care o să ne ducă la Mara Serena. Vei vedea, o să fie foarte bine. E tot confortul: restaurant, camere cu duș, și chiar o piscină. Și pe urmă, vederea spre vale e splendidă.

Porniră la drum și curând se instală o tăcerea apăsătoare. Frankie pierdută în gândurile ei, avea o mutră bosumflată pe care Cal o remarcă imediat.

– Ce-i cu tine, Frankie? La ce te gândești?

– Știi foarte bine, răspunse tânăra fără chef.

Cal se încruntă.

– Scuză-mă pentru adineauri, reluă el. Discuția era prostească.

Uimită, Frankie se uită cu atenție la figura lui Cal. Îi cerea scuze?

– Ai avut dreptate, m-am purtat ca o proastă, recunoscu ea cu jumătate de glas.

– Nu spune asta, Frankie. Eu cred dimpotrivă, că ai mult caracter și că ești plină de resurse.

Frankie savură complimentul în liniște, cu ochii ațintiți asupra peisajului care defila de o parte și de alta a drumului.

Abia după o oră ajunseră în sfârșit la Mara Serena. Complexul hotelier era alcătuit din mai multe bungalouri

răspândite într-un parc cu vegetație luxuriantă. De data asta, chiar dacă se prezentaseră drept doamna și domnul Fenton, luară două camere alăturate în același bungalou. Camera lui Frankie era simplă. Un pat de lemn natur ocupa centrul, și restul mobilierului era constituit dintr-un mic dulap de sticlă, o masă și un scaun. Pereții erau albi și unica fereastră era încadrată de perdele bleumarin. Cal retrăgându-se în camera lui să-și facă siesta, Frankie se hotărî să facă o baie. În timp ce se destindea în apa călduță, gândurile ei reveniră asupra evenimentelor din ultimele zile.

Relațiile cu Cal se schimbaseră. Acum amândoi manifestau încredere și respect unul față de celălalt. Dar deși o dorea, Cal părea hotărât să nu meargă mai departe. Atunci, un nou gând îi veni în minte lui Frankie. Dar dacă se înșelase. Încă de la început fusese convinsă că însoțitorul ei nu avea pe „cineva". Doar faptul că nu făcuse aluzie la vreo femeie nu dovedea nimic! Poate că avea pur și simplu pudoarea să nu vorbească despre viața lui amoroasă?

După ce ieși din baie, Frankie se șterse, îmbrăcă un tricou larg și se lungi în pat. Să se culce pe o saltea adevărată i se păru divin! Nu era decât ora trei, așa încât avea timp berechet pentru siestă. De altfel, avea toată după-amiaza liberă, căci Cal o anunțase că o să-și petreacă o oră sau două redactând un raport pentru Societatea internațională pentru protecția animalelor. Diseară, vor cina la lumina lumânărilor și ea va purta rochia de mătase albastră. Cine știe, poate Cal îi va face confidențe...

Când se trezi, era deja întuneric. Cal nu venise s-o trezească! Frankie se ridică să aprindă lumina și zări un bilet strecurat pe sub ușă. Recunoscu imediat scrisul lui Cal.

„Frankie, plec după braconieri. Sper ca de data asta să nu-mi mai scape. Trebuie să le surprind activitatea în niște poze. Scuză-mă că nu te-am anunțat mai devreme. Iau mașina și o să lipsesc două sau trei zile. Trece toate cheltuielile în contul meu. Cal."

Frankie citi mesajul de două ori, apoi se întoarse să se așeze în pat cu ochii în lacrimi. Cal plecase! Neliniștea îi puse un nod în gât. Își risca viața înfruntându-i pe braconieri care de data asta aveau să fie nemiloși. Frankie lăsă să-i cadă hârtia pe jos. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

În urmă cu câteva ore își dăduse seama că-l iubea pe Cal, dar acum, înțelegea că sentimentul era mult mai profund decât își închipuise. Durerea pe care i-o pricinuise despărțirea aceasta n-avea nimic în comun cu ce cunoscuse până acum. Fără el, viața ei nu mai avea sens!

Până s-o ia el în brațe, nu avusese niciodată un asemenea sentiment de împlinire, de desăvârșire. acum știa că el era partenerul pe care-l visase întotdeauna și că pasiunea pentru el n-avea să se stingă niciodată. Orice-ar fi fost, Cal era și rămânea bărbatul vieții ei!

Capitolul 9

Două zile se scurseră, interminabile. Frankie parcă se-nvârtea în jurul cozii, neputând să se concentreze asupra nici unei activități. De îndată ce deschidea o carte sau începea să scrie o carte poștală, gândul o purta spre Cal. Atunci se întrerupea, cuprinsă de o neliniște subită. Unde era el acum? Și dacă braconierii îl făcuseră prizonier... o să se mai întoarcă vreodată? Exasperată să-și petreacă timpul în starea asta de încordare, Frankie se hotărî în cele din urmă să participe la o excursie în rezervație, organizată de hotel. N-avea nici un chef să se amestece cu ceilalți turiști, dar măcar își găsea o ocupație care să-i distragă atenția în timpul zilei.

Experiența se dovedi o decepție. Minibuzul care plecă foarte devreme, plin cu cincisprezece participanți, se înfundă în savană fără să le lase răgazul să admire peisajele. Ghidul cunoștea bine locurile, dar de îndată ce în raza vizuală apărea vreun leu sau o girafă, mașina se îndrepta direct spre animal,

făcându-l să dispară imediat. Lucrând cu Cal, Frankie înțelesese că trebuia să te apropii de animale încet și să ai răbdare. Cal! Unde era el acum? De ce o lăsase singură?

Nopțile erau și mai interminabile decât zilele. Era atât de cald încât Frankie adormea cu greu și când, epuizată, reușea în sfârșit să adoarmă, coșmarurile o hărțuiau. În a treia noapte îl visă pe Cal că era în pericol și o chema în ajutor. Alerga spre el din toate puterile, dar cu cât alerga mai mult cu atât Cal se depărta parcă. Deodată o prăpastie se deschise sub pașii ei într-un zgomot de tunet și fata scoase un urlet.

Frankie se întinse în pat și își înfundă capul în pernă, cuprinsă de o profundă disperare. O să-l mai revadă vreodată pe Cal? Și dacă mâine or să vină să-i spună că i-au găsit trupul în mijlocul savanei? Cum putea să trăiască mai departe?

Dar visa oare, sau chiar auzea niște gemete? Frankie ciuli urechea. Nu, nu visa, gemete înfundate îi parveneau prin perete. Tânăra se grăbi să se dea jos din pat și deschise brusc ușa dintre camere.

I se păru că distinge în întuneric forma unui corp lungit în pat și se opri. Era Cal. Vorbea în somn, dar prea încet ca ea să-și poată da seama ce zicea. Podeaua era plină de lucruri împrăștiate pe jos. Cal probabil că venise în toiul nopții, își aruncase gențile și se dezbrăcase în grabă ca să se bage mai repede în pat.

Se agita, zbătându-se, delirând în somn.

– Ajută-l repede! țipă el gâfâind. E acolo! Grăbește-te!

Frankie aprinse lampa de pe noptieră și se așeză pe marginea patului. Îmbrăcat doar în chiloți, Cal era întins în fața ei, agitându-se. Îi puse o mână pe frunte. Avea febră.

– Calmează-te, Cal, acum totul e bine, spuse ea cu voce liniștită.

Cal o apucă de mână și se ridică brusc.

– A explodat! strigă el. N-am putut să fac nimic!

– Cal! Trezește-te! îl imploră Frankie, speriată de violența lui.

Cal deschise ochii și privi drept în fața lui, ca hipnotizat.

– S-a terminat, Cal, reluă fata. Ai avut un coșmar.

Frankie îi vorbi cu blândețe, ștergându-i cu o batistă broboanele de sudoare de pe frunte. Epuizat, Cal se lăsă să cadă pe pernă și închise ochii.

Tânăra simți cum o cuprinde disperarea. Cal era bolnav. Avea o febră mare care-l făcea să delireze. Nici măcar n-o recunoscuse! Trebuia să treacă la acțiune și încă repede! Încercând să-și păstreze calmul, Frankie formă numărul de telefon de la recepție. Un bărbat cu un glas somnoros îi răspunse că trebuia să aștepte până a doua zi dimineață. Erau la câțiva kilometri de cea mai apropiată așezare și nici un medic n-ar accepta să se deplaseze la o oră atât de târzie.

– Dar nu pot să aștept! Domnul Fenton are febră mare. Vă rog să dați telefon unui doctor ca să-mi spună ce pot să fac!

Frankie închise. Cal respira din ce în ce mai greu. Avea fruntea scăldată de sudoare și părea agitat de un nou coșmar. Frankie încercă să-și păstreze calmul. Se simțea complet dezarmată în fața bolii lui Cal. Fără îndoială că se îmbolnăvise de o febră tropicală cât stătuse în savană. Putea fi chiar mortală, dacă nu era îngrijit la timp!

Înnebunită, Frankie alergă în baie să caute un prosop ca să-l șteargă pe bolnav. Dar abia îi tampona fruntea cu prosopul, că transpira din nou cu picături mari. Cearșafurile erau ude. Cal se răsucea pe toate părțile, într-un nou delir.

– Mașina! strigă el. Atenție, Mike!

Frankie împietri. Mike, mașina, explozia... coșmarul lui avea legătură cu accidentul tatălui ei de la Beirut? Cal era deci împreună cu tatăl ei în momentul exploziei? De ce, dacă n-ar fi fost obsedat de ceea ce se-ntâmplase cu trei ani în urmă? În definitiv, după acea tristă zi de toamnă când tatăl ei își găsise moartea, Cal mai fusese martor la alte drame teribile... Frankie se întrebă dacă nu cumva simplul fapt că se cunoscuseră, ea și Cal, îi reactivase acestuia penibila amintire a celor petrecute în Beirut. Tânăra era uluită. Pe de altă parte, Cal cunoscând bine Beirutul, ar fi putut doar să-și imagineze fără dificultate împrejurările atentatului.

Dar cum bolnavul se agita din ce în ce mai tare, Frankie se smulse din reflecțiile ei pentru ceea ce părea mai urgent. Răscoli prin trusa farmaceutică în căutarea unui eventual

medicament. Trusa conținea creme antiseptice, pansamente și o cutie cu comprimate, cu etichetă. Era chinină. Când începu să citească hârtia cu recomandările de folosire, sună telefonul, Frankie răspunse grăbită.

– Doamna Fenton? întrebă o voce masculină.

– Da, vă ascult.

În ultimele zile se obișnuise să răspundă la numele de doamna Fenton peste tot pe unde mergea.

– Sunt doctorul Morton și vă sun din Nairobi. Recepționerul hotelului mi-a spus că soțul dumneavoastră are febră mare. Îmi puteți descrie simptomele?

Vocea doctorului, calmă și cumpătată, o liniști pe Frankie, care începu să-i descrie starea lui Cal: febră, agitație, delir.

– Soțul dumneavoastră a mai avut malarie?

– Nu știu, recunoscu Frankie stânjenită. De fapt, nu ne-am căsătorit de prea mult timp! Oricum, el călătorește des în țări tropicale și n-a luat în trusa cu medicamete decât pastile de chinină.

– Da? Asta confirmă presupunerile mele. Chinina este un medicament pentru malarie. Ascultați, doamnă Fenton, mi-e foarte greu să stabilesc un diagnostic de la distanță. Dar după simptomele pe care mi le-ați descris, soțul dumneavoastră e pe cale să facă o criză de malarie. Dați-i trei pastile, chinina trebuie să-i scadă temperatura. Am să trec dimineața să văd dacă starea lui s-a mai ameliorat.

Frankie îl făcu pe Cal să ia cele trei pastile, pe urmă îl sună pe recepționer să trimită niște cearșafuri și prosoape curate.

Apoi făcu patul așa cum putu și șterse de mai multe ori fruntea lui Cal. Medicamentele începeau să lucreze: bolnavul părea mai puțin agitat, în timp ce trăsăturile feței i se destindeau.

Fata se așeză pe pat și îl privi cum doarme. Gura lui parcă schița acum un zâmbet. Ce visa oare? Era și ea în visul lui? Ce ciudată era viața! De trei zile nu se gândise la altceva decât la reîntâlnirea cu Cal. Era destul să închidă ochii ca să apară în fața ei. Frankie cunoștea pe de rost liniile perfecte ale corpului lui de atlet: umerii lați, pieptul puternic, pulpele musculoase. Dar nu-și închipuise niciodată că o să-l poată contempla după pofta inimii în asemenea împrejurări! Un gând îi trecu prin minte. Mâine sau poimâine, imediat ce se va vindeca, Cal va ști că ea a fost asistenta care i-a schimbat cearșafurile. Cum va putea atunci să-l privească în ochi fără să roșească?

Ca să se smulgă din gândurile acestea tulburătoare, tânăra se hotărî să facă puțină ordine în cameră. Cal își lăsase geanta mare deschisă, lucrurile răvășite alături. Frankie luă de jos o agendă mare de piele și rezistă tentației s-o deschidă. Viața privată a lui Cal n-o privea. Luă pe urmă? o carte a cărei copertă o citi. Era vorba de un roman a cărui acțiune se petrecea în India și care fusese bine primit de critica engleză. Pregătindu-se s-o pună pe masă, din carte căzu o scrisoare. Timbrul arăta că scrisoarea provenea din India. De ce păstra cu atâta grijă o scrisoare care fusese trimisă cu mai multe luni în urmă. Era o scrisoare de dragoste? Nemaiputându-se abține, Frankie o desfăcu.

„Dragul meu Cal,

Cum am putea să-ți mulțumim vreodată pentru generozitatea ta? Fără tine, orfelinatul și-ar fi închis porțile cu siguranță. Toți copiii și surorile se roagă pentru tine și-ți transmit toată afecțiunea lor. O să fii bucuros să afli că sora Frances este acum ajutată de o infirmieră calificată care vine de trei ori pe săptămână. Altă veste bună: Jalan s-a întors de săptămâna trecută, după ce a bătut străzile două luni. Mă temeam de mai rău, pentru că am aflat c-a fost văzut în compania unor persoane dubioase. Slavă Domnului, s-a întors sănătos..."

Scrisoarea continua pe două pagini, relatând amănunțit transformările orfelinatului.

După ce o citi, Frankie puse scrisoarea la loc și aranjă cartea, cât și agenda, pe fundul genții de voiaj. La orizont începea să se crape de ziuă. Femeia se instală cât se putea de confortabil pe un fotoliu de răchită și privi cu tandrețe chipul adormit al lui Cal. Pentru prima oară avea impresia că-l cunoștea pe adevăratul Cal Fenton!

Capitolul 10

Cal dormi toată ziua. Se trezi de două-trei ori să ceară apă, dar Frankie avu impresia că n-o recunoaște. După ce-și potolea setea, cădea imediat într-un somn adânc. Doctorul Morton trecu dimineața pentru a consulta bolnavul și o liniști pe tânără. Cal era pe cale să se vindece: febra cobora și încetase să mai delireze. Orele se scurgeau încet. Frankie, care dormise foarte puțin, bea cafea după cafea ca să rămână trează. Atunci când Cal își veni în simțiri, ea citea într-un fotoliu, aproape de pat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el încet, privind-o uimit.

– Ai fost bolnav, răspunse Frankie închizând cartea. Ai delirat, ai avut febră.

– Când s-a-ntâmplat asta?

– Noaptea trecută. Din fericire, te-am auzit din camera mea.

– Și ai stat tot timpul cu mine? Pari epuizată.

– Nu prea am dormit, dar n-am vrut să te las singur. Mi-a fost teamă ca starea ta să nu se înrăutățească.

– N-ar fi trebuit să te osteneşti atât, Frankie. N-a fost decât un acces de febră. M-am îmbolnăvit de malarie în urmă cu câțiva ani. De atunci, mă îmbolnăvesc o dată sau de două ori pe an, dar nu durează niciodată mai mult de-o zi.

– Asta mi-a spus și doctorul.

– Ai chemat un doctor?

– A trecut pe-aici de dimineață. I-am telefonat astă-noapte, dar n-a putut să se deplaseze atunci. Ai avut cel puțin patruzeci de grade, Cal. Nu știam ce să fac. Doctorul Morton s-a gândit imediat la malarie și mi-a dat sfaturi cum să te îngrijesc. Când a venit azi dimineață, a confirmat că e malarie dar m-a liniștit spunându-mi c-o să-ți revii repede.

– Ești într-adevăr formidabilă! N-aș fi putut găsi o asistentă mai bună ca tine.

– N-am făcut mare lucru, răspunse Frankie roșind. Ți-am dat chinină și am schimbat cearșafurile. Cum te simți acum?

– Puțin obosit, dar deja mult mai bine, remarcă el aruncându-i o privire plină de tandrețe. Și sunt sigur că în mare parte ție-ți datorez această rapidă revenire în formă! Un duș rece și o să fiu bun de treabă.

– Tu n-ai minte? Trebuie să rămâi în pat cel puțin două zile, ordinul doctorului!

– Dacă m-ar vedea acum, și-ar schimba părerea. Nu-ți face griji, Frankie, sunt obișnuit. Fii liniștită, n-o să depășesc măsura, dacă de asta ți-e teamă. Ar trebui să te întorci în camera ta și să te odihnești puțin.

– Bine, pe curând.

Fata se ridică cu părere de rău, își luă lucrurile și ieși din cameră.

Puțin mai târziu, Frankie auzi o bătaie în ușa ei.

– Pot să intru? întrebă Cal.

– Bineînțeles!

Cal apăru, doar cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului, cu părul încă ud. Când îl văzu, Frankie nu putu să nu-i admire silueta atletică, bronzată de soare. Prosopul se mula pe coapsele înguste și pulpele musculoase. Pieptul lucios părea și mai bronzat în contrast cu albul orbitor al prosopului. Un parfum de after shave, puțin condimentat, plutea în cameră.

– Ei? întrebă ea. Povestește-mi ce s-a întâmplat? I-ai găsit pe braconieri?

Închise cartea despre fauna Kenyei, pe care tocmai o răsfoia.

– Da, răspunse Cal așezându-se pe pervazul ferestrei. De data asta nu m-au reperat și am putut să-i fotografiez în plină acțiune! Sper că aceste fotografii vor pune capăt activității lor.

– Ce-o să facem acum?

– Misiunea noastră s-a terminat, Frankie. Cât despre mine, o să merg să-mi petrec câteva zile pe malul oceanului. Am nevoie de odihnă.

Frankie crezu c-o să-i stea inima-n loc. Cal pleca și ea era din nou exclusă din planurile lui! Lui nici măcar nu-i păsa de planurile ei.

– Și eu? întrebă ea cu o voce schimbată de emoție. Mă trimiți înapoi în Anglia?

Cal o privea impasibil, cu brațele încrucișate la piept. După o clipă se hotărî să vorbească.

– Poți să rămâi în Kenya ca turistă, dar eu n-o să te însoțesc. Trebuie să fiu singur, ca să mă gândesc la câteva proiecte.

– Vrei să scapi de mine, în primul rând! strigă Frankie gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu, haide! De ce vezi lucrurile așa? Sunt foarte mulțumit de munca ta, Frankie. M-ai secondat foarte bine și ai dat dovadă de mult curaj. Dacă vrei, am să-ți dau o scrisoare de recomandare.

– Perfect! răspunse tânăra cu o ironie amară.

– Ascultă, nu pot să te iau cu mine, reluă Cal cu blândețe. Știu cum s-ar sfârși dacă am rămâne mai mult timp împreună.

Frankie înțelese că și Cal lupta împotriva dorinței lui. Întoarse capul strângând din dinți să nu plângă.

– Ultimele zile au fost foarte solicitante pentru mine, continuă el. Am nevoie să fiu singur ca să reflectez la ce va urma. Mâine dimineață o să-ți cumpăr un bilet de întoarcere și o să plecăm la Nairobi. De acord?

Frankie încuviință dând din cap, incapabilă să vorbească. Simți mâna lui Cal pe umăr și întoarse ochii spre el.

– Crede-mă, e mai bine așa.

Cal se ridică și porni încet spre ușă.

– Pe mâine, adăugă el aruncându-i o ultimă privire.

De îndată ce rămase singură, Frankie se întinse în pat și izbucni în hohote de plâns. Visul se terminase. Mâine va fi înapoi în Anglia, unde o să se întâlnească din nou cu universul ei cotidian, prietenii săi, mătușa Jenny. Cal ieșise din existența ei, poate pentru totdeauna. O să plece din nou în aventuri îndepărtate, despre care ea se va mulțumi să citească în ziare. Îi reveni în minte discuția cu Alice. Și dacă într-o bună zi va afla din ziare că și-a găsit în sfârșit femeia vieții lui? În fond era destul de bine cunoscut pentru ca această veste să apară în ziare! La gândul acesta, Frankie simți că-i îngheață sângele în vene. Gelozia luă locul disperării. Ca o altă femeie să cucerească inima lui Cal, era de-a dreptul insuportabil. Și totuși, ce altceva putea să spere?

A doua zi, era deja ora unsprezece când Cal veni să-i bată la ușă.

– Frankie! Ești gata?

Tânăra îi deschise imediat. Era îmbrăcată cu o cămașă cu mâneci scurte și jeanși. Geanta, închisă, aștepta la capătul patului.

– Să mergem! spuse ea energic.

Cal încuviință. Îți puteai da seama după paloarea lui, după fața trasă că nu-și revenise încă după criza de malarie. Dar

Frankie îl ura prea mult în clipa asta pentru ca să mai aibă vreun pic de compasiune pentru el. I-o luă înainte pe culoar și porni spre ieșire cu pași hotărâți.

– Ai luat micul dejun? întrebă Cal. Nu uita că avem de făcut un drum de câteva ore.

– O să rezist cât va fi nevoie, răspunse scurt Frankie.

Cal o privi uimit.

– Să știi că n-o să întâlnim restaurante pe drum, reluă el. Dacă ți-e foame ar fi mai bine să mănânci ceva înainte de a pleca.

– Nu mi-e foame deloc, replică Frankie. Și nu-ți mai face griji pentru mine, sunt destul de mare ca să știu ce am de făcut!

Exasperată, Frankie traversă holul de la intrare cu pași mari și ieși fără să întoarcă măcar capul să vadă dacă el o urma. Bărbatul ajunse la mașină în momentul în care ea se așeza pe locul pasagerului.

– Ce faci? exclamă Cal.

– Mă duc la Nairobi. S-ar părea că trebuie să iau un avion.

– Nu treci la volan?

– Nu. Ieri mi-ai spus că nu mai ai nevoie de mine! Deci că poți să conduci!

– Ascultă, Frankie, treaba noastră de la Masai Mara s-a terminat. Acum, singurul lucru pe care ți-l mai cer e să conduci până la Nairobi. Pe urmă, eu mai am încă mult drum de făcut până la Mombasa.

– Da? Ei bine, îmi pare rău să-ți spun, dar o să te lipsești de serviciile mele. E ultima mea zi în Africa și m-am hotărât să profit de ea. O să mă mulțumesc să admir perisajul de pe locul pasagerului.

Cal o privi furios.

– Văd. În cazul ăsta, să mergem!

Frankie se cutremură. Deodată o cuprinseră remușcările. De ce fusese încăpățânată? Ca să se răzbune pe el? Era o prostie, cu atât mai mult cu cât părea într-adevăr epuizat. Avea cearcăne la ochi și picături de sudoare pe frunte ca și cum ar fi avut încă febră. Cine știe dacă era într-adevăr în stare să conducă?

– Dac-ai fi ascultat de sfatul medicului, n-am fi acum aici, remarcă ea.

– Știu eu ce fac, răspunse Cal scurt. N-aș conduce dacă n-aș ști că sunt în stare s-o fac. În orice caz, nu-ți face speranțe c-o să revin asupra hotărârii mele: nici nu se pune problema să mă-nsoțești pe țărmul oceanului!

– N-am nici un chef să te-nsoțesc! țipă Frankie.

Era adevărat! Atitudinea lui Cal față de ea o surprinsese și o îndurerase atât de mult încât nu mai spera la nimic, decât la singurătate. Trebuia să uite totul, să tragă o linie peste trecut... o să se mulțumească să privească defilarea peisajului până la Nairobi, apoi o să se urce în avion, surghiunind amintirea acestui sejur african într-un colț al memoriei sale.

După o oră de mers, Cal trase pe dreapta să se odihnească. Dădu capul pe spate și rămase câteva clipe fără să se miște, cu ochii închiși. Pe frunte avea picături de sudoare și cămașa-i era udă. „Dumnezeule, își spuse Frankie, e pe punctul să-și piardă cunoștința!" De când porniseră la drum, aproape că nu întorsese capul spre el. Privise peisajul cu o încăpățânare diabolică. Și Cal, concentrat asupra drumului, nu scosese o vorbă. Trebuia să fie la capătul puterilor! Deodată, lui Frankie i se făcu rușine de purtarea ei. Ar fi putut foarte bine să aibă un accident și asta ar fi fost doar din cauza ei. Era timpul să-și bage mințile-n cap!

– Trec eu la volan, spuse Frankie hotărâtă.

Cal deschise ochii și-i mulțumi cu un zâmbet palid. Frankie nu-l văzuse niciodată atât de resemnat. Tânăra se dădu jos din mașină și se duse să se instaleze în locul lui Cal, în timp ce acesta trecu direct pe locul pasagerului.

– Încotro s-o apuc? întrebă Frankie. Spre Nairobi sau Mombasa?

Înfundat în locul lui, Cal răspunse fără s-o privească:

– Cum vrei. Hai la Mombasa, dacă ai curaj să înfrunți tot drumul.

Frankie își simți inima tresăltând de bucurie. Avionul o să plece fără ea! Cal acceptase până la urmă, împotriva voinței lui, dar ce mai conta... Curând or să facă plajă, la umbra palmierilor. Cearta lor o să fie repede uitată.

Tânăra femeie conduse aproape fără nici o oprire până la Mombasa. În ultima parte drumul era asfaltat, ceea ce-i permitea să meargă cu viteză. După ce traversase întinderi de pământ arid cu arbuști arși de soare, văzu peisajul metamorfozându-se încet, pe măsură ce se îndreptau spre sud. Intrară într-adevăr într-o zonă ecuatorială unde câmpurile cu trestie de zahăr alternau cu pâlcuri de arbori cu frunze groase. Cal, care dormise tot drumul, se trezi în momentul în care Frankie opri lângă un magazin de pe marginea drumului.

***

– Cum te simți? întrebă Frankie.

– Mult mai bine. Siesta asta m-a făcut să-mi recapăt puterile, răspunse Cal zâmbind.

– Suntem la câțiva kilometri de Mombasa, îl informă ea.

– Da, văd unde suntem. De aici putem să evităm centrul orașului. Știu un drum care ocolește Mombasa și ne scoate direct pe coasta de nord. Este destul de accidentat, dar am câștiga timp.

După ce rulară vreo zece kilometri pe un mic drum de țară, ajunseră în sfârșit la țărm. Frankie descoperi cu încântare plaja largă cu nisip alb, mărginită de palmieri, care se întindea până în zare sub un soare orbitor. O mare verde ca smaraldul completa acest tablou idilic.

– E minunat! exclamă Frankie.

Cal îi arătă drumul până la bungaloul lui, situat la marginea plajei. Mica locuință dreptunghiulară era făcută din pereți de argilă și acoperită cu frunze de palmier. O terasă de lemn prelungea fațada dinspre plajă.

– Am ajuns! spuse Cal schițând primul lui zâmbet din acea zi.

Tânăra parcă mașina în fața bungaloului, la umbra cocotierilor, și îl urmă pe Cal până la intrare.

Un vestibul despărțea baia de un salon mare dotat cu un bar și o chicinetă. Acest bungalou era mai mult decât o simplă casă de vacanță: era un refugiu. Fără îndoială, Cal venea aici între două reportaje ca să uite tot, chiar și numai pentru câteva zile. Simplu și funcțional, salonul nu era lipsit de farmec, cu pereții albi acoperiți cu pânze africane multicolore, baticuri de mătase indiană cu desene rafinate. Deasupra barului erau agățate fotografii alb-negru, portrete de copii zâmbitori, în ciuda hainelor rupte și încălțărilor găurite. Cărți și casete se înghesuiau pe rafturile unei biblioteci, alături de obiecte pe care le adunase în timpul călătoriilor prin lume: o mască japoneză, statuete de abanos, o tolbă cu săgeți... Fiecare din aceste obiecte trebuie că-i evoca o amintire.

Curios, nu era nici măcar o fotografie de femeie. Poate că fotografiile personale le păstra într-un album? Asta n-ar fi mirat-o pe Frankie. Un bărbat care nu vorbea niciodată despre

trecutul lui păstra cu siguranță acest gen de fotografii la adăpost de privirea indiscreților. Tânăra se gândi cu tristețe că pe ea n-o fotografiase niciodată. Dar de ce ar fi făcut-o? Cal n-avea de gând să păstreze nici o amintire despre ea! De altfel, dacă nu s-ar fi simțit rău, ar fi condus-o fără nici un regret la aeroporul din Nairobi.

Ar fi fost poate mai bine? Ar fi fost deja în avion, gândindu-se cu nostalgie la clipele magice petrecute cu Cal în savană. Deodată, fata regretă că cedase dorinței de a rămâne lângă el. Cal avea chef să fie singur. De ce să-i impună prezența ei mai mult? Putea foarte bine să găsească un hotel în Mombasa și mâine să plece la Nairobi. N-avea rost să prelungească această situație care-i stânjenea pe amândoi.

– Mă duc să iau bagajele, spuse Cal. Fă-ți un ceai dacă vrei.

Ochii lui gri-verzui exprimau o blândețe neobișnuită.

– Pe ale mele să nu le dai jos, răspunse Frankie.

Surprins, Cal o privi.

– Ce vrei să spui cu asta? Ți-e teamă să nu-mi forțez umărul?

– Te-am însoțit până aici pentru că erai prea slăbit ca să conduci. Chiar mâine am să iau avionul spre Londra. Astă-seară prefer să mă culc la un hotel. Tu n-ai decât să-mi arăți unul din Mombasa.

Frankie se întoarse spre ușa de sticlă care dădea pe terasă. O plajă cu nisip fin, absolut pustie, se întindea sub ochii ei

până la mare. Acest loc era un adevărat paradis terestru, o oază încântătoare unde i-ar fi plăcut să petreacă zile întregi fără să facă nimic... dar trebuie să plece de-aici cât mai repede. Cal avea dreptate, era imposibil să reziști tentației într-un loc atât de divin!

– Nu ești obligată să pleci, reluă Cal.

– Ba da, trebuie!

– Și cum ai de gând să ajungi la Nairobi, dacă nu sunt indiscret?

– Nu știu. Cu un taxi, de exemplu, sau un autobuz.

– Nu, nu e prudent pentru o femeie singură. Mai bine iei avionul. Am să-ți cumpăr un bilet.

Cal se întrerupse, privindu-și interlocutoarea.

– Amână-ți plecarea pentru mâine, continuă el. Ești obosită, trebuie să te odihnești. Și ar fi păcat să nu profiți de plajă! Mâine dimineață o să te duc la o agenție de voiaj. Ce părere ai?

Frankie oftă.

– E frumos din partea ta, dar știu cât îți dorești să fii singur. E tot la fel de simplu să iau o cameră la hotel, aș putea să mă odihnesc liniștită în așteptarea plecării.

Deodată, Cal se apropie de ea și îi puse mâinile pe umeri. Această atingere o înfioră, așa încât trebui să lase repede ochii în jos ca să nu i se citească tulburarea.

– Nu mai sunt foarte sigur că vreau să fiu singur, Frankie. Mi-ar plăcea să rămâi, măcar până mâine dimineață.

Tânăra ridică ochii timidă.

– Chiar ți-ar plăcea?

Cal zâmbea.

– Da. Ești binevenită aici. Să nu mai vorbim despre Nairobi până mâine, de acord?

Sufocată de emoție, femeia clătină din cap în semn de încuviințare. Îi cerea să rămână! O singură frază fusese de ajuns pentru ca dorința ei de a pleca să dispară. Cum să interpreteze această invitație? Dorea pur și simplu să-i mulțumească pentru că-l condusese până aici, sau ținea puțin la ea?

Cal dispăru în vestibul, ca să revină în clipa următoare cu o saltea în mână.

– Noaptea asta, o să dorm pe terasă, anunță el. Canapeaua îți aparține!

Frankie se duse să-și ia geanta din mașină. Când se întoarse, Cal se schimbase deja. Acum purta un tricou și un șort de bumbac alb care-i evidențiau pielea bronzată.

– Ar trebui să te duci să faci o baie! îi sugeră el pe un ton glumeț. Nimic nu e mai potrivit pentru destinderea după atâtea ore de drum!

– N-am costum!

– Nu contează! Îți garantez că nimeni nu vine niciodată pe plaja asta...

– Dar eu...

– Eu am să profit ca să-mi fac siesta! Îți promit că n-am să deschid ochii.

Frankie pufni în râs.

– Bine. Recunosc că mor de poftă să fac o baie.

Tânăra se duse în baie să se dezbrace. Ieși înfășurată într-un prosop, cu părul lung fluturându-i pe umeri. Podeaua de lemn mângâiată de soare îi încălzea ușor tălpile. Când traversă terasa, Cal dispăruse. Marea strălucea sub soare invitând-o la scăldat. Frankie trase adânc aer în piept, exaltată de frumusețea naturii înconjurătoare. Coborî repede până la apă. Nisipul ardea. Lăsând prosopul să cadă, plonjă imediat în apa călduță. Înotă mult timp de-a lungul țărmului, uitând dintr-o dată toate neplăcerile zilei. Când se întoarse pe nisip, se simțea relaxată și plină de entuziasm. Cum de putea să se gândească să plece din locul ăsta minunat? Ziua aceasta la Mombasa promitea să fie una dintre cele mai frumoase din viața ei!

Când ajunse la bungalou, Cal era pe terasă. Așezat pe un șezlong, el își curăța cu minuțiozitate materialul foto. Era atât de concentrat la ceea ce făcea încât n-o auzi apropiindu-se.

Frankie încetini pasul, admirându-i pe furiș corpul musculos, bronzat de soare. Văzându-i pieptul gol, simți un fior amintindu-și de ceasurile petrecute la căpătâiul lui. Contururile acestui corp superb nu mai aveau nici un secret pentru ea. Tânăra femeie își dădu seama că iminenta lor despărțire îi ațâțase sentimentele față de Cal și că-l dorea mai mult decât oricând. Doar el putea să stingă flacăra care-i incendia corpul...

În clipa aceea, Cal ridică privirea și o văzu.

– Ei, ai făcut o baie bună? întrebă el plimbându-și privirea pe rotunjimile ei feminine.

– Da, răspunse Frankie roșind.

Insistența privirii lui o tulbura atât de mult încât gândurile i se îmbulzeau în cap. Pusese la îndoială emoția ei? O trădaseră ochii prin strălucirea lor prea vie? Citise în ei dorința care o mistuia chiar când îi vorbea?

– Temperatura apei nu coboară niciodată sub douăzeci și cinci de grade, reluă Cal. Ai timp să mai faci o baie înainte de cină, dacă vrei.

– Nu, o să fac un duș și mă schimb, răspunse Frankie intrând în bungalou.

Nu se grăbi sub duș, reușind sub moment să alunge toate necazurile din minte. De ce-și punea atâtea întrebări pe seama lui Cal din moment ce a doua zi pleca la Londra? Nu trebuie să se mai frământe: dorința care o mistuia n-avea sens! Cal, nu era omul care să se lase antrenat de dezvăluirea pasiunii. Îl bănuia chiar că era blazat față de femei și incapabil să se îndrăgostească cu adevărat.

Când să se șteargă, Frankie văzu că prosopul era ud. De ce să nu împrumute unul al lui Cal? Cu siguranță că mai lăsa unul în bungalou. Frankie deschise pe rând toate dulapurile din baie dar nu găsi decât produse de toaletă și câteva haine de vară. Unde putea să-și țină prosoapele? Singurul loc unde nu căutase era o valiză. Ridicând capacul, descoperi încântată o întreagă colecție de țesături

africane de culori aprinse. Asta era! Frankie scoase o bucată mare, mătăsoasă, cu dominantă de roșu, pe care și-o înfășură ca pe un sari. O încântă imaginea pe care i-o reflecta oglinda și se hotărî să păstreze ținuta pentru seară, cu acordul lui Cal.

Când îl întâlni din nou în salon, el pusese două pahare pe o măsuță, și un vas de arahide. Uimirea se întipări pe chipul lui când o văzu venind.

– Căutam un prosop! Mi-am permis să-ți deschid valiza, spuse timid Frankie. N-am putut rezista tentației să încerc unul dintre acele „pareos". Sunt minunate.

– Bine-ai făcut. Scuză-mi surprinderea. Acesta a aparținut unei femei pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă și m-a șocat să-l văd pe tine!

Frankie simți că îi îngheață sângele în vene. O iubise pe femeia aceea? O gelozie cumplită o copleșea.

– Îl dau jos, spuse ea scurt.

– Nu, te rog!

Frankie se opri nehotărâtă.

– E o poveste veche, continuă el. În orice caz, ție ți se potrivește roșul mai bine ca ei.

Frankie luă paharul pe care i-l întindea el și se așeză pe canapea.

– În orice caz, poate că nu sunt singura care l-am purtat de-atunci, remarcă ea sfidătoare.

Cal se încruntă.

– De ce spui asta?

– În ziare apari mereu în compania unor femei drăguțe... mă întrebam dacă bungaloul ăsta nu e cumva un „cuibușor de nebunii".

– E o mare diferență între a însoți o femeie la un cocteil și a avea o idilă cu ea.

– Doar nu vrei să-mi spui că întreții relații strict profesionale cu toate femeile care-ți dau roată?

Cal o privi surprins.

– Ascultă, Frankie. Când sunt la Londra am multe ieșiri. Asist deseori la vernisaje și la cocteiluri un pic prea mondene după gustul meu. Acolo am ocazia să întâlnesc multe femei încântătoare și să mă fotografiez la brațul lor. Asta nu înseamnă că se întâmplă ceva între noi!

Roșie de rușine, Frankie lăsă ochii în jos.

– Sunt o proastă, Cal. Nu știu ce m-a apucat.

– Înțeleg reacția ta. Mulți oameni sunt impresionați de profesia de fotoreporter și-mi cer să le povestesc experiențele mele de pe teren. De cele mai multe ori, realitatea îi dezamăgește.

– Care realitate? întrebă Frankie privindu-l cu atenție. Aceea pe care o ascunzi față de toată lumea?

– Ce vrei să spui?

– Am citit din întâmplare o scrisoare care-ți era adresată, aranjându-ți lucrurile când erai bolnav. Am aflat că ești binefăcătorul unui orfelinat din India!

Cal ridică din umeri.

– E prea mult spus. De fapt, i-am susținut financiar în momentul în care au avut nevoie. Pentru mine n-a însemnat o sumă considerabilă, dar pentru ei a fost mult. Acești bani i-au ajutat să supraviețuiască până la următorul ajutor guvernamental. Nu văd de ce m-aș fi lăudat că le-am făcut un dar. Sunt alți oameni mult mai generoși ca mine, care nu dau bani ci își oferă disponibilitățile, viața. Ei sunt adevărații binefăcători.

Frankie zâmbi.

– Sunt liniștită să știu că ești un om obișnuit, Cal!

Acesta își plimbă privirea pe formele senzuale pe care țesătura fină de mătase le lăsa să se întrevadă.

– În locul tău, nu m-aș simți atât de liniștită să fiu în compania unui om obișnuit, încheie Cal cu ironie.

Își termină paharul și se ridică.

– Te las să-ți termini liniștită aperitivul. Am de dat urgent un telefon. E o cabină într-un hotel din apropiere. Dau o fugă până acolo și cu ocazia asta iau și ceva pentru cina de diseară.

Frankie se pregătea să se ridice.

– Stai jos, ordonă el. Astă-seară nu faci nimic. Ești invitata mea, de acord?

– De acord, răspunse ea cu un zâmbet larg.

Gânditoare, ea îl privi plecând. Trebuia să recunoască un lucru clar: era îndrăgostită de Cal Fenton. Îndrăgostită nebunește.

Capitolul 11

În noaptea aceea, epuizată de drumul lung, Frankie dormi adânc și fără vise. Când se trezi, auzi foșnetul îndepărtat al marii și își aminti că era în bungaloul lui Cal.

În ajun, petrecuseră o seară minunată pe terasă, mâncând creveți prăjiți, sub cerul înstelat. Cal îi vorbise mult despre reportajele lui, și tânăra îi pusese întrebări în legătura cu un documentar pe care-l văzuse în Yorkshire.

– N-am fost de acord să mă filmeze, remarcase el simplu, dar n-au ținut seama de părerea mea.

Pentru prima oară de când se cunoșteau, Cal i se destăinuia, vorbind cu simplitate despre lucruri care ei nu-i dădeau pace să doarmă: boala, moartea, suferințele războiului. Val nu era un om fără inimă, își spuse ea, ci unul extrem de pudic, care păstra în adâncul sufletului suferințele și regretele lui.

Frankie se dădu jos din pat și se înfășură în pare-ul ei. Soarele era aproapre de zenit, dar o ușoară briză răcorea atmosefera. Tânăra ieși pe terasă și contemplă marea turcoaz, care strălucea în mii de sclipiri sub cerul radios. Cal dormea încă, întins pe salteaua lui de lână. Expresia lui calmă o liniști pe Frankie: înseamnă că în noaptea aceea nu avusese coșmaruri!

Fără să facă vreun zgomot, ea coborî pe plajă. Astăzi o să înceapă ziua cu o baie în valuri.

Când se întoarse înspre bungalou, îl zări pe Cal, cu un prosop legat în jurul coapselor, în picioare pe terasă. El îi zâmbi și coborî spre ea.

– Ei, apa e bună?

– Minunată! exclamă Frankie.

Pânza lipită de piele luase formele ei voluptuoase, făcând-o extrem de sexy. Când ochii lui Cal zăboviră asupra trupului ei, Frankie se simți brusc cuprinsă de un val de căldură, în timp ce dogoarea îi urca în obraji. Cal o dorea, era sigură de acest lucru. Tot la fel de sigură că trebuia să plece înainte ca inevitabilul să se producă!

Dar Cal îi întrerupse șirul gândurilor.

– Mă duc să fac baie! spuse el. Pe curând.

Frankie îl privi depărtându-se în pas alergător. Încet, ea urcă până la bungalou. Când se întoarse, îl văzu departe, aruncând prosopul pe nisip, plonjând în apă. Inima i se strânse. Trebuia să plece, să plece cât mai departe și cât mai curând posibil. Ar suferi să nu-l mai vadă pe Cal, dar fiecare zi petrecută lângă el făcea și mai grea despărțirea.

De cum se întoarse la bungalou, Cal începu să mestereasca și Frankie plecă să se așeze pe plajă după ce luase o carte despre fotografie. Hotărâtă să capete ceva culoare înainte de întoarcerea în Anglia, își lăsă în jos pare-ul, descoperindu-și sânii rotunzi și frumos conturați.

– Ei, înveți multe lucruri, nu-i așa? întrebă deodată Cal care tocmai apăruse în spatele ei.

Frankie tresări. Preocupată de articolul pe care-l citea, nu-l auzise apropiindu-se. Cal o privi fără nici o stânjeneală, ca și cum ar fi admirat o operă de artă. Luată prin surprindere, tânăra își ridică în grabă pare-ul și-i aruncă o privire plină de reproș.

– Fii atentă cum te expui la soare, spuse el pe un ton dezinvolt. În baie e o cremă de protecție. Te sfătuiesc să te ungi cu ea, ai pielea foarte albă.

– Mulțumesc pentru sfaturi dar tocmai eram pe punctul să mă întorc, răspunse Frankie ridicându-se. Trebuie să-mi fac bagajele.

– Bagajele? întrebă Cal uimit urmând-o.

– Ai uitat că astăzi plec la Nairobi? Tu n-ai decât să mă lași în Mombasa la autobuz, dacă vrei.

Cal scutură din cap.

– Ce s-a-ntâmplat? Nimeni nu te obligă să pleci azi!

Frankie îi aruncă o privire severă.

– Haide, Cal, gândește-te. Știi foarte bine ce-o să se-ntâmple dacă rămân.

– Bineînțeles, Frankie. Dar adu-ți aminte c-am vrut să vin singur și că tu ai insistat să mă urmezi! Dacă am cedat, a fost doar pentru ca să-ți fac plăcere. Îți datoram asta după ajutorul pe care mi l-ai dat.

– Nu-mi datorezi nimic, răspunse tânăra. Te-am îngrijit așa cum aș fi îngrijit pe oricine.

– Eu n-am înțeles lucrurile în felul ăsta! remarcă el privind-o cu atenție.

Tulburată, Frankie își întoarse privirea.

– Mă dus să-mi fac bagajele. Când putem pleca?

– Am o întâlnire la Mombasa la ora trei. Te las unde vrei.

– Perfect!

Frankie intră cu pas hotărât în salon, în timp ce Cal începea să trieze hărțile rutiere pe care le etalase pe jos, pe terasă.

Călătoria până în centrul orașului se desfășură în liniște. Fiecare era cufundat în gândurile lui. Cal opri mașina într-o piață mică.

– M-am gândit din nou la fotografiile tale. Mă întâlnesc cu un prieten fotograf care o să-mi developeze primele filme făcute la Masai Mara. Dacă vrei, îi dau și filmele tale și o să le ai în două ore.

– Aș vrea mult să le văd.

Frankie îl privi surprinsă.

– Și eu aș fi încântată! Poftim, ține rolele.

Frankie scoase din geantă șase role înfășurate cu grijă în hârtie.

– Unde pot găsi o agenție de voiaj?

– O să ne ocupăm imediat și de asta. Profită de timpul pe care-l ai ca să te plimbi prin orașul vechi, e destul de pitoresc.

Fata îl privi bănuitoare.

– Haide, ai încredere-n mine. N-am de gând să-ți fac vreo farsă de prost gust, spuse Cal pe un ton sec.

– Bine. La ce oră ne putem întâlni?

Cal făcu un semn cu capul în direcția unui hotel care se înălța în mica piață.

– Pe terasa hotelului Saint Georges. Să zicem pe la ora cinci. Îți convine?

– Da, foarte bine, spuse Frankie coborând din mașină. Pe mai târziu.

Tânăra plecă fără să întoarcă privirea. Cal o lăsase la marginea orașului vechi și ea se plimbă la întâmplare pe străzi, admirând în trecere vechile case în stil portughez, cu balcoane din fier forjat și porțile cu stâlpi sculptați. O străduță o conduse până în vechiul port unde erau ancorate dhouri, acele corăbii arabe cu un catarg și pânza triunghiulară care asigurau altădată comerțul cu Arabia. De-a lungul cheiului, arome de mirodenii necunoscute se împrăștiau pe ușile deschise ale magazinelor, se amestecau cu parfumul de fructe de mango coapte, așezate în coșuri pe același trotuar.

Dar Frankie nu era deloc sensibilă la exotismul orașului vechi. Nu se putea gândi decât la plecarea ei. Când veni ora întâlnirii cu Cal, se simți ușurată: totul se va termina curând.

Frankie se așeză sub o umbrelă pe terasa hotelului Saint Georges și comandă o oranjadă, în așteptarea lui Cal. Liniștea locului era tulburată de explicațiile și râsetele unor marinari englezi, instalați la celălalt capăt al terasei în comapnia a trei femei îmbrăcate european. După câteva minute, unul dintre marinari, un tip solid cu părul roșu și cu fața plină de pistrui, părăsi grupul ca să vină spre Frankie. Ochii umezi și mersul nesigur te făceau să te gândești că nu era la primul pahar pe ziua de azi.

– Pot să iau loc? o întrebă el pe tânără.

– Nu. Aștept pe cineva.

– Mă cheamă Shane. Sunt cu treburi pe-aici. Pe tine cum te cheamă?

Exasperată, Frankie răspunse fără să ridice ochii.

– Jeanne.

– Încântat, Jeanne, spuse marinarul. Tu cel puțin nu ești ca femeile de la masa noastră. Ele nu se uită decât la portofelele noastre!

În timp ce vorbea, Frankie îl căuta disperată cu ochii pe Cal. Dar el nu mai venea. Deodată, simți mâna umedă a marinarului pe umărul ei gol.

– Nu m-atinge! exclamă ea dându-i mâna la o parte. Lasă-mă-n pace, vreau să fiu singură.

Ea spera să-l descurajeze pe marinar, dar vorbele ei avură efectul contrar. Acesta o apucă cu mâinile de umeri și se aplecă spre ea s-o sărute.

– Nu! țipă Frankie, respingându-l cu toate puterile.

Marinarul fu proiectat înapoi și ea se miră că reușise să împingă un bărbat cu un asemenea fizic. Dar când îl văzu pe Cal luându-l de gât și dându-l afară de pe terasă, înțelese că nu era chiar atât de puternică. Însoțitorul ei venise pe la spate și-l luase pe marinar prin surprindere. Marinarul luă o mutră vinovată și se întoarse la masă în fluierăturile tovarășilor săi care nu pierduseră nimic din cele întâmplate.

– Hai să mergem! spuse Cal apucând-o de mână.

El o conduse la mașină și o împinse înăuntru.

– Încet, Cal! protestă Frankie. Ce-i cu tine?

Fără să piardă timp să-i răspundă, Cal demară și se angajă în circulația intensă a orei de după-amiază.

– Și agenția? întrebă Frankie. Trebuie să-mi cumpăr bilet de avion.

– Lasă-mă-n pace! Ne întoarcem acasă.

– Ce? strigă fata ieșindu-și din fire. Mi-ai promis să mă duci la o agenție de voiaj.

– N-ar fi trebuit să te las să te plimbi singură prin Mombasa. E un oraș-port cu lume pestriță.

– N-am avut nici un fel de probleme. Doar când am ajuns la hotel, marinarul ăla s-a luat de mine. În orice caz, nu trebuie să faci o dramă din asta!

Doncolo de figura crispată a lui Cal, Frankie îi ghicea frământarea. Oare incidentul cu marinarul îl înfuriase atât de tare?

– Cal, îți repet, n-am pățit nimic. Încetinește, te rog.

– Lasă-mă te rog în pace! spuse el furios.

Frankie se ghemui pe locul ei și își frecă încheietura mâinii de care o apucase Cal. Ea nu mai deschise gura

deloc, lăsându-l pe șofer să se concentreze asupra drumului. Când ajunseră la bungalou, sări din mașină și trânti portiera în urma ei. Furioasă la culme, intră în salon fără să-l mai aștepte pe Cal și se aruncă în pat gata să izbucnească în plâns.

Cal intră în urma ei și puse pe masă fotografiile abia developate.

– Nu vrei să știi dacă fotografiile sunt bune? întrebă el calm.

– Nu! răspunse Frankie fără să se întoarcă.

– Ei bine, am să-ți spun ce cred eu despre ele. Sunt excelente. Ai un dar, Frankie, cu siguranță.

Frankie ridică din umeri. În clipa aceea, furia îi sufoca orice alt sentiment.

– Prietenul meu John crede exact același lucru. Fotografiile pe care le-ai făcut acelor turiști japonezi în excursie sunt cele mai interesante. Vrei să știi ce-am făcut?

Cal aștepta un răspuns, dar Frankie rămase încordată în tăcerea ei.

– Le-am trimis lui Doug Mac Arthur, responsabilul serviciului foto de la Sunday Globe. sunt sigur c-or să-i placă.

Frankie oftă și își încrucișă brațele.

– Ei bine, uite o veste care nu prea are darul să te înveselească!

Frankie se ridică și se așeză în fața lui pe pat. Soarele, foarte jos la orizont, scălda salonul cu lumina lui roșie.

– Și vrei să-ți mulțumesc în genunchi?

– Mă așteptam la mai mult entuziasm din partea ta, asta-i tot. Când am venit să mă-ntâlnesc cu tine, voiam să te duc la John, să-ți repete ce-mi spusese mie!

– Și în loc de asta, m-ai târât până la mașină în fața tuturor, fără să-ți pese ce gândeam eu! În orice caz, te porți ca și cum sentimentele celorlalți n-ar avea nici o importanță. Știai foarte bine că voiam să plec în după-amiaza asta și totuși, ai făcut cum ai vrut tu!

– Ai dreptate! recunoscu Cal. Eram furios. N-aveam nici un chef să părăsesc Mombasa pe fugă.

– Eu nu voiam decât un lucru: să iau autobuzul spre Nairobi! Ar fi fost de ajuns să mă lași în fața unei agenții de voiaj și m-aș fi descurcat singură.

– Începe să-mi pară rău că n-am procedat așa, declara el iritat. Dar nu-ți face griji, o să poți plecă mâine. N-am să te împiedic, ba dimpotrivă.

– O să scapi de mine în sfârșit, asta vrei să spui?

– Nu. Mi-ar fi plăcut ca lucrurile să se desfășoare altfel.

– N-ar fi putut să se petreacă altfel, Cal. Te ferești atât de mult de mine încât ești inaccesibil. Războiul și catastrofele naturale nu te sperie însă dragostea te îngrozește.

– Ce știi tu despre dragoste ca să spui asta, Frankie?

Ochii albaștri ai tinerei lansau săgeți.

– Te cunosc pe tine, și știu ce rol joci tu. Acela al frumosului misterios și inaccesibil, care face inimile femeilor să se scufunde!

Din doi pași Cal veni lângă ea. O privi cu asemenea intensitate încât Frankie avu impresia că pielea îi arde sub privirea lui. Deodată, o prinse de mâini și o trase lângă el.

– Nu sunt insensibil la orice, Frankie, te înșeli. De câte ori am luptat cu mine însumi ca să nu te strâng în brațe! Mi-era de ajuns să-ți întâlnesc privirea, să-ți zăresc silueta, să-ți simt parfumul, pentru ca dorința să-și ceară drepturile!

Frankie îi simțea răsuflarea caldă pe față. Furia ei se risipi pentru a lăsa loc unei profunde disperări. Îi venea să se cuibărească la pieptul lui și să se abandoneze în îmbrățișarea lui! Dar în același timp, tânăra femeie era perfect conștientă de ce-o aștepta dacă i-ar fi cedat: în câteva zile totul s-ar fi terminat și l-ar fi revăzut în Anglia! Nu, trebuia să se liniștească, să găsească puterea să-i reziste! Frankie se încordă în brațele lui și încercă să se elibereze din strânsoare.

– Lasă-mă, Cal, mă doare! Vreau să plec de-aici.

Dar în loc s-o lase, Cal se aplecă spre ea și o sărută așa cum nu mai fusese niciodată sărutată. Frankie simți cum i se înmoaie picioarele. Buzele lui erau atât de dulci...

Cal îi acoperi cu sărutări arzătoare fața, până la ureche, unde-i urmări cu limba sinuosul contur. Imediat, Frankie simți un val de plăcere cotropind-o și se lipi mai strâns de el.

– Ești frumoasă și atât de apetisantă, murmură Cal. Te doresc!

– Și eu, Cal! Așteptam de mult clipa asta.

Cal o înlănțui cu pasiune și revărsă asupra ei un potop de sărutări din ce în ce mai apăsate pe buze, pe față și pe gât.

Simțind-o pe Frankie arcuindu-se sub sărutările lui pasionate, își strecură mâna pe sub tricoul ei și-i mângâie cu blândețe pielea fină. Ea simți ca o lavă arzătoare răspândindu-i-se în vene. Dulceața buzelor lui Cal, căldura corpului său, o împiedicau să se gândească la ce se întâmpla cu ea.

Când Cal îi scoase tricoul și șortul, lăsând-o goală în fața lui, Frankie nu simți nici o stânjeneală. Nici un bărbat n-o adusese până aici.

Cal îi contempla conturul sânilor, mijlocul subțire și rotunjimea coapselor cu o admirație vizibile.

– Ești minunată, șopti el cu un glas tremurând de emoție.

Beat de pasiune o strânse lângă el mângâindu-i pătimaș umerii, coapsele, sânii... Deodată, nemaiputându-se stăpâni, o luă pe sus s-o ducă în pat. Frankie îl trase peste ea și-i descheia unul câte unul nasturii cămășii. Mâna ei coborî pe pieptul lui până la cureaua de piele pe care o desfăcu.

Excitat de îndrăzneala ei, Cal se descotorosi și de restul de haine și se lipi de ea. Contactul cu acest trup viril îi spori emoția lui Frankie în timp ce mâna ei aluneca de-a lungul spatelui lui... Inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul când înțelese urgența dorinței lui, și îl privi neliniștită.

– E pentru prima oară, Cal.

– Te doresc, Frankie, dar nu vreau să te oblig s-o faci.

– Și eu te doresc.

Cal o strânse lângă el pe tânăra femeie și trupurile lor deveniră unul singur pe pat. Frankie avea impresia că se scufunda într-un ocean de plăcere, a cărui existență nici n-o

bănuise până atunci. Oferindu-se pentru prima oară ardorii bărbătești a iubitului ei, tânăra scoase un țipăt ascuțit. Cal o liniști cu un sărut pe buzele-i arzătoare, și Frankie închise ochii dorind, să simtă mai intens extazul împreunării lor. Unde se aflau? Cât dură înlănțuirea lor? Frankie n-ar fi putut să spună, plăcerea fulminantă o făcu să uite totul.

Rămaseră mult timp îmbrățișați savurând fericirea fără să rostească un cuvânt. Pe urmă Frankie se depărtă puțin de Cal și-i mângâie cu vârful degetelor părul negru care-i acoperea pieptul.

– N-am fost niciodată atât de fericită, Cal, spuse ea privindu-l în ochi.

Cal îi zâmbi.

– A fost minunat, Frankie.

– Știi, acum după ce m-ai făcut să simt ce-nseamnă dragostea, sunt geloasă pe femeile pe care le-ai cunoscut înaintea mea!

– N-ai de ce. Ești singura care contează, în prezent. Și dac-ai vrea, te-aș mai iubi până mâine dimineață, fără să-ți las nici o clipă de răgaz.

Frankie se ghemui la pieptul lui cu un oftat de mulțumire.

– Nu-mi doresc nimic altceva, Cal. Sunt a ta pentru totdeauna.

Capitolul 12

Când Frankie se trezi a doua zi, soarele era deja sus pe cer și inunda salonul în lumină. Cal, lungit alături, o privea tandru.

– Ești foarte frumoasă, Frankie, spuse el. Nu mă satur să te privesc.

Tânăra simți că roșește de plăcere. Se putea să spună adevărul? De noaptea trecută știa că nu putea iubi un alt bărbat cum îl iubea pe Cal. Cu vârful degetelor, îi mângâie pieptul a cărui musculatură perfectă o admirase deseori. Apoi, dintr-un impuls de moment se aplecă peste el căutându-i buzele.

– Frankie, ce faci? Să nu-mi spui că asta ai învățat la școală, de la surori?

Ea izbucni la rândul ei în râs și îl sărută ușor pe buze.

– Tu m-ai învățat, Cal. Noaptea trecută.

– Adevărat?

– Bineînțeles! exclamă tânăra femeie.

– Ei bine, felicitări. Înveți repede! răspunse Cal strângând-o lângă el.

Frankie își simți trupul luând parcă foc, în timp ce Cal o mângâia fără încetare, din ce în ce mai senzual. Acum nimic nu mai avea importanță, în afară de dorința tumultuoasă de a se abandona în brațele lui, de a se lăsa purtată de vârtejul amețitor al dragostei.

Tulburată de dorință, Frankie se lăsă antrenată într-o lume de senzații îmbătătoare și trupurile lor se înlănțuiră într-un balet amețitor. În ajun, Frankie se gândise că atinsese culmea voluptății, dar descoperi, încântată, că plăcerile dragostei erau infinite și simți o fericire încă și mai intensă ca prima oară.

Mult mai târziu, Cal se întinse lângă ea și îi contemplă chipul cu tandrețe. Ochii de azur ai tinerei femei străluceau în timp ce un zâmbet radios îi lumina fața. Cal privi afară și închise ochii pe jumătate, orbit de soare.

– Trebuie să fie ora prânzului, spuse el. Mi-e o foame de lup, ție nu?

Frankie pufni în râs.

– Am uitat să cinăm aseară, remarcă ea.

Cal o privi cu o asemenea intensitate încât Frankie își simți inima bătându-i mai repede.

– Am uitat totul, începând cu intențiile mele bune, declară el.

– Și eu, dar nu regret nimic!

Cal oftă și o mângâie pe obraz.

– Nu ne-am luat măsurile de prevedere, Frankie. După-amiază o să trag o fugă la Mombasa.

Frankie simți o mare emoție. Risca să rămână gravidă? Gândul ăsta, departe de a o speria, îi umplu inima de bucurie. Purtând copilul lui Cal ar fi avut impresia că avea o parte din el însuși. Dar el cum ar fi reacționat dacă temerile lui se concretizau? Tânăra femeie lăsă ochii-n jos de teamă să nu-i citească tulburarea.

– Trebuie să trec pe la poștă. Poate mi-a scris Elaine.

– Dar treaba ta s-a terminat acum.

– Da, dar trebuie să încep să pregătesc următorul reportaj.

Chipul lui Frankie se întunecă și Cal îi mângâie buclele castanii care-i cădeau pe umeri.

– Tu știi ce înseamnă viața de fotograf. Mereu între două avioane...

– Știu, și încă foarte bine! N-are rost să-mi mai spui.

În ciuda teribilei neliniști care-i punea un nod în gât, ea reuși să adauge.

– Nu-ți face griji, Cal. Sunt perfect conștientă că aventura noastră n-are viitor.

„N-are viitor". Aceste cuvinte îi străpunseră inima ca niște pumnale. Totuși, reuși să-i înfrunte privirea lui Cal fără să clipească.

– Sau cel puțin așa văd eu lucrurile, continuă ea. N-am de gând să mă atașez de cineva. Sunt prea tânără pentru asta.

Cal îi privi câteva clipe chipul întunecat. Apoi se ridică brusc și-și îmbrăcă pantalonii.

– Am învățat să trăiesc în prezent, Frankie. Pentru că împrejurările sunt cele care sunt, să profităm de fiecare clipă care ne-a rămas.

Timp de două zile, trăiră așa, clipa prezentă, fără să îndrăznească să se gândească la ziua de mâine. Învățară să se cunoască de parc-ar fi trăit împreună. Era destul ca Frankie să închidă ochii pentru a-și închipui că respiră parfumul lui Cal, că simte mângâierea mâinilor lui pe pielea ei.

Zilele se scurgeau liniștite, între plajă, băile în mare și plimbările lungi pe țărm. Noaptea îmbrățișările lor pasionate durau ore întregi și, de fiecare dată, aveau impresia că n-or să se potolească niciodată, atât de nemărginită era dorința lor.

***

Într-o zi, când stăteau întinși pe plajă, Frankie nu se putu abține să nu-i pună lui Cal o întrebare care o chinuia de mult timp.

– Cal, ai întâlnit și alte femei aici?

– Da, răspunse el după o clipă. Dar asta n-are nici o importanță.

– Și s-a petrecut același lucru care se întâmplă acum cu noi? întrebă Frankie cu o voce tremurătoare.

Cal o apucă de mână și o strânse ușor.

– Nu, asta n-are nici o importanță. Niciodată vreo femeie nu m-a făcut atât de fericit.

Frankie simți cum inima i se strânge. Îl iubea pe Cal din tot sufletul. Și în ciuda tinereții și a lipsei ei de experiență, avea certitudinea că n-o să mai încerce niciodată un sentiment atât de profund față de alt bărbat.

Cum putuse să creadă că era posibilă o scurtă aventură cu Cal? Tocmai se condamnase să trăiască cu nostalgia acestei iubiri pierdute! De ce nu fugise atunci când mai avea timp? Fără îndoială că nutrise speranța inconștientă de a schimba cursul lucrurilor. Dar un om precum Cal Fenton nu putea fi schimbat. El nu va fi niciodată bărbatul unei singure femei...

– Nu plânge, Frankie!

Cu un gest plin de blândețe, el șterse o lacrimă de pe obrazul tinerei. Urmă o tăcere, apoi Cal continuă:

– Mă simt atât de bine împreună cu tine! Din nefericire, în curând va trebui să plec.

El oftă.

– Acum înțelegi de ce nu m-am atașat niciodată de o femeie? Eu trăiesc clipa, nu pot să fac altfel.

– Ba da, poți! exclamă Frankie. E de ajuns să ți se dea niște condiții!

– Nu-i chiar atât de simplu, Frankie!

Deodată, se ridică și-și scutură prosopul puțin mai departe. Frankie se așeză să-l privească. Chipul îi era atât de crispat, și privea cu încăpățânare marea.

– Sunt unele lucruri pe care nu le știi despre mine, continuă el. Dacă le-ai afla, cu siguranță n-ai mai vrea să mă vezi niciodată.

– Nu-i adevărat! Nimic n-o să schimbe sentimentele mele pentru tine! țipă tânăra cu vehemență.

– Nu știi ce vorbești!

Frankie primi răspunsul lui ca pe o palmă. O duru atât de tare încât fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Dar etalându-și amărăciunea n-ar fi făcut decât să sporească disprețul lui Cal față de ea. Așa încât făcu un imens efort să se liniștească. Se ridică și își potrivi pare-ul în jurul taliei.

– Îmi pare rău, Frankie, n-am vrut să te fac să suferi, spuse Cal apropiindu-se de ea.

– N-ai de ce să te scuzi. În definitiv, nu mi-ai promis niciodată nimic.

Cal o apucă de bărbie silind-o să-l privească în ochi.

– Ai toată viața înaintea ta și un talent nebun. Crede-mă, ai viitor.

– Atunci, păstrează-mă ca asistentă! Învăț atâtea de la tine! spuse ea rugându-l din ochi.

– Nu, e imposibil. Știi și tu foarte bine că sunt obișnuit să lucrez singur.

– Umărul nu ți s-a vindecat încă!

– Ba da, practic s-a vindecat. Ascultă, Frankie, ești pe cale s-o apuci pe un nou drum în viața ta, și îm presentimentul că fotografia o să-ți deschidă noi orizonturi. Eu n-am să-ți deschid nici unul. Nu vreau să te fac părtașă la viața mea nebunească, meriți mai mult!

– Atunci, de ce practici meseria asta?

– Pentru că-mi convine viața asta.

Frankie păli.

– Cal, nimeni nu poate să trăiască singur toată viața. Într-o zi o să te saturi să fii martor la toate nenorocirile din lume și o să fie prea târziu. Vei fi singur cu gândurile tale.

Cal o privi fix, ca pierdut într-un vis. Deodată, se răsuci pe călcâie și porni către bungalou.

– Cal! strigă Frankie adunându-și lucrurile în grabă. Așteaptă-mă!

– Lasă-mă, Frankie! răspunse Cal fără să se-ntoarcă. Am nevoie să fiu singur.

Frankie se opri brusc. Cu un nod în gât, ea îl privea depărtându-se. De ce o respingea? Ceva se schimbase între ei. Avea impresia că el luase o hotărâre: aceea de a o părăsi. Dar de ce? Erau atât de fericiți amândoi!

Tânăra femeie întoarse spatele bungaloului și începu să meargă de-a lungul plajei. Nu regreta nimic. În câteva zile, cunoscuse mai multă fericire decât în toată viața ei. Și pe urmă, se schimbase și ea. I se părea că este mai matură, mai

înțeleaptă. Bineînțeles, Cal făcuse din ea femeie și o făcuse să descopere plăceri pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată, dar asta nu era totul.

Datorită lui, Frankie își găsise drumul. Hotărârea ei era luată: orice s-ar fi întâmplat, trebuia să continue în direcția asta și să devină o fotografă împlinită. Rămânea să facă o pregătire, pentru că mai avea încă atâtea de învățat. În fond, această perspectivă o bucura. Pentru prima oară în viață, tânara avea sentimentul că știa cine era. Toate trăsăturile de caracter pe care mătușa Jenny le criticase atât, elanul, setea de imposibil, îndrăzneala, ținteau în sfârșit să se exprime liber!

Pentru o clipă, ochii îi sclipiră de bucurie. Dar tristețea înăbuși rapid acest moment de exaltare. Fără Cal, toate astea nu însemnau nimic. Proiectele ei profesionale i se păreau neînsemnate în comparație cu suferințele pricinuite de despărțirea lor. Niciodată n-avea să-și revină, era sigură. Fericirea ei nu putea fi completă fără prezența lui alături.

Când se întoarse la bungalou, ziua era pe sfârșite. O formă se profila de îndepărtare: Cal venea în întâmpinarea ei. Frankie privi apropiindu-se silueta zveltă, cu strângere de inimă. Soarele care asfințea îi colora pielea cu un reflex cald de chihlimbar. Cămașa lui albă, descheiată, flutura în vânt, dezvăluindu-i pieptul puternic, și blugii îi conturau șoldurile înguste și pulpele puternice. Frankie își simți bătăile inimii

accelerându-se. Părul lui negru, fluturat de vânt, ochii atât de limpezi și luminoși, gura lui senzuală... va avea într-o zi puterea să le privească pentru ultima oară?

Dar Cal o cuprinsese deja în brațele lui și o privea neliniștit.

– E târziu! Începusem să mă neliniștesc!

– Aveai de lucru. N-am vrut să te deranjez, minți ea.

Cal se aplecă spre ea și o sărută pe buze.

– Nu mi-ar fi stat mintea la treabă, dacă ai fi fost în preajma mea.

Petrecându-și brațele pe după gâtul lui, ea își ridică fața spre el așteptând un nou sărut. Când buzele fierbinți ale lui Cal le întâlniră pe ale ei, o plăcere inefabilă o copleși.

– Vino, să ne întoarcem, spuse el.

Se întoarseră în liniște până la bungalou. Cal își petrecuse un braț pe după talia lui Frankie. Ajuns în fața casei, el se întoarse și-și puse mâna streașină la ochi ca să admire asfințitul.

– Rămâi aici! spuse el brusc. Mă întorc imediat.

Câteva minute mai târziu apăru din nou, cu aparatul de fotografiat după gât.

– O, nu! protestă Frankie ghicindu-i intențiile.

– Ești splendidă, răspunse simplu Cal.

Deja se învârtea în jurul ei cu aparatul de fotografiat, hotărât să nu-i lase nici un răgaz.

Frankie, râzând în hohote, începu să alerge să scape, dar în cursa ei pare-ul se desfăcu. În timp ce încerca să-l prindă la

loc, auzi declicul aparatului. Roșie de rușine, ridică ochii spre Cal, dar acesta continua netulburat s-o fotografieze. Consecvența lui o făcu să râdă pe tânăra femeie care până la urmă întră în joc și adoptă atitudinea unui manechin într-o ședință foto.

– Uite că s-a terminat rola, spuse Cal punându-și aparatul la loc.

– Așteaptă-mă o clipă, mă întorc imediat! strigă Frankie înainte să dispară la rândul ei în casă.

Ea se întoarse cu aparatul pe care i-l împrumutase Cal.

– Să-mi iau revanșa, anunță ea văzându-l pe Cal.

– Nu, nu-mi place să fiu fotografiat! obiectă acesta încordat.

– Ești teribil de sexy, când ești furios, îi spuse Frankie făcându-i o serie de fotografii.

Amuzat, Cal zâmbi, și Frankie profită să-l mai prindă o dată în cadru.

– Sunt sigură că asta o să fie reușită, spuse ea lăsând aparatul jos.

Cal se apropie de ea și o îmbrățișă tandru.

– E prima oară când zâmbesc într-o fotografie!

Frankie îl privi cu ochii radiind de bucurie.

– E nevoie de un început în toate.

Tânăra femeie se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Cal pe buze și în schimb, el o strânse în brațe și o sărută pătimaș. Frankie închise ochii, dorindu-și din toată inima ca acest moment de fericire să nu fie ultimul.

Capitolul 13

Frankie își aminti mult timp această noapte caldă de vară. Îmbrățișările lor pasionate se prelungiseră până în zori, ca și cum cei doi amanți își dădeau seama de nesiguranța iubirii lor și voiau să guste pentru ultima oară bucuria intensă a voluptății. Adormiseră unul în brațele celuilalt, dar Fankie avusese un somn agitat. Se trezise foarte devreme și, ca să nu-l trezească pe Cal, ieșise să se plimbe pe plajă.

La întoarcere zări un om cu șapcă, îndreptându-se cu bicicleta către bungalou. Era poștașul... Neliniștită, Frankie îl strigă și omul ocoli bungaloul să vină la ea.

– Am două telegrame, spuse el întinzându-i două plicuri.

Cu inima bătându-i cu putere Frankie citi adresele bătute la mașină. Una din telegrame era pentru ea, cealaltă pentru Cal.

– A venit poștașul? întrebă Cal care abia se trezise.

Stătea în cadrul ușii, cu un prosop legat de mijloc și cu părul încă ud.

– Cred că e sfârșitul vacanței noastre, spuse Frankie supărată.

Figura lui Cal se înăspri.

– Tot trebuia să se-ntâmple într-o bună zi!

Frankie îi întinse telegrama lui și o deschise pe a ei cu febrilitate.

„Fotografii excelente Posibilă publicare Fără comentarii Contactați repede Mac Arthur Responsabil serv cu foto. Sunday Globe."

Încântată, Frankie flutură telegrama ei pe sub ochii lui Cal.

– Îmi iau fotografiile! exclamă ea triumfătoare.

– Minunat! Te felicit, Frankie!

– Mulțumesc.

În ciuda mândriei și a bucuriei de a-și vedea fotografiile apreciate de un profesionist, Frankie nu se putu abține să nu se uite la plicul maro pe care-l ținea Cal în mână. Un singur gând era în mintea ei: destinul ei depindea de mesajul acestei telegrame.

Cal făcu câțiva pași pe terasă ca să ia distanță înainte să deschidă plicul. Descifră imediat conținutul, și rămase o clipă nemișcat, cu ochii lipiți de linia orizontului. Când își reveni, expresia lui resemnată o alarmă pe Frankie.

– Care-i mesajul? întrebă ea cu glas tremurător.

– Plec iarăși în misiune. Jurnalul vrea să mă ocup de arestarea braconierilor.

– Te întorci la Masai Mara?

Cal încuviință din cap.

– Trebuie să mă întâlnesc cu echipa de supraveghere a rezervației, care va lucra împreună cu poliția. Vor să-i surprindă în flagrant delict! Am bănuit eu că așa vor decurge lucrurile dar am așteptat confirmarea șefului de redacție.

– O să ai nevoie de mine să conduc! interveni Frankie.

– Nu! E mult prea periculos. În orice caz, o să-mi trimită o colaboratoare.

Frankie crezu că o să i se oprească inima.

– O colaboratoare?

– Da, o ziaristă. Ea o să conducă Land Roverul. O să ajungă astăzi după-amiază.

Cal făcu o pauză, apoi continuă, cu ochii la Frankie:

– Aventura se oprește aici, Frankie. Cred că ar fi mai bine să te gândești să iei avionul de ora cinci de la Nairobi.

Indignată de gelozie, Frankie îl săgetă cu privirea pe Cal. Urma să plece în savană cu altă femeie! De bună seamă că nu va rezista prea mult farmecelor rivalei sale!

– Pierzi una, găsești alta!

– Nu amesteca lucrurile, Frankie. Plec înapoi în savană ca să lucrez, n-am nimic altceva în minte.

– Atunci de ce te grăbești să mă trimiți în Anglia înainte de sosirea acestei femei?

– Pentru că prefer să-mi iau la revedere între patru ochi, uite de ce.

– La revedere sau adio? întrebă ea cu voce ascuțită.

Durerea ei era imensă. În bungaloul acesta făcuseră dragoste pentru prima dată, se plimbaseră mână în mână de-a lungul acestei plaje. Era paradisul lor, și nu voia ca o altă femeie să-l împartă cu Cal.

– Totul are un sfârșit, Frankie, reîncepu Cal. Să ne despărțim ca doi buni prieteni, asta va face despărțirea mai ușoară.

Mai ușoară! Lui Frankie îi venea să urle, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Cum putea să fie despărțirea lor mai ușoară? Nebună de furie, trecu prin fața lui Cal fără să-l privească.

– Mă duc să-mi fac bagajele! spuse ea printre dinți.

Frankie închise ușa trântind-o cu putere și își aruncă geanta pe pat. Ca un automat, începu să-și încarce lucrurile fără să-și mai dea osteneala să le strângă. O ziaristă! Și-o închipuia fără probleme. O femeie de treizeci de ani cu un păr ca o coamă de leu, cu blugi mulați, cu sânii ca doi porumbei împungând cămașa kaki, sigură de ea și de efectul pe care-l producea asupra bărbaților. Cât o ura deja!

Când deschise ușa care dădea spre terasă, Cal dispăruse. Îl zări departe, aruncând pietre în mare. Își lăsase neglijent telegrama pe saltea, fără măcar s-o împăturească. Roasă de curiozitate, Frankie se așeză s-o citească.

Consternată, nici nu încercă să-și stăpânească lacrimile care-i șiroiau pe obraji. Presimțirea ei se adeverea! Cal o aștepta pe una dintre fostele lui amante și pe ea o trimitea la plimbare înainte de sosirea celeilalte.

Ridicând ochii, văzu silueta lui Cal care se apropia. Lăsă grăbită telegrama și fugi în baie să se spele pe față. Când veni el, Frankie era așezată în salon citind un ziar. Cal ghici în ochii ei roșii că citise telegrama și veni să se așeze lângă ea. Tânăra îl privi cu tristețe.

– Ce s-a-ntâmplat la Islamabad?

– E o glumă între noi, Frankie.

– A fost metresa ta! spuse ea scăpărând scântei din ochi.

– E o poveste veche.

– Deci e adevărat?

– E adevărat, dacă ții să știi!

Exasperat, Cal se ridică și se duse în fața ușii deschise să privească oceanul.

– Cal, reîncepu Frankie. O mai iubești?

– Nu fi proastă, Frankie. Între mine și Tania n-a fost niciodată vorba de dragoste. Am avut o scurtă legătură acum trei ani. Nimic serios.

– După ce-ți scrie ea, nu s-ar zice că afacerea e clasată! remarcă Frankie pe un ton amar.

– Dar pentru mine este! răspunse el pe un ton care nu admitea replică. Și acum, dacă ești gata, mi-ar plăcea să plecăm.

Cu moartea în suflet, Frankie se ridică și-și luă geanta.

Călătoria până la aeroport se desfășură în liniște. Cal se ocupă de toate formalitățile de întoarcere, și îi înmână bile-

tul pentru Londra. Telefonă la hotelul din Nairobi ca să trimită direct la aeroport valiza pe care o lăsase Frankie acolo. Când se întoarse la ea, la difuzor se anunța îmbarcarea imediată.

– O să mă uiți, Frankie. Ești atât de tânără.

Rănită, Frankie îl privi cu răceală.

– Fără îndoială că n-am să uit atât de repede ca tine. Eu nu sunt atât de obișnuită cu despărțirile, răspunse Frankie cu vocea gâtuită.

Cal o luă în brațe și o sărută pe buze. Frankie se abandonă preț de o clipă îmbrățișării lui, tulburată de atingerea atât de plăcută a buzelor lor apoi cu un efort disperat, se despărți de el.

– Du-te repede s-o aștepți pe Tania, spuse ea cu ironie, aveți de lucru!

– Nu vorbi așa, Frankie!

– Îmi pare rău că rămâi cu o imagine proastă despre mine, murmură ea încet.

Își luă geantă și se îndreptă spre ușă.

– Frankie! strigă Cal.

Frankie se întoarse, cu ochii plini de lacrimi. Privirile lor se întâlniră, copleșite de suferință.

– La revedere! spuse Cal cu emoție în glas.

Frankie îi făcu un semn cu mâna și dispăru.

***

La întoarcerea la Londra, Alice fu prima persoană pe care o văzu Frankie. Prietena ei îi făcu un compliment.

– Ești strălucitoare, Frankie. Nu știu ce ți-a făcut Cal Fenton, dar te găsesc parcă înflorită. Da, într-adevăr, te-ai schimbat.

– A trebuit să mă obișnuiesc cu felul lui mai repezit de-a fi! răspunse Frankie silindu-se să zâmbească.

Se hotărâse să nu sufle nimănui vreo vorbă despre aventura lor, nici măcar celei mai bune prietene a ei. Cu cât avea să vorbească mai puțin despre Cal, cu atât avea să-l uite mai repede.

Mătușa Jenny venise s-o aștepte la gara din York. O întâmpină pe Frankie cu mare bucurie.

– Am stat ca pe ghimpi, mi-am făcut o mie de probleme pentru tine, știindu-te singură în savană cu bărbatul ăla!

– Totuși a fost bine, mătușă! Cal mi-a împrumutat un aparat de fotografiat când eram la Masai Mare și acum știu ce vreau să fac! Vreau să devin fotograf!

De îndată ce se instală la mătușa Jenny, Frankie îl sună pe Mc Arthur de la Sunday Globe. Acesta comentă îndelung fotografiile ei din Africa și-i propuse să vină la Londra să se-ntâlnească.

– Păi... tocmai am ajuns în Yorkshire, încercă ea să protesteze.

– Domnișoară O'Shea, dacă vrei într-adevăr să devii fotoreporter, te sfătuiesc să te prezinți la biroul meu mâine dimineață la ora zece, replică Mr Arthur.

– Foarte bine, voi fi, răspunse Frankie.

Închise telefonul oftând. Ar fi trebuit să sară-n sus de bucurie că avea întâlnire cu Marc Arthur, dar amărăciunea o împiedica să privească viitorul cu optimism. Depărtarea nu atenuase deloc sentimentele ei pentru Cal. Ba dimpotrivă, i se părea că avea mai multă nevoie de el acum când, se despărțiseră.

***

Întâlnirea cu Marc Arthur a fost benefică. Acesta, entuziasmat de fotografiile ei, îi propuse un nou reportaj, de data asta în Anglia. Frankie acceptă, dar își dădu seama imediat că sfaturile lui Cal i-ar fi fost indispensabile.

Două săptămâni mai târziu, ea se întoarse să-l vadă pe Marc Arthur și îi mărturisi confuzia în care se afla.

– Îmi lipsesc noțiuni tehnice de bază. Am nevoie de o perioada de pregătire înainte de a mă lansa în reportaj.

– Ai dreptate, Frankie. Și mi-ai dat o idee: de ce nu l-ai asista pe Cal Fenton timp de câteva luni, dacă tot îl cunoști? Știi bine că e cel mai bun fotograf al nostru!

– Nu! exclamă Frankie. Nu cred că ar fi o idee prea bună.

– În locul tău, m-aș gândi de două ori. Privește ultimul lui reportaj, e artă curată!

Doug Marc Arthur îi întinse Sunday Observer.

Coperta îi era consacrată lui Cal, și inima lui Frankie începu să bată frenetic când îl avu în fața ochilor. Poza alături de o femeie care trebuia să fie Tania. Așa cum își imaginase Frankie, ea era foarte frumoasă: înaltă și subțire, cu părul negru și lung fluturându-i pe umeri. În fotografie, ea îi zâmbea lui Cal, cu o expresie triumfătoare pe față. Frankie simți imediat pumnalul geloziei. Cal și Tania formau o pereche extrem de seducătoare... În mod ciudat, Cal avea un aer visător pe care nu i-l cunoștea. Ochii lui nu priveau obiectivul ci păreau că privesc orizontul, ca și cum ar fi fost pierdut în gândurile lui.

Frankie se înfioră văzând frumosu-i chip ars de soare, ochii gri-verzui, gura aceea pe care o adorase...

– I-au găsit pe braconier vinerea trecută, spuse Mac Arthur luându-i ziarul. Dar nu asta am vrut să-ți arăt, privește mai degrabă fotografiile lui Cal.

Deschise ziarul la pagina din mijloc și i-l întinse din nou lui Frankie.

Fotografiile erau uimitoare: scenele, surprinse pe viu, erau de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea. Cal arătase masacrul săvârșit de braconieri și justifica arestarea lor în cele mai mici detalii. Văzându-i pe oamenii aceia cu cătușe la mâini, Frankie simți că i se strânge inima. Atâtea amintiri erau legate de acele imagini.

Stăpânindu-și emoția, tânăra plie ziarul.

– Fotografiile sunt superbe, spuse ea. Și articolul, l-ați citit?

– Bineînțeles. E foarte la obiect. Tania e o ziaristă experimentată. Împreună formează o echipă grozavă.

– Bineînțeles, încuviință Frankie întorcându-și privirea.

– Atunci, reluă Mac Arthur, ai vreo idee în legătură cu pregătirea pe care dorești s-o faci?

– Da, m-am informat. Mi-ar plăcea să intru la școala de fotografie din Londra. Au un curs intensiv de șase luni.

– E o idee excelentă. Școala are o reputație bună. O să-ți dau o scrisoare de recomandare. În orice caz, n-o să ai nici o dificultate să fii admisă. În general, studenții lor își vând fotografiile la Sunday Globe după ce-și termină studiile, nu înainte, ca tine. Dar bănuiesc că ai cu cine să semeni. Mike a fost unul dintre cei mai buni fotografi ai noștri. Fă-ți școala și vino după aceea, de acord?

Săptămânile petrecute la școala de fotografie i se părură secole. Totuși, când era într-o ședință de lucru sau își developa fotografiile în laborator, punea atâta suflet în ceea ce făcea încât nu se mai gândea la nimic altceva. Perioada petrecută la școală o lămurise clar asupra unui lucru: viitorul ei era fotografia. Activitatea asta o pasiona și profesorii considerau că are talent.

Frankie ar fi avut o perioadă foarte fericită dacă ar fi reușit să-l uite pe Cal. Dar acesta era în permanență în gândurile ei și seara ea se răsucea în pat, neputând să adoarmă pentru că

amintirea nopților lor de dragoste era încă vie. Unde se afla Cal acum? Din când în când dădea peste o fotografie de-a lui care tocmai fusese publicată, aflând cu ocazia asta că fusese în Ciad sau Guatemala. Nu primise nici o veste de la el.

În fond, era mai bine așa. Cal n-o iubea. O făcuse să înțeleagă clar acest lucru trimițând-o peste noapte în Anglia. Ea nu mai avea loc în viața lui! De bună seamă că o uitase deja și o înlocuise cu Tania sau cu o alta!

Șase luni mai târziu, obținându-și diploma cu mențiunea foarte bine, Frankie se duse la Sunday Globe, înarmată cu mapa de prezentare. Mac Arthur o primi cu căldură și se uită cu interes la fotografiile ei.

– Bravo. Ai căpătat o mare măiestrie. Ce-ai zice de un reportaj în Egipt? Îl trimit pe unul dintre ziariștii noștri pe un șantier arheologic și are nevoie de cineva ca să fotografieze ultimele rezultate ale săpăturilor. Călătoria o să fie destul de obositoare, trebuie să te avertizez de la început. Dar e un reportaj foarte interesant.

– Când e plecarea, domnule Mac Arthur?

O călătorie în Egipt! Aceste șase luni petrecute la școală o ofiliseră. Ideea de a pleca să descopere o țară străină îi trezea noi energii. Nimic nu s-ar fi potrivit mai bine pentru a uita de ceața londoneză și a-și schimba gândurile!

– Bine, reluă Mac Arthur. Pleci într-o săptămână.

Se uită la ceas.

– Din păcate, acum n-am timp să-ți spun mai multe, sunt în întârziere. Sunt așteptat la vernisajul expoziției lui Cal Fenton.

Cal era la Londra! La anunțul acestei vești, Frankie își simți inima bătând să-i spargă pieptul și trebui să facă un efort mare ca să-și ascundă tulburarea.

– De ce nu m-ai însoți? Cred că sunt fotografii din Africa. Or să te intereseze cu siguranță.

– Da, bineînțeles, articulă ea, incapabilă să se gândească la ce spunea.

– Să ne grăbim, altfel o să ajungem prea târziu. Vernisajul se va termina peste o oră.

Erau deja în taxi. De ce acceptase? Cal va fi acolo, cu siguranță. Nu îndrăznea să-și imagineze întâlnirea lor, ce aveau să-și spună, sau să nu-și spună... poate Cal se va face că n-o recunoaște?

Frankie era cu nervii întinși la maxim. Când Mac Arthur împinse ușa galeriei, ea se întoarse pe jumătate, gata s-o zbughească înapoi, dar mulțimea care se înghesuia înăuntru o făcu să se liniștească. Era atâta lume încât șansele să se trezească nas în nas cu Cal erau minime, asta dacă el se afla acolo. Având oroare de evenimentele mondene, era foarte posibil să fi profitat de primul pretext pentru a dispărea!

Totuși, Frankie se uită cu grijă împrejurul ei înainte de a se desprinde de micul grup care se formase în jurul lui Mac Arthur, ca să meargă să vadă fotografiile lui Cal. Prima parte a expoziției refăcea traseul reportajelor din ultimii trei ani și descoperi fotografii pe care avusese deja ocazia să le vadă apărute în diverse ziare.

Pe urmă, venea o parte intitulată „confrați". Un cameraman filma o rebeliune, culcat la pământ ca să nu fie reperat de serviciul de ordine, un ziarist lua un interviu unui membru al I.R.A. cu fața ascunsă de o cagulă... și deodată, Frankie îl văzu pe tatăl ei. Zâmbea, stând la masă cu alți ziariști pe terasa unei cafenele și închina un pahar în cinstea fotografului. Fotografia fusese făcută la Beirut, Era probabil ultimul lui pahar.

Frankie simți că-i dau lacrimile și trebui să se depărteze o clipă ca să se liniștească. Automat se opri în fața ultimei fotografii, „Două femei la Mombasa", și nu reacționă imediat la propria ei imagine. Pentru că despre ea era vorba! De ea și de Tania! Își aminti scena... Cal se dusese să-și caute aparatul și o fotografiase în timp ce ea încerca să-și aranjaze pare-ul. Modelul îl privea pe fotograf cu reproș, dar în același timp îi adresa un zâmbet tandru. Reacția amoroasă care lega modelul de fotograf era de la sine înțeleasă.

Fotografia Taniei n-avea spontaneitatea celeilalte. Îmbrăcată cu un costum de baie ultimul model, cu ochii ascunși de ochelarii de soare, Tania poza într-un șezlong, cu un pahar în mână. Geloasă, Frankie îi admiră silueta perfectă, părul pieptănat cu grijă, machiajul discret care-i punea în valoare ochii mari turcoaz. Era femeia fatală.

Era evident că fotograful voia să sublinieze contrastul între tinerețea și dezinvoltura lui Frankie și sofisticarea Taniei.

Însăși ideea de a le compara una cu cealaltă îi stârni furia tinerei femei. Fără îndoială că le considera ca pe niște trofee, și aprecia la una ceea ce nu avea la cealaltă.

Rănită în amorul propriu, Frankie se răsuci pe călcâie și căută din priviri ieșirea.

– Deci tu ești, spuse o voce feminină cu accent străin.

La doi pași de ea era frumoasa brunetă din fotografie.

– Tania?

Aceasta încuviință zâmbind.

– Cal nu mi-a spus niciodată numele tău. Cum te cheamă? întrebă ea arogantă.

– Francesca O'Shea, răspunse Frankie jignită.

Cu siguranță Cal nu-i spusese nimic Taniei despre aventura lor.

– Mă întrebam de ce-a fost Cal atât de distant la sosirea mea în Africa, reluă frumoasa Tania. Acum, înțeleg tot!

O privi pe Frankie cu condescendență.

– E drept că tinerețea are farmecul ei!

– Ce vrei să insinuezi? replică Frankie exasperată. I-am fost asistentă și-atâta tot.

– Să fim serioși! exclamă Tania suficient de tare încât să se întoarcă două-trei capete spre ea. Doar n-o să mă faci să cred că i-ai fost doar asistentă!

Făcu un semn cu capul în direcția fotografiei.

– O asistentă nu se plimbă pe jumătate dezbrăcată, domnișoară O'Shea! Dar nu înțeleg de ce ești atât de ofensată. La urma urmei suntem amândouă în aceeași situație.

– Cum așa?

Tania se apropie de ea și-i spuse încet.

– Cal este un călău al inimilor. Crede-mă, îl cunosc de multă vreme. Ei bine, n-a stat niciodată mai mult de trei luni cu o femeie! Tot ce-l interesează e munca lui. Restul nu e decât divertisment.

– Ai cu siguranță dreptate, dar asta nu mă interesează deloc. Și acum, scuză-mă te rog!

Tremurând de indignare, Frankie își croi drum prin mulțime, căutând cu disperare ieșirea. În clipa în care ieșea pe ușă simți o mână care o prinse de umăr. Frankie se întoarse să protesteze dar rămase cu gura căscată, neputând să scoată nici un sunet împietrită de surpriză. Cal! Rămaseră ochi în ochi, ca și cum ar fi fost singuri pe lume.

– Frankie! exclamă el în sfârșit, vizibil încântat s-o vadă.

Dar înainte să aibă timp s-o rețină, tânăra femeie se precipită afară și alergă pe trotuar în căutarea unui taxi. Dar vai, degeaba cercetă valul de mașini care treceau pe stradă, nu zărea nici unul. Cineva alergă în urmă ei. Total bulversată, Frankie continuă să meargă cu pași mari.

– Așteaptă-mă, Frankie!

Tânăra femeie se întoarse. Îmbrăcat în smoching negru și cămașă albă, Cal avea multă prestanță. Cu figura lui serioasă, ai cărei obraji se mai supseseră în ultimele luni, era teribil de seducător.

– Nu vreau să te văd, spuse Frankie cu glas tremurător.

– Atunci de ce-ai venit la vernisaj?

– L-am însoțit pe Doug Mac Arthur. M-a anunțat în ultima clipă, n-am avut timp să mă răzgândesc.

– Ai venit cu Doug? Deci ai devenit fotograf?

– Da.

Cal făcu un pas înapoi ca s-o vadă mai bine.

– Să știi că te-ai schimbat.

– Sub trenci, Frankie purta o bluză de crep și o fustă dreaptă care-i punea în valoare picioarele lungi. Părul pieptănat pe spate era prins cu cleme de sidef. Puștoaica timidă care se prezentase la el vara trecută se transformase într-o femeie împlinită și sigură pe ea.

– Da, m-am schimbat, declară ea înfruntându-i privirea. Nu mai sunt naivă cum eram.

– Ce se-ntâmplă cu tine?

– Să nu-mi spui că-ți pasă de mine!

– Bineînțeles că-mi pasă!

– Ai un fel ciudat de a o arăta!

Cal o privi trist dar nu răspunse. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. În timp ce stăteau nemișcați unul în fața celuilalt, un val de senzații o copleși pe Frankie. Se revăzu pe aeroportul din Mombasa, în ziua plecării, copleșită de mâhnire. Nimic nu se schimbase de atunci. Lunile de despărțire nu atenuaseră dragostea ei pentru Cal.

– Am urmat un curs intensiv la Școala de fotografie, spuse ea. Și acum caut de lucru. Am deja o propunere.

– Te-aș putea ajuta.

– Nici nu se pune problema!

Vru să fugă. Să-l revadă pe Cal, acum, când totul se terminase între ei, era insuportabil.

– Scuză-mă, sunt grăbită, adăugă ea. Trebuie să plec.

– Așteaptă-mă aici, am ceva pentru tine, strigă Cal îndepărtându-se în fugă. Vin în două minute!

Se întoarse în scurt timp cu un plic mare în mână.

– Ține! E una dintre fotografiile din expoziție. Țineam să ți-o dau.

Surprinsă, Frankie se uită lung la plic.

– Sper că nu e fotografia pe care mi-ai făcut-o mie?

– Nu. Ia-o, ordonă Cal punându-i plicul în mână. Nu te uita imediat. Așteaptă să ajungi acasă.

Frankie îi aruncă o privire întrebătoare. Ce însemna acest cadou? Că avusese într-adevăr intenția s-o revadă?

– Știu că ar putea să-ți pară greu de crezut, dar n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la tine, Frankie. Mă întrebam ce se-ntâmplă cu tine, dacă ești fericită!

– Cum puteai crede că sunt fericită după ce se-ntâmplase între noi?! exclamă Frankie.

– Îmi pare rău că lucrurile s-au terminat așa. Dar era inevitabil.

– Bineînțeles, continuarea poveștii era deja stabilită! O așteptai pe Tania și eu n-aveam decât să plec.

Privirea lui Cal se întunecă.

– Plecam la treabă, de asta te-am trimis înapoi la Londra.

– Mă crezi proastă? Am văzut fotografia Taniei alături de a mea. În locul tău, le-aș fi intitulat „Trofee de vânătoare”!

– N-ai deloc dreptate! Nu s-a-ntâmplat nimic între mine și Tania.

Deodată, Cal o prinse pe Frankie de umeri și se uită adânc în ochii ei.

– Am să-ți mărturisesc ceva, Frankie. Niciodată n-am fost atât de fericit ca atunci, cu tine, la Mombasa.

Deodată, cineva deschise ușa galeriei și îl strigă pe Cal. Acesta întoarse capul.

– Da, vin imediat! strigă el. Trebuie să țin un discurs, Frankie. Vino cu mine și după aceea vom merge să cinăm împreună. Doar tu și eu.

Frankie lăsă ochii-n jos. Inima îi bătea în piept ca un ciocan. Sufletul îi spunea da, dar rațiunea n-o lăsa să accepte. Nu trebuia să-și mai facă iluzii. Povestea lor se terminase, nu mai avea nimic de așteptat de la Cal. Se trezi răspunzându-i:

– Nu, Cal. Îmi pare rău, nu pot să accept invitația ta. N-are rost să încerci să mă cauți, nu mai am nimic să-ți spun.

Văzându-l pe Cal stupefiat de reacția ei, se răsuci pe călcâie și plecă fără să arunce o privire înapoi.

– Hai, Cal! Vii? strigă din nou bărbatul din ușa galeriei.

Nehotărât, Cal o privi pe Frankie dispărând după colțul străzii, înainte de a se-ntoarce spre galeria unde lumea îl aștepta.

Capitolul 14

Începuse să plouă și mașinile îi împroșcau cu apă pe trecătorii imprudenți care se aventurau pe marginea trotuarului. Frankie tocmai trecuse de parcul Regent. Mai avea încă două străzi de traversat și ajungea acasă. După ce-l părăsise pe Cal, ideea să strige după un taxi i se păruse absurdă: să se întoarcă pe jos i-ar fi luat doar douăzeci de minute și în orice caz mersul pe jos i-ar fi prins foarte bine.

Dar această plimbare nocturnă nu fusese de ajuns ca să-i domolească resentimentele față de Cal. Revederea nu făcuse altceva decât să-i confirme temerile: pentru el povestea lor se terminase pentru totdeauna. Fără îndoială că îi părea sincer rău c-o făcuse să sufere, motiv pentru care-i dăduse o fotografie.

Frankie împinse ușa apartamentului ei și aruncă trenciul pe un scaun. Avea de gând să se întindă în pat și să nu se mai gândească la nimic.

Și unde mai pui că crezuse că-l cunoaște! Se lăsase amăgită de farmecul lui și îl înzestrase cu calități pe care nu le avea: tandrețe, generozitate, sinceritate! De fapt, Cal era un om cinic, care-i manipula pe ceilalți după bunul lui plac. O uitase atât de repede!

Frankie închise ochii, copleșită de tristețe. Cât de searbădă i se păruse viața după ce se întorsese din Africa! Îi pierise tot entuziasmul. Nici măcar pasiunea pentru fotografie nu fusese de ajuns pentru a umple vidul pe care-l simțea în ea. Ce absurditate! În același timp, Cal și Tania se plimbau pe plaja din Mombasa, braț la braț. Bineînțeles, Cal se ferise să-i vorbească despre ea celei care-i luase locul, dar Tania nu se lăsa înșelată!

Deodată, soneria de la ușă răsună în apartamentul liniștit. Cine putea fi? Alice era plecată în Scoția pentru câteva zile și ea nu aștepta nici o vizită.

Cu inima bătându-i tare, Frankie alergă să deschidă ușa. În fața ei era Cal, gâfâind, cu părul ud lipit pe frunte.

– Și discursul tău? întrebă Frankie.

– Puțin îmi pasă de el. Pot să intru?

– Nici vorbă! Credeam că te-am făcut să înțelegi clar că nu mai vreau să-ți vorbesc.

– Nu plec până nu-ți vorbesc.

Frankie citi o asemenea hotărâre în privirea lui încât îl lăsă până la urmă să intre. El se debarasă de trenciul ud și făcu câțiva pași prin cameră, gânditor.

– Parcă aveai ceva să-mi spui? întrebă Frankie apropiindu-se de el.

– De ce ești atât de agresivă, Frankie? S-ar zice că mă urăști!

– Da, te urăsc! strigă tânăra femeie cu ochii scânteind de furie. N-aveai dreptul să expui o fotografie a mea pe jumătate dezbrăcată, în expoziția ta.

– Credeam c-o să fii flatată.

– Bineînțeles că nu! Acum toată lumea bănuiește ce s-a-ntâmplat între noi.

– Ei și?

– Ei și, nu-mi place să-și bată joc lumea de mine!

Chipul lui Cal se întunecă și se încruntă.

– Cine și-a bătut joc de tine?

– Prietena ta Tania n-a scăpat prilejul.

Cal clătină din cap în semn de dezaprobare, cu o privire tristă. Părul lui negru ca smoala, încă ud, forma cârlionți pe frunte, făcându-l mai seducător ca oricând. Frankie simți că o cuprinde o senzație ciudată. De câte ori îl mângâiase pe față, de câte ori îl sărutase pe buzele lui tentante? Amintirea acelor clipe fericite făcu să-i bată inima mai tare și, ca să scape de frământarea ei, se hotărî să rupă tăcerea.

– Nu te urăsc pentru că ai avut o aventură cu Tania. În definitiv are mult farmec. Dar ce mă mâhnește profund e că te-ai grăbit s-ajungi în brațele ei imediat după plecarea mea.

– Nici vorbă! N-a fost nimic între noi! De altfel, aventura noastră la Masai Mara a fost mult mai dificilă decât

prevăzusem. Tania a fost bolnavă două zile la rând, așa încât n-am avut de ales și am trecut la volan când umărul mă mai durea încă. Serviciul de securitate a rezervației nu s-a dovedit prea cooperant. Din cauza lor, a fost cât pe ce să ne rătăcim prin savană și să pierdem urma braconierilor. În sfârșit, am avut parte de o salvă de focuri în timp ce gardienii care ne însoțeau nu erau autorizați să tragă nici un foc. E un miracol că suntem încă vii!

La gândul că el ar fi putut fi împușcat, pe Frankie o trecură fiorii. Dar cu un suprem efort de voință își reveni.

– Doug Mac Arthur ți-a elogiat munca.

– Iată și rezultatul! Braconierii au fost arestați și opinia publică a fost alertată. Se pare chiar că Națiunile Unite vor vota o lege care să pună capăt acestui gen de practici.

Ochii lui Cal străluceau de mândrie.

– Felicitări! Tu și Tania formați o echipă excelentă, remarcă Frankie cu sarcasm.

– Tania e o coechipieră foarte bună.

– Și de viață, îmi închipui. Cum s-a desfășurat sejurul vostru la Mombasa?

– N-am stat acolo decât două zile.

– Dar cel puțin erați împreună! replică Frankie geloasă.

– Într-adevăr. Eu și Tania ne-am certat tot timpul.

Frankie îl privi neîncrezătoare.

– Adevărat? În cazul ăsta, de ce-ai ținut să-i apară și ei fotografia în expoziție?

– Din cauza contrastului cu imaginea ta. Tu ai toate atuurile tinereții. Tu nu încerci să fii frumoasă, ești așa de la natură. Tania ia o poză atât de sofisticată încât își pierde tot farmecul.

Cal se apropie de tânăra femeie și o privi în adâncul ochilor. Era atât de aproape de ea încât Frankie îi simțea mângâierea răsuflării pe față.

– Nu știu ce te-a făcut să crezi Tania, continuă el. În orice caz pot să te asigur că nu s-a întâmplat nimic între noi.

– Cât aș vrea să te cred!

Cal oftă.

– Ascultă, Frankie. O cunosc pe Tania de mult timp. Acum trei ani, am avut o scurtă aventură cât am fost la Islamabad. Mi-am dat repede seama că nu eram îndrăgostit de ea și prin urmare am rămas doar buni prieteni. De cum a sosit în Africa, am înțeles că spera la mai mult decât o simplă reîntâlnire, dar a fost profund decepționată. Și pe urmă, când a văzut fotografia ta, a bănuit imediat că era ceva între noi. De fapt, ce ți-a spus la vernisaj?

Frankie ezită să vorbească, dar zâmbetul cald al lui Cal o liniști.

– Te-a găsit foarte distant la început și a dedus că eu eram la mijloc.

– E drept, recunoscu Cal. Eram disperat. Aveam atâta nevoie de tine.

– Ți-am lipsit?

– Mai mult decât oricare altă femeie! Mă întrebam unde erai, ce făceai, cu cine... aș fi vrut atât de mult să fiu cu tine!

– Puteai să-mi dai telefon!

Frankie își aduse aminte de toate nopțile petrecute așteptând un telefon. Sperase atât de mult să audă într-o zi glasul lui Cal. Uneori, cuprinsă de o speranță nebună, anula o întâlnire, de teamă să n-o sune chiar în seara aceea. Dar minunea nu se întâmplase.

– Am vrut să te sun de mai multe ori, spuse Cal. Formam numărul dar închideam de fiecare dată înainte să sune.

– De ce?

– Știam că mă urai teribil. Și pe urmă, credeam că așa e mai bine pentru amândoi.

– Atunci, de ce-ai venit aici?

Cal o apucă de mână și o strânse ușor.

– Pentru că trebuia să te revăd. Erai atât de frumoasă adineauri. N-am putut suporta ideea că te pierd a doua oară.

O contemplă cu tandrețe, apoi, foarte încet, îi sărută delicat mâna pe care-o ținea în palma lui. Stânjenită, Frankie își trase mâna și făcu un pas înapoi.

– N-are rost, Cal. Ai avut dreptate de la început. N-ar fi trebuit să cedăm în fața impulsurilor. Am aflat-o și eu, dar era prea târziu. Eram prea îndrăgostită de tine ca să rezist farmecului tău. Un timp, am fost destul de naivă să cred că

până la urmă o să mă iubești. Când am știut că nu mă mai vrei, am crezut că e sfârșitul lumii. Nu mi-aș fi închipuit să sufăr atât pentru un bărbat.

Frankie se liniștise și continuă cu o voce calmă:

– Mă întreb ce aștepți de la mine, Cal. Mâine sau poimâine o să fii în Afganistan sau în Argentina, la mii de kilometri distanță. Mi-a trebuit mult timp să înțeleg, dar acum știu, că această viață de călător prin toată lumea e singura care-ți convine. Și e incompatibilă cu a mea. N-am nici un chef să vii și să pleci din viața mea când vrei tu.

Deodată, emoția fu prea puternică. Ochii i se umeziră și buzele începură să-i tremure.

– Dacă așa vedeai tu lucrurile, e mai bine să pleci șopti ea.

Chipul lui Cal se întunecă.

– Am venit să-ți vorbesc, Frankie. Sunt unele lucruri pe care țineam să ți le spun.

Se gândi câteva clipe înainte să continue:

– Când te-am întâlnit, am înțeles imediat că tu erai altfel decât femeile pe care le cunoscusem până atunci. Din cauza asta, am fost încă de la început foarte distant cu tine. Îmi jurasem să nu cedez farmecului tău. De asemenea, când s-a-ntâmplat ceea ce ne temeam amândoi, am vrut să cred că era vorba de o simplă atracție fizică. Mi-era prea teamă să recunosc adevărul! Și adevărul era că te doream în fiecare clipă, că nu suportam ideea să fiu despărțit de tine.

Mica flacără aurie care se aprinsese în privirea lui Cal o îngrozi pe Frankie. O dorea mai mult ca oricând! În ciuda voinței ei, tânăra femeie își simțea corpul reacționând la căldura acestei priviri, și luând foc ca o torță. De luni întregi se gândea la reîntâlnirea lor, dar reacția ei depășea tot ce-și putuse închipui.

– Când a venit telegrama Taniei, am văzut în ea ultima soluție de salvare. E drept, credeam că te pot uita. Voiam să te uit... pentru binele tău.

Cal se apropia de ea și o prinse de umeri.

– Încearcă să înțelegi. Sunt un bărbat fără obligații. Niciodată n-am trăit mai mult de câteva luni cu o femeie. Tu ești atât de tânără, Frankie, atât de vulnerabilă. Meriți mai mult decât pe mine. Îmi pare rău că te-am făcut să sufei inutil dar credeam că ăsta e singurul mijloc să te despart de mine. Trimițându-te peste noapte în Anglia, credeam c-o să mă consideri atât de laș, încât n-o să mai vrei să mă revezi niciodată.

Cu lacrimi în ochi, Frankie îl întrebă:

– Ai lăsat special telegrama Taniei ca s-o citesc și eu?

Cal încuviință dând din cap.

– Nu voiam să te atașezi de mine.

– Nimic n-ar fi putut să-mi schimbe sentimentele pentru tine. Când m-am întors aici, am crezut că înnebunesc. Mă gândeam la tine de dimineață până seara și nimeni și nimic nu te putea șterge din memoria mea.

– Am ceva important să-ți spun, care te poate face să te răzgândești, zise Cal.

Expresia lui avea o gravitate pe care ea nu i-o cunoștea.

– Te-ai uitat la fotografia pe care ți-am dat-o mai devreme?

– Nu, nu încă.

Frankie căută cu privirea plicul și își aduse aminte că-l lăsase în vestibul când sosise.

– Mă duc să-l caut.

Se întoarse după câteva clipe cu plicul, pe care-l deschise în fața lui Cal. Figura tatălui ei îi apăru, zâmbitoare, cu ochii vii. Neliniștit, Cal pândea reacțiile tinerei femei.

– E o copie mărită a fotografiei expuse la galerie, explică el. A fost făcută la Beirut, în ziua morții lui.

Frankie tresări. Cal îl întâlnise deci pe tatăl ei chiar înaintea accidentului.

– În seara aceea ieșiserăm cu toții la restaurant să sărbătorim aniversarea unuia dintre ziariștii din grup. După aceea, eu n-aveam chef să mă duc la hotel și nici Mike. Am plecat deci să ne plimbăm prin cartier. Trecând prin fața ruinelor unei case am văzut niște copii care se jucau printre dărâmături. L-am rugat pe Mike să mă aștepte până fac niște fotografii.

Ochii lui Cal se întunecară brusc.

– În timp ce eu le făceam câteva fotografii puștilor, el m-a așteptat rezemat de o mașină câțiva metri mai departe, reîncepu el. După ce-am terminat, am venit la el la mașină. Totul s-a petrecut foarte repede. Mike a țipat și m-a împins vio-

lent înapoi. Am căzut pe trotuar. Când am ridicat capul, Mike nu mai era acolo. Nu mai era decât carcasa mașinii în flăcări.

Sub șocul acestei revelații, Frankie își ține respirația și se uită fix la Cal.

– Au venit niște oameni să m-ajute, continuă el. Aveam impresia că traiam un coșmar. Le strigam să-l ajute pe Mike dar nici unul nu mă asculta. Deodată, l-am văzut, întins pe jos puțin mai departe și am înțeles că pentru el nu mai era nimic de făcut.

Cal tăcu o clipă, cu privirea pierdută. Apoi o privi pe Frankie în ochi.

– N-am știut niciodată ce auzise sau văzuse Mike în momentul în care m-a împins. Tot ce știu e că mi-a salvat viața, sacrificându-și-o pe-a lui.

O tăcere apăsătoare se instală între ei.

– Fără mine, tatăl tău ar trăi și acum. Aș fi preferat să-și salveze viața lui în loc să mi-o salveze mie.

Frankie ridică spre el ochi plini de lacrimi.

– Tu nu ești vinovat deloc, Cal. Vinovați sunt cei care au pus bomba și sunt răspunzători pentru moartea tatălui meu.

Cal clătină din cap.

– Bineînțeles, ei sunt adevărații vinovați. Dar nu pot să nu mă gândesc că am și eu o parte de vină în povestea asta.

– Dac-aș fi știut toate astea mai devreme, te-aș fi înțeles mai bine, Cal. În orice caz, un lucru aș vrea să știi: n-am fost niciodată mai fericită decât am fost cu tine! Și sunt sigură că tata ar fi fost fericit să ne vadă împreună.

– Nu sunt atât de sigur. Cred c-ar fi preferat să te vadă în compania unui bărbat așezat.

– Pe tine te vreau, Cal! exclamă Frankie cu ochii sclipind de bucurie. Și prefer să te văd practicând meseria care-ți place decât să trebuiască să renunț la tine.

Figura lui Cal se lumină brusc și un zâmbet palid apăru pe buzele lui.

– Cred că aș putea cu ușurință să-mi limitez deplasările. M-am gândit mult în ultimele săptămâni. A venit timpul să duc o viață mai ordonată.

Nevenindu-i să creadă, Frankie scrută chipul lui Cal, ale cărui trăsături exprimau acum calm și liniște.

– Când m-am îndrăgostit de tine eram disperat, recunoscu el. Eram sigur c-o să mă detești când o să afli cum a murit tatăl tău. De asta am preferat să distrug totul între noi.

Inima lui Frankie începu să-i bată nebunește în piept. Cal era îndrăgostit de ea! Și ea îl crezuse insensibil și cinic!

– Să știi că aveam unele bănuieli, declară ea deodată. Când ai delirat, ai spus ceva despre o mașină care exploda. N-am putut să nu fac legătura cu accidentul tatălui meu.

Cal zâmbi și mângâie cu blândețe mâna tinerei femei. O privi îndelung, contemplându-i ochii, părul, gura.

– N-am vrut să te iau în Africa. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. N-am vrut să devin amantul tău. Și totuși, din clipa în care te-am întâlnit am știut c-așa o să se-ntâmple.

Cal o trase lângă el și o îmbrățișă tandru. La atingerea mâinilor lui, mii de amintiri îi reveniră în minte lui Frankie.

– Îți amintești de incidentul cu marinarul beat din Mombasa? întrebă Cal. Când l-am văzut c-a pus mâna pe tine, am crezut că înnebunesc de gelozie. L-aș fi plesnit dac-ar fi încercat să te sărute.

– De ce nu mi-ai spus?

– N-am vrut să recunosc față de mine însumi că te iubesc. Dar când ai plecat, mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de tine. De tine, Frankie, de prezența ta! Am suferit atât de mult din cauza despărțirii noastre.

– Câte suferințe inutile!

Privirea lui Cal deveni gravă.

– Nu cred c-au fost inutile, Frankie. A trebuit să te depărtezi de mine ca să-ți dai seama ce voiai să faci în viață. Cât despre mine, eu trebuia să-ți vorbesc despre tatăl tău. Și doar o situație disperată putea să-mi dea curajul s-o fac.

Frankie își adânci ochii albaștri în cei ai lui Cal.

– Tata spunea mereu că trecutul e trecut și că nu folosește la nimic să-ți faci griji pentru niște lucruri pe care nu mai poți să le schimbi. Avea dreptate: trebuie să trăiești în prezent.

– În prezent și viitor, spuse Cal cu o voce din care răzbea emoția. Eu am trăit prea mult în efemer. Nu suportam ideea de a mă stabili undeva sau de a mă lega de cineva. Acum vreau să trăiesc cu tine toată viața!

– Și eu, Cal. Nu vreau pe nimeni altcineva.

Cal puse stăpânire pe buzele tinerei femei și o sărută pătimaș.

– Hai să ne căsătorim, Frankie. Cât mai repede!

Frankie simți un val de fericire copleșind-o și îl privi pe Cal cu un zâmbet radios.

– Trebuie să-i spun mătușii Jenny!

Tânăra femeie deveni deodată gânditoare.

– Am acceptat un reportaj în Egipt și trebuie să plec în cursul săptămânii viitoare. Dar pot încă să renunț, dacă vrei?

Cal se depărtă puțin de Frankie și zâmbi.

– Nu-i nimic, draga mea. Am să te-aștept. Dar te sfătuiesc să nu te îndrăgostești de un alt fotograf!

Frankie pufni în râs.

– Imposibil. Nu sunt doi ca tine în lume!

Cal o strânse din nou cu putere și o sărută cu ardoare.

– Dragostea mea, murmură el lângă buzele ei. Așteptam această clipă de atâta timp!

Frankie se mulțumi să zâmbească, apoi lăsă capul pe spate ca să-i ofere buzele. Cal pecetlui unirea lor printr-un lung sărut, plin de o ardoare amețitoare, care valora cât toate promisiunile din lume.

Sfârșit